A.E. van Vogt

SILKIE

A.E. van Vogt

SILKIE

(1969)

Traducerea: Barbu Cioculescu

Alfred Elton van Vogt
(n. 26 apr. 1912; d. 26 ian 2000) a fost un autor de science fiction de origine canadiană, considerat de unii ca fiind cel mai popular și complex scriitor de science fiction de la mijlocul secolului XX: „Epoca de Aur” a genului.

Silkie (1969) (titlu original The Silkie) este un roman science fiction realizat de A. E. van Vogt prin alăturarea unor povestiri revizuite, publicate inițial în revista Galaxy Science Fiction.

Romanul include:

"Prologue to the Silkie"

"The Silkie" (1964) - nuveletă, capitolele I-VIII

"Silkies in Space" (1966) - nuvelă, capitolele IX-XXII

"Enemy of the Silkies" (1967) - nuvelă, capitolele XXIII-XXXIII

Inspirându-se din legenda celtică despre Selkie, romanul descrie o rasă de ființe aparent umane, care posedă abilitatea de a lua diferite forme. Una dintre ele, întocmai ca a acelui Selkie legendar, poate trăi sub apă. Alta poate supraviețui și călători neprotejată prin spațiu. În aceste două forme și în cea de-a treia, cea umană, Silkie-ii pot accesa mental diverse niveluri de energie.

După un prolog care explică originea Silkie-lor ca rezultat al unui experiment de manipulare genetică, acţiunea se mută la câteva sute de ani în viitor, pe un Pământ pe care trăiesc numeroşi Silkie. Omenirea i-a asimilat cu ajutorul Forţelor Speciale, care pot stabili legături telepatice cu ei. Toţi Silkie sunt masculi, majoritatea dintre ei fiind căsătoriţi cu femei din Forţele Speciale. Ei sunt angajaţi ca poliţişti spaţiali, poziţie care îi mulţumeşte. Un Silkie pe nume Nat Cemp întâlneşte trei rase extraterestre diferite, câştigând tot mai multă putere cu fiecare întâlnire şi aflând tot mai multe despre adevărata natură a Silkie-lor şi a universului.

La fel cu alte opere ale lui van Vogt, romanul introduce un element psihologic similar semanticii generale. Aici, Silkie-ii folosesc aşa numitele „niveluri ale logicii". În locul dihotomiei simbol/realitate din semantica generală, nivelurile logicii înlocuiesc conceptele de comportament şi instinct cu structuri neurologice complexe şi bucle de răspuns, nivelurile simple fiind construite pe baza unora mai complexe. Manipulând aceste complexe cu ajutorul puterilor de care dispun, Silkie-ii îşi pot învinge adversarii, care se trezesc prinşi într-un feedbeck în continuă creştere al propriilor instincte şi dorinţe.

PROLOG

1

Sub tălpile Mariei, străzile oraşului haitian dogoreau chinuitor, ca nişte plite. Lăsă în urmă umbra copacilor şi se îndreptă către un bătrân care o întâmpină râzând batjocoritor şi arătându-şi dinții falşi, prea albi şi prea regulați.

— Să dau bani ca să scot de pe fund un vas cu comori? Mă crezi nebun?

Mai râse o vreme, apoi o cercetă cu priviri obosite şi pofticioase şi adăugă cu tâlc:

— Acuma, fireşte, dacă o tânără atât de drăguță ca tine s-ar arăta binevoitoare cu un om bătrân…

Aşteptă, întins la soare ca un broscoi plin de zbârcituri, strângând căldură în oasele care nu mai erau în stare să se încălzească singure. Cu tot soarele, tremura de parcă i-ar fi fost frig.

Marie Lederle îl studie cu curiozitate. Fusese crescută de un căpitan de cursă lungă dotat cu un viu simț al umorului şi era întrucâtva surprinsă că acest moşneag desfrânat putea să aibă în priviri o licărire umedă la vederea unei femei tinere. Reluă calmă:

— Vasul s-a scufundat în timpul războiului, lângă o insulă din Santa Yuile. Tatăl meu a fost ultimul comandant şi atunci, când compania a refuzat să finanțeze expediția, el s-a hotărât să caute capital în sectorul privat. Unul dintre prieteni i-a dat ideea să vi se adreseze.

Era o minciună. Fata făcuse cercetări, iar bătrânul era, pur şi simplu, ultimul de pe o lungă listă de clienți posibili. Ea continuă cu vioiciune:

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu trebuie să vă simțiți vexat. Sunt atâția oameni care au spirit de aventură! De ce, domnule Reicher, un vechi jucător ca dumneata nu şi-ar petrece ultimele zile făcând ceva atât de pasionant?

Din buzele prea subțiri, dinții perfecți ieşiră la iveală într-un rânjet:

— Uite care e răspunsul, draga mea, spuse cu un ton ceva mai amabil. Îmi păstrez economiile pentru cercetarea medicală. Încă mai sper că se va descoperi ceva…

Ridică din umerii lui uscați, în timp ce pe chip îi apăru o spaimă adâncă.

— Ştii că sunt cu un picior în groapă.

O clipă, Mariei i se făcu milă de el. Se gândi la vremea când avea să fie şi ea bătrână şi neputincioasă. Gândul se risipi asemeni unui nor pe cerul senin. Avea o problemă mai urgentă.

— Deci nu vă interesează?

— Câtuşi de puțin.

— Chiar deloc, deloc?

— Nici cât a zecea parte dintr-un cent, spuse Reicher, necruțător.

Îl lăsă spunându-i în cele din urmă:

— Dacă vă răzgândiți, ne găsiți ancorați la cel de-al patrulea doc, la bordul vasului *Golden Marie.*

Reveni în port, unde micuțul yaht se prăjea la soare, în rând cu alte ambarcațiuni asemănătoare. Cele mai multe dintre ele erau nave oceanice, aparținând unor americani dornici de agrement. La bordul lor se aflau oameni care jucau bridge sau dansau în sunetul unor difuzoare costisitoare, când nu se tolăneau la soare. Mariei nu-i plăceau pentru că aveau atâția bani, încât nu ştiau ce să facă cu ei, în timp ce ea şi tatăl ei, aproape lefteri, începeau să se simtă disperați.

Se urcă la bord, arzându-şi degetele de lemnăria fierbinte. Înfuriată îşi frecă mâna de coapsă, ca să înlăture senzația de arsură.

— Tu eşti, Marie? se auzi de jos vocea tatălui ei.

— Da, George.

— Am o întâlnire cu unul, Sawyer. Sunt numai granguri pensionari pe aici. Poate avem o şansă.

Marie nu răspunse, îl privi doar cum urca în tăcere. Era îmbrăcat în uniforma lui cea mai frumoasă, dar trecerea timpului îl schimbase încet, aşa că nu mai era bărbatul puternic pe care-l ştia în copilărie. Tâmplele îi albiseră, iar nasul şi obrazul purtau pecetea de neşters a negustorilor de vinuri.

Îşi îmbrățişă fiica.

— Țin, mai ales, să vorbesc cu Reicher – un bătrân foarte bogat – care trebuie să sosească.

Marie deschise gura ca să-i spună că-şi pierde vremea, dar se răzgândi. Observase că uniforma îi impresiona încă pe oameni. Poate că lui Reicher îi va fi mai greu să refuze scurt un om matur şi cultivat.

Rămasă singură, se întrebă ce fel de persoană l-ar fi putut scoate pe domnul Reicher din rezerva lui.

Mâncă, fără grabă, nişte fructe din frigider, apoi compuse un poem în cinstea deliciilor mărilor tropicale, unde soarele e la fel de arzător ca furia unui ucigaş.

După ce puse poemul într-un sertar plin de fragmente de versuri şi alte poezii, urcă pe punte să contemple, la umbra unei prelate, marea şi furnicarul din port. Valurile scânteiau în lumina soarelui de după-amiază, iar reflexele lor mişcătoare scăpărau orbitor pe carcasele micilor nave şi pe zidurile la fel de albe ale clădirilor oraşului. Era un tablou care o fascina întotdeauna, fără să ştie prea bine dacă îi plăcea sau îl detesta.

E minunat aici, gândi ea, însă primejdios pentru un tată şi o fiică fără un ban.

Se-nfioră, gândindu-se la dimensiunile acestui pericol, după care ridică din umeri, sfidându-l şi zicându-şi: *În cazul cel mai rău, găsesc eu o soluție.*

Însă nu ştia care anume.

În cele din urmă coborî, îşi puse costumul de baie şi intră să se bălăcească în apa călduță cu valuri moi. Înotul era un fel de eutanasie… Încă o zi care se scurge ca alte sute, căzând fără urmă în oceanul timpului.

Privi în urmă lungul şir al zilelor însorite, încântătoare fiecare în parte, dar neliniştitoare toate la un loc, căci îi evocau o viață irosită.

Şi pentru a nu ştiu câta oară se pregătea, pe bună dreptate, să ia o hotărâre serioasă de viitor, când zări pe puntea unui elegant velier, la vreo sută de paşi, pe Sylvia Haskins care-i făcea semne.

Resemnată, Marie înotă în direcţia ei şi se caţără, şiroind de apă, pe bord. Nu-l putea suferi pe Henry Haskins, soţul Sylviei, aşa că se simţi uşurată când aceasta-i spuse:

— Henry este plecat la o reuniune consacrată nu ştiu cărei mari descoperiri medicale şi trebuie să mergem într-una din insulele din apropiere să vedem pe cineva asupra căruia a fost încercată cu succes.

— Oh! făcu Marie.

Probabil că avea despre Henry Haskins o altă părere decât soţia lui. Atlet cu sânge rece în aşternut – cum singur se descria – Henry încercase în mai multe rânduri s-o cucerească pe Marie. Renunţase numai atunci când se văzuse înfruntat cu vârful ascuţit al unui cuţit manipulat cu atâta hotărâre, încât se convinse că prada aceasta nu era de nasul lui.

Henry le zicea femeilor „coţofene” şi unele găseau în aceasta o fermecătoare originalitate. Faţă de soţul ei, Sylvia era blândă, prietenoasă, delicată şi generoasă – trăsături foarte apreciate de Henry. Era mulţumită că era plecat la întrunire, care, într-un orăşel ca Santa Yuile, nu putea să fie decât aceeaşi la care se dusese şi tatăl ei. Ceea ce îi şi spuse Sylviei.

— Atunci, exclamă Sylvia, poate că o să ne mai vedem. Cred că domnul Peddy, bătrânul Grayson, soţii Heintz şi cu Jimmy Butt, împreună cu alţi câţiva, tot

acolo trebuie să fie.

Şi bătrânul Reicher, se gândi Marie. Ah! Doamne!

— Uite că vine tatăl tău! spuse Sylvia.

Căpitanul Lederle îşi văzu fiica şi se opri. Se uită în sus spre cele două femei, frecându-şi mâinile plin de entuziasm:

— Marie, fă-mi puțină ordine în cabină, pentru că domnul Reicher vine la noi la bord astă-seară. Mâine în zori, plecăm spre Echo Island.

Marie nu puse nici o întrebare de față cu Sylvia care ciulise urechile.

— În regulă, George, răspunse ea veselă.

Sări înapoi în apă şi puțin după aceea urcă la bord şi se îndreptă spre tatăl ei.

Acesta o urmă, dar, când se întoarse spre el, observă că masca de fericire căzuse.

— Ne-am băgat la stăpân, zise el. Mai devreme am jucat comedia aceea pentru Sylvia.

Marie nu spuse nimic, aşa că el luă tăcerea ei drept reproş şi se apără:

— N-am avut încotro, scumpa mea. Nu puteam să las să-mi scape o şansă, oricât de mică.

— Spune-mi cum s-a-ntâmplat, spuse Marie cu blândețe.

Tatăl ei părea dezolat.

— Ei, un soi de şarlatan bătrân se laudă că a descoperit o metodă de întinerire, iar vulpoii ăştia îmbătrâniți în rele şi-au pus toate speranțele în ea. M-am prefăcut că mă interesează în nădejdea că poate iese ceva de aici – şi s-a prins.

Într-un fel era o victorie. George salvase din naufragiul propriilor planuri noul contract. Rămânea de văzut cum aveau să se descurce cu Reicher pe vas. Important era că Reicher venea.

— Luăm şi materialul de plonjare? întrebă resemnată Marie.

— Bineînțeles, îi răspunse tatăl ei.

Gândul acesta păru să-i redea căpitanului buna dispoziție.

2

Marea era ca în toate celelalte zile. Apa se strecura cu dibăcie între stâncile şi coralii insulei; departe se domolea murmurând pe nisip; dincoace, pe recif, mugea izbindu-se de stâncile tari. Vânzoleala era însă numai la suprafață; în adâncuri marea era mută.

Marie stătea pe puntea vasului cam dărăpănat şi simțea cum se contopeşte cu cerul, cu marea, cu insula pe care bărbații se aflau la întrunire. Era mulțumită că nimeni nu-i propusese să joace bridge până la întoarcerea acestora. Probabil că doamnele îşi făceau siesta, aşa că oceanul îi aparținea în întregime.

Liniştea îi fu întreruptă de ceva care mişca în apă. Se aplecă înfiorată peste bord.

O siluetă umană înota în adâncuri, la vreo patruzeci de picioare dedesubt. Marea era de o limpezime neobişnuită şi nisipul de pe fund se vedea bine. Cete de

peşti-papagal se roteau în adâncurile cristaline şi se îndepărtau apoi către umbra falezelor, spre insulă.

Omul înota cu multă uşurinţă. Dar era uluitor că se afla la asemenea adâncime; corpul lui, deformat de undele apei, nu părea tocmai omenesc.

Chiar pe când constata aceasta, el ridică ochii, o văzu şi, deîndată, cu o enormă putere, ţâşni către ea.

Doar când ieşi la suprafaţă, Marie înţelese că într-adevăr nu era om.

Creatura care tocmai se desprindea din apă avea corpul *în aparenţă* uman. Dar pielea era nefiresc de groasă, ca şi când ar fi avut straturi de grăsime protectoare împotriva frigului şi a apei.

Marie care văzuse în viaţa ei multe varietăţi ale faunei marine, îşi dădu seama că la subsuori avea *branhii…* Picioarele îi erau palmate şi avea peste şapte picioare înălţime.

Nu ştia de mult ce-i frica; se dădu un pas înapoi, cu inima bătându-i puţin mai tare ca de obicei şi reţinându-şi câteva clipe respiraţia.

Îl privea destul de liniştită, când îşi dădu seama că fiinţa se transforma. Era încă în apă şi întinse braţul spre bordul micii ambarcaţiuni, când corpul lung se scurtă, pielea groasă se subţie şi capul i se micşoră. Marie văzu cum, în câteva secunde, muşchii i se răsuciră, se crispară, se întinseră sub o piele straniu de mobilă. Reflexele sclipitoare ale mării îi ascundeau unele mişcări, dar ceea ce vedea era un „peşte” de vreo şapte picioare, transformându-se cât ai clipi într-un tânăr în întregime gol.

Această ființă aparent umană sări la bordul vasului fără vreun efort deosebit. Avea vreun metru optzeci şi părea foarte în largul lui. Spuse cu o agreabilă voce baritonală:

— Eu sunt persoana în jurul căreia s-a făcut atâta zarvă. Bătrânul Sawyer s-a depăşit, într-adevăr, pe sine, creându-mă. Dar îmi dau seama că trebuie să fii şocată. Poate-mi găseşti nişte pantaloni, ce zici?

Marie nu se clinti. Chipul lui îi era vag familiar. Odată – cu multă vreme în urmă – prin viața ei trecuse un bărbat… până când descoperi că ea era doar una din batalionul de fete cu care el ducea o existență erotică mult mai variată decât şi-ar fi permis cu ea.

Tânărul de față avea ceva din aerul celuilalt.

— Nu eşti…

Păru că ştie ce voia să-i spună, căci dădu din cap, surâzând.

— *Eu unul* promit să fiu cu totul fidel. Şi continuă: Avem nevoie, Sawyer şi cu mine, de o tânără care să-mi accepte copilul. Credem că ceea ce pot eu face poate fi reprodus, dar asta trebuie dovedit.

— Dar… dar ceea ce poți face este desăvârşit, protestă Marie, dându-şi seama că nu opunea nici o rezistență la propunerea lui.

Încerca un sentiment cu totul aparte de plenitudine, ca şi când, în fine, ar fi putut face ceva care să răscumpere anii irosiți.

— N-ai văzut decât o parte din ceea ce pot face, spuse tânărul. Am trei alcătuiri. Sawyer nu numai că s-a întors în vreme până în istoria marină a omului, dar a studiat şi

posibilitățile viitorului. Una singură dintre înfățișările mele este omenească.

— Care e cea de-a treia? întrebă Marie.

— Am să ți-o dezvălui mai târziu, fu răspunsul.

— Dar este… este fantastic. *Ce eşti?*

— Sunt un Silkie, îi răspunse el. *Primul* Silkie.

I

Nat Cemp, un Silkie clasa C, se trezi în felul său selectiv şi simți, cu perceptoarele până atunci adormite, că se afla chiar lângă o navă spațială, a cărei apropiere o sesizase cu o oră mai înainte.

Îşi înmuie numaidecât structura chitinoasă, tare ca oțelul a epidermei, pentru ca zona să devină sensibilă la undele luminoase ce pot fi percepute de ochiul omenesc. Le înregistra apoi printr-un dispozitiv de lentile care folosesc o parte din chitină pentru vederea la distanță.

O presiune bruscă acționă asupra corpului lui în clipa când îl adaptă la slăbirea barierei care-l proteja de vidul spațial. Resimți senzația neobişnuită ce-l apăsa de fiecare dată când oxigenul din chitină se consuma cu o viteză excesivă, căci vederea consuma întotdeauna o cantitate enormă de oxigen. Apoi, după o serie de măsurători vizuale, întări din nou chitină; imediat consumul de oxigen reveni la normal.

Ceea ce percepu el prin vederea telescopică îl uimi. Era o navă V.

Cemp ştia că, în mod normal, navele V nu atacă un Silkie matur. Totuşi, după anumite date recente, se semnala o activitate anormală la unele V-uri. Mai mulți Silkie-i fuseseră hărțuiți psihologic. Nava putea să

descopere încotro se îndrepta şi să folosească întreaga energie de care dispunea, ca să-l împiedice să-şi continue drumul.

Când se întreba dacă să evite vasul sau să se suie la bord – ceea ce Silkie-ii făceau adesea – simți că nava îşi schimba uşor direcția, îndreptându-se spre el. Decizia nu-i mai aparținea. Cei din nava V vroiau să-l contacteze.

În termeni de orientare spațială, vasul nu se afla nici mai sus, nici mai jos decât Cemp. Simți gravitația artificială a navei şi o luă drept cadru de referință. În aceste condiții se găsea cam dedesubtul vasului spațial.

Pe când Cemp studia cu percepția de nivel înalt, care-i înregistra în creier impulsuri ca de radar, foarte clare, vasul încetini şi luă o curbă amplă; pe urmă, porni în direcția lui, dar cu o viteză ceva mai redusă. Dacă Cemp ar fi continuat să se deplaseze cu aceeaşi viteză, l-ar fi ajuns în câteva minute.

Cemp nu schimbă direcția. În bezna spațială, nava V părea să crească. După calculele lui Cemp măsura cam o milă în lărgime, vreo jumătate de milă grosime şi trei mile în lungime.

Cum nu avea sistem de respirație (îşi obținea în întregime oxigenul prin electroliză), Cemp nu putea să suspine; simți însă o resemnare echivalentă, o tristețe față de ghinionul de a intra în contact cu un grup atât de important de V într-un moment atât de nepotrivit.

Când ajunse la nivelul lui, vasul se ridică lin la numai câțiva yarzi de el. În întunericul de pe punte, Cemp zări mai mulți V care-l aşteptau. Ca şi el, nu purtau costume spațiale; erau complet adaptați vidului cosmic. Lângă ei

se distingea uşa sasului ce dădea către interiorul navei. Compartimentul exterior era deschis. Prin peretele transparent văzu că e plin cu apă.

O dorință atavică îl traversă cu un freamăt de plăcere anticipată. Tresări întrebându-se neliniştit: Mă aflu aşa de aproape de transformare?

Cemp ateriza stângaci pe punte. În stadiul de Silkie-C trupul lui adopta forma perfectă a unei creaturi a spațiului. Structura osoasă specială ce fusese, altădată, o pereche de picioare era sensibilă la activitatea moleculară din interiorul maselor solide. Aşa încât simți atingerea punții prin mijlocirea schimburilor energetice dintre os şi metal.

Deci, într-un fel, stătea în picioare. Dar echilibrul şi-l menținea cu ajutorul curenților de energie şi nu prin contracția şi dilatația muşchilor. Nu avea muşchi. Se ținea pe punte prin forța atracției magnetice şi printr-un control intern îşi mişca, unul după altul, blocurile virtual masive de oase extrem de diferențiate.

Înaintă ca un biped, simțind cum i se întind oasele elastice ale picioarelor. Mersul era pentru el un proces complex. La fiecare pas trebuia să-şi înmoaie osul dur, apoi să-l întărească din nou. Deşi trecuse multă vreme de când învățase să meargă, păşea încet. Ființa capabilă să țâşnească în spațiu cu o accelerație de cincizeci de G umbla pe puntea navei V cu o milă pe oră; şi era fericit că poate să dea impresia că se mişcă într-o asemenea ambianță.

Se apropie de grupul de V şi se opri la câțiva paşi de prima siluetă bondoacă.

La prima vedere, un V părea a fi un Silkie ceva mai mic şi mai subțirel, dar Cemp ştia că aceste creaturi nesuferite erau nişte Varianți – de unde şi denumirea lor de V. Era întotdeauna greu să-ți dai seama în fața cărui tip de V te afli. Diferențele erau interne, nu tocmai uşor de detectat. De aceea trebuia mai întâi să stabilească identitatea celor de pe navă.

Pentru a-şi transmite mesajul, folosi acea funcție a creierului său care, înainte de a fi cunoscută şi înțeleasă, fusese definită ca telepatie.

Urmă o pauză, după care un V din spatele grupului îi răspunse prin acelaşi sistem de comunicare:

— Domnule, avem un motiv să nu ne dezvăluim identitatea. Aşa că vă rugăm să nu insistați înainte de a nu fi înțeles problema noastră.

— Secretul este ilegal, replică scurt Cemp.

Răspunsul fu, în chip surprinzător, lipsit de obişnuita ostilitate a Varianților.

— Nu încercăm să vă facem greutăți. Mă numesc Ralden şi am vrea să vă arătăm ceva.

— Ce anume?

— Un băiat în vârstă de nouă ani. Este copilul V al unui Silkie şi al unei creaturi cu respirație. A dat recent dovadă de calități variante extraordinare. Vrem permisiunea să-l distrugem.

— Oh, zise Cemp.

Se simți dintr-o dată tulburat. Îşi dădu seama într-o străfulgerare că fiul lui, din prima perioadă de împerechere, ar avea acum nouă ani.

Fireşte, legăturile familiale erau lipsite de orice

însemnătate. Un Silkie nu-şi vedea niciodată copiii şi era deprins să pună toate progeniturile Silkie pe acelaşi plan. Însă în starea de pace nesigură ce domnea între muritorii de rând, Fiinţele Speciale şi cele două clase supravieţuitoare de Silkie-i, unul dintre coşmare era că, într-o bună zi, un V cu înalte capacităţi îşi va face apariţia în lumea instabilă a Varianţilor.

Teama se dovedise lipsită de temei. Din timp în timp, câte un Silkie, urcând la bordul unor nave V, afla că un băiat promiţător fusese executat chiar de către Varianţii înşişi. Departe de a se bucura de venirea unui copil superior, aceştia se temeau că, dacă i se va îngădui copilului să ajungă la maturitate, va deveni un lider, care le va ameninţa libertatea.

Exterminarea copiilor promiţători necesita acum autorizaţia unui Silkie, de aici secretul. Dacă nu izbuteau să obţină autorizaţia, ei ucideau totuşi copilul, contând pe faptul că nava pe care s-a petrecut crima nu va fi identificată.

— Acesta este motivul? întrebă Cemp.

Da, acesta era.

Cemp şovăi. Simţea lăuntric întregul, nemaipomenitul complex de senzaţii vestind apropiata schimbare. Nu era cel mai potrivit moment să petreacă o zi sau două la bordul unei nave V.

Totuşi, dacă nu rămânea, asta echivala cu acordarea permisiei pentru execuţie. Îşi dădea bine seama că aşa ceva nu putea să accepte.

— Aţi făcut bine, spuse el cu gravitate. Voi veni la bord.

Întregul grup V îl întovărăşi în ecluză, strângându-se unii într-alții când uşa cea mare de oțel se închise în spatele lor, despărțindu-i de vidul spațial. Apa pătrunse în tăcere. Cemp o văzu explodând sub formă de gaze atunci când se vărsă în vidul total din ecluză. Dar curând, în timp ce spațiul îngust se umplea, apa îşi recapătă forma lichidă şi începu să clocotească în jurul picioarelor micului grup.

Senzația era nemaipomenit de plăcută. Cemp îşi simți oasele cum tind să se mlădieze automat şi trebui să lupte ca să le mențină tari. Dar, când apa îi acoperi partea de sus a trupului, lăsă să se înmoaie bariera vie a epidermei sale. Apa îl înnebunea acum, când momentul transformării era atât de aproape, aşa că trebui să se autocontroleze îndeaproape. Ar fi aspirat cu poftă lichidul călduț, minunat, prin branhiile ce-i erau acum la vedere, dar se gândi că Varianții mai cu experiență i-ar fi înțeles starea, văzând o asemenea manifestare exuberantă.

În jurul lui, Varianții treceau de la forma spațială la starea lor normală cu branhii. Uşa dinspre interior a ecluzei se deschise şi grupul trecu prin ea, înotând cu o uşurință desăvârşită. Uşa se închise în urma lor; se aflau înăuntrul vasului sau, mai curând, în primul dintre marile rezervoare din care era format.

Folosindu-şi acum vederea, Cemp privi în jur ca să identifice obiectele. Dar era obişnuita lume acvatică, difuză, cu viața marină transplantată acolo. Algele ondulau printre curenții rapizi, despre care Cemp ştia că sunt produşi printr-un sistem puternic de pompare. Simțea presiunea apei la fiecare impuls al pompelor. La

fel ca întotdeauna, se abandonă în voia valului, lăsând ritmul apei să devină ritmul propriei sale vieți.

II

În acest mediu, Cemp se simțea perfect: apa era pentru el un element natural şi, în cursul transformării din Silkie în om-peşte, pierduse doar câteva dintre facultățile sale de Silkie. Păstra întreaga lume lăuntrică a senzațiilor unui Silkie. Avea centri nervoşi care, separați sau împreună, se branşau pe diferite fluxuri de energie. Cândva, acestea s-ar fi putut numi simțuri. Numai că în loc de cele cinci simțuri la care timp de secole se limitaseră ființele umane, un Silkie avea o sută optzeci şi patru de simțuri diferite, într-o gamă de intensitate aproape nesfârşită.

Rezulta de aici o imensă cantitate de „zgomote" interne, cu stimulări neîncetate. Din primele zile ale vieții sale, principalul obiectiv al antrenamentului şi educației lui fusese controlul asupra înregistrărilor pe care le făceau simțurile.

Apa îi pătrunse ritmic în branhii, în timp ce Cemp înota împreună cu ceilalți prin această minunată lume a unei mări tropicale. Privind în jur, văzu cum se schimba universul marin la apropierea lor. Coralii se-mpodobeau cu o culoare smântânie. Zeci de mii de viermi de mare îşi retrăgeau capetele lucitoare în găurile lor minuscule. După trecerea grupului ieşeau iarăşi la iveală. Coralii

deveniră portocalii, apoi purpurii, şi în cele din urmă de toate culorile, în toate amestecurile. Şi acesta era doar un mic detaliu al peisajului submarin.

Zeci de peşti albaştri, verzi, violeți se zbenguiau în defileu. Erau dintre cele mai vechi forme de viață de o frumusețe sălbatică, rămasă în evoluția naturii, neatinsă de miracolul cunoaşterii ştiințifice care dezlegase atâtea mistere ale vieții. Cemp îşi întinse degetele palmate către un peşte ce trecea pe lângă el. Acesta o zbughi provocând un mic vârtej de apă. Cemp râse de fericire şi apa caldă îi pătrunse în gura care-şi pierduse rigiditatea.

De pe acum se micşorase. Corpul lui întins, osos, de Silkie se strânsese în chip natural, muşchii noi intrau în acțiune, iar structura osoasă, care se retrăsese în adânc, de abia mai măsura şapte din cele zece picioare maximum, cât avea în formă spațială.

Din cei treizeci şi nouă de V care ieşiseră din navă, ca să-l convingă pe Cemp să urce la bord, treizeci şi unu, după câte îşi dădu seama, aparțineau tipului comun de Varianți. Starea lor normală era cea de peşte. Puteau trece în starea umană pentru scurte perioade; puteau adopta starea de Silkie pentru perioade, ce variau în funcție de persoană, între câteva ore şi o săptămână. Toți cei treizeci şi nouă controlau cantități limitate de energie.

Dintre cei opt din urmă, trei erau capabili să controleze o energie cu adevărat considerabilă, unul putea ridica bariere împotriva energiei, iar patru aveau capacitatea de a deveni ființe respiratoare de lungă durată.

Erau, pe cât îți puteai da seama, ființe inteligente.

Însă Cemp, care avea puterea de a detecta cu numeroasele lui sisteme de receptare temperatura, şi mirosurile subtile ale corpurilor şi în apă, şi afară şi putea descoperi semnificațiile dispoziției oaselor şi a muşchilor, capta dinspre fiecare dintre ei un puternic amestec emoțional de nemulțumire, de mânie şi – chiar mai mult încă – de ură. Aşa cum proceda aproape întotdeauna cu Varianții, Cemp se apropie înotând de unul dintre ei. Apoi, folosind o undă purtătoare de forțe magnetice deosebit de rezistentă – care-şi păstra mesajul nebruiat pe o distanță de unu-două picioare – trimise prin ea întrebarea:

— Care este secretul tău?

V-ul tresări brusc. Reflexul lui condiționat la recepționarea acestui mesaj fu atât de viu, încât răspunsul se modulă pe aceeaşi undă de forță, iar Cemp află secretul.

Eficacitatea stratagemei îl făcu pe Cemp să surâdă şi fu încântat că-l putea constrânge acum pe celălalt să continue conversația. Îi comunică:

— Nimeni nu-i amenință pe V nici individual, nici colectiv. Atunci de unde atâta ură?

— Mă *simt* amenințat, veni posac răspunsul.

— Cum mi-ai dezvăluit secretul tău, ştiu că ai o soție şi copii!

— Da.

— Serviciu?

— Da.

— Ziare, teatru, televiziune?

— Da.

— Sport?

— Mă uit. Nu particip.

Străbăteau o junglă subacvatică. Unduiau alge enorme, pereți de corali vălureau, o caracatiță îi scruta din umbra unei grote şi un țipar zvâcni în spirale, urmat de o sumedenie de peştişori.

Se aflau în partea „sălbatică" a navei, în care fuseseră reproduse condițiile oceanului tropical de pe Terra. Cemp, care petrecuse în spațiu aproape o lună fără pauză, încerca o plăcere magnifică să înoate în acest ocean.

Spuse totuşi:

— Ei, prietene, aşa se întâmplă cu toată lumea. Tot ce poate oferi viața mai bun este o existență liniştită şi plăcută. Dacă invidiezi cumva îndatoririle mele de polițist, greşeşti. Eu m-am obişnuit cu ele, dar am perioade de împerechere numai o dată la nouă ani şi jumătate. Ți-ar plăcea asta?

Declarația care dădea de înțeles că un Silkie putea avea activitate sexuală doar la intervale de nouă ani şi jumătate era o minciună. Dar era un fel de mit pe care atât Silkie-ii, cât şi aliații lor umani cei mai apropiați – Ființele Speciale – consideraseră potrivit să-l întrețină. Oamenii obişnuiți, mai ales, păreau să simtă o mare satisfacție la gândul că existența de invidiat a Silkie-lor implica un asemenea cusur.

Deşi discuția cu Cemp fusese liniştitoare, emoția întunecată emanată de V deveni şi mai ostilă.

— Te porți cu mine de parcă aş fi un copil, răbufni el. Ştiu şi eu câte ceva din logica nivelurilor, aşa că cu

sofismele tale…

— Suntem abia la stadiul speculațiilor, răspunse Cemp cu blândețe. Şi adăugă: Nu-ți face griji, n-am să-i spun soției tale că o înşeli.

— Du-te la naiba! îi spuse V-ul şi se îndepărtă.

Cemp se întoarse spre alt V din grup şi avu cu el o conversație asemănătoare. Secretul acestuia era că, în urmă cu un an, adormise de două ori când era de gardă la una din ecluzele prin care se ieşea din navă în spațiul sideral.

Cea de-a treia persoană căreia i se adresă era o femelă. Uimitor, secretul acesteia era că se credea nebună. Îndată ce realiză că gândurile îi fuseseră recepționate de Cemp, deveni isterică.

Era o ființă grațioasă, cu sistem de respirație, dar pe moment complet descumpănită.

— Să nu le spui, telepatiză ea terorizată. M-ar ucide!

Înainte ca Cemp să aibă timp să reflecteze la această neaşteptată aliată, pe care şi-o făcuse, şi înainte să înțeleagă de ce se credea nebună, ea îi transmise frenetic:

— Vor să te atragă într-un rezervor cu rechini!

Chipul ei aproape omenesc se contorsionă când îşi dădu seama de ceea ce-i spusese. Cemp o întrebă repede:

— Ce vor, în fond?

— Nu ştiu. Dar nu ceea ce-au spus ei… Oh! Te rog!

Se răsucea prin apă, cuprinsă de panică. Încă puțin şi ar fi observat-o careva. Cemp îi spuse repede:

— Nu-ți fie frică, am să te ajut. Îți dau cuvântul meu.

Află că se numea Mensa. Îi spuse că era foarte frumoasă în întruchiparea de ființă cu sistem respirator.

Din moment ce-i putea fi de folos, Cemp hotărî să se lase atras în rezervorul cu rechini.

Totul se petrecu pe nesimțite. Unul dintre Varianții capabili să degajeze energie înotă alături de el. În acelaşi timp, dar parcă cu totul întâmplător, ceilalți rămaseră în urmă.

— Pe aici! îi spuse călăuza.

Cemp îl urmă. Îi trebuiră însă câteva clipe până să realizeze că între el şi călăuză, pe de o parte, şi grupul celorlalți, pe de alta, se afla un perete transparent.

Îşi întoarse privirile către însoțitorul său. V-ul se dusese la fund şi luneca acum într-o grotă, între două formațiuni stâncoase.

Dintr-o dată, apa din jurul lui Cemp se cufundă într-un întuneric de smoală.

Îşi dădu seama că V-ii aşteptau în spatele peretelui transparent. Sesiză chiar o mişcare printre algele ce se clătinau, umbre, forme, sclipirea unui ochi, o rază de lumină pe un corp cenuşiu. Se branşă la un alt nivel de percepție, bazat pe imagini difuze, şi se pregăti de luptă.

În stadiul de peşte, Cemp putea să atace în chip normal ca un superțipar electric, cu deosebirea că descărcarea lui electrică consta într-o rază care nu avea nevoie de nici un contact concret. Raza avea strălucirea unui fulger şi era suficient de puternică pentru a ucide zeci de monştri marini. Se forma în exteriorul corpului prin convergența a două curente de particule încărcate şi opuse.

Numai că nu erau condiții normale. Transformarea lui era prea iminentă. O luptă contra oricărui locuitor al

acestei mări trebuia să se poarte prin logica nivelurilor şi nu cu ajutorul energiei. Nu îndrăznea să-şi risipească nici o picătură din prețioasa rezervă de energie.

Nici nu luase bine această hotărâre, când un rechin ieşi lenevos din jungla de plante mişcătoare şi, cu aceeaşi încetineală, înaintă către el, întorcându-se într-o rână, cu botul deschis, arătându-şi dinții, amenințându-l cu fălcile enorme.

Cemp imprimă o schemă pe o undă energetică ce pornea din creierul său către fiară. Era o schemă care stimula în rechin un mecanism extrem de primitiv, acela prin care se alcătuiesc imaginile în creier.

Rechinul nu avea nici o apărare în fața acestei suprastimulări controlate a facultății sale de a crea imagini. Aşa că văzu, într-o străfulgerare, cum îşi înşfacă în dinți victima, îşi închipui o luptă sângeroasă, urmată de un festin. Apoi sătul, cu stomacul plin, se văzu întorcându-se în umbră, în străfundurile junglei marine găzduită în acel mic fragment al uriaşei nave spațiale, navigând către Jupiter. Suprastimularea continuă fără ca imaginile din creierul rechinului să mai fie conectate la energia lui. Se lăsă dus de apă, se izbi, fără să-şi dea seama, de un banc de corali. Rămase agățat acolo, visând că înoată. Fusese atacat cu o logică adaptată structurii lui, la un nivel ce depăşea giganticul lui sistem de atac.

Nivelurile logicii. Cu multă vreme în urmă, oamenii se amuzaseră să studieze cele mai vechi zone ale creierului uman, cele care sugerau că imaginile şi sunetele plăsmuite erau la fel de reale ca şi cele adevărate. Era cel

mai înalt nivel al logicii, nu în întregime omenesc. Pentru un animal ca rechinul, realitatea era un fenomen bazat pe procesul de pornire-oprire, ca o serie de condiționări mecanice. Stimulare; absența stimulării. Mereu mişcare fără odihnă, nesecată nevoie de oxigen, oriunde s-ar găsi şi oricât de mult ar fi.

Prins într-o lume imaginară, sugerată, corpul nemişcat al rechinului amorțea din lipsă de oxigen, animalul îşi pierdea cunoştința. Înainte să se asfixieze, Cemp le transmise observatorilor săi:

— Vreți să-l ucid pe acest peşte-vânat?

În tăcere, ființele dindărătul peretelui transparent îi arătară cum să iasă din bazinul cu rechini.

Cemp îi înapoie monstrului controlul de sine. Ştia însă că efectul şocului va mai dura încă vreo douăzeci de minute.

Câteva clipe mai târziu, când ieşi din bazinul cu rechini şi-i reîntâlni pe V-i, Cemp îşi dădu seama că starea lor de spirit se schimbase. Acum îşi râdeau de el. Fu uimit de această atitudine, căci, pe cât ştiau ei, se aflau în întregime la cheremul lui.

Probabil că cineva din grup cunoştea adevărata stare a lui Cemp. Deci…

Se aflau acum într-un rezervor atât de adânc, încât nu i se vedea fundul. Mici bancuri de peşti în culori vii treceau unduind în adâncurile verzi şi apa era ceva mai proaspătă, mai înviorătoare, la fel de plăcută, deşi nu tropicală. Cemp înotă către un V capabil să degajeze energie şi, ca şi pe cel dinainte, îl întrebă:

— Care ți-e secretul?

Acesta se numea Gell şi secretul lui consta în aceea că, în mai multe rânduri, îşi folosise energia ca să-şi ucidă rivalii, ca să cucerească anumite femei. La gândul că omorurile lui ar putea fi date pe față fu cuprins de groază. Din păcate nu putea furniza nici o informație, afară de faptul că ofițerul care administra vasul, Riber, îi trimisese să-l întâlnească, pe Cemp. Numele acestuia aducea o informație importantă.

Dar esențială era intuiția neliniştitoare pe care o avu brusc Cemp; misiunea ce-l aştepta era cu mult mai însemnată decât datele pe care le strânsese până atunci. Ghicea că atacul rechinului fusese o probă. În ce scop oare?

III

În fața lui, Cemp zări dintr-o dată oraşul.

În acest loc, apa era limpede ca de cristal. Lipseau cu totul milioanele de impurități care, atât de adesea, tulburau oceanele Terrei. Prin această apă străvezie ca sticla oraşul se întindea în fața lui.

Clădiri cu cupole, copii ale celor din oraşele subacvatice cu cupole de pe pământ, unde presiunea apei impune aceste forme. Aici, unde nu exista decât gravitație artificială, apa era menținută doar de pereții metalici şi cântărea exact cât decideau ofițerii de bord. Clădirile puteau fi de orice dimensiuni rezonabile, cu linii elegante sau câteodată diforme. Erau frumoase ele însele

şi nu le limita vreo severă frumusețe funcțională.

Clădirea în care fu condus Cemp era un locaş grandios, cu minarete. Fu îndrumat către un rezervor unde mai rămaseră cu el două ființe respiratoare, Mensa şi un mascul numit Grig.

Nivelul apei începu să scadă şi aerul pătrunse şuierând.

Cemp se transformă rapid; în forma sa umană ieşi din rezervor în vestibulul unui imobil modern, cu aer condiționat. Toți trei erau în pielea goală.

Bărbatul îi spuse femeii:

— Du-l în apartamentul tău. Dă-i haine. Când îl chem, adu-l în Apartamentul I, sus.

Grig se pregătea să se îndepărteze, când Cemp îl reținu.

— De unde ai căpătat această informație? îl întrebă el.

Variantul şovăi, vizibil îngrozit în fața somației venind de la un Silkie. Expresia i se schimbă, parcă trăgea cu urechea să audă ceva anume.

Instantaneu, Cemp activă centrii deşteptători ai echipamentului său senzorial, pe care-i lăsase în adormire, şi aşteptă un răspuns pe unul sau mai multe „canale”. La fel cum strâmbă din nas cineva care trage în nări un puternic miros de sulf sau cum îşi retrage maşinal mâna cineva care a atins un obiect încins, şi Cemp aştepta receptarea unei senzații de la unul din numeroasele lui simțuri puse acum în gardă. Nu primi însă nici un semnal.

Era adevărat că sub înfățişarea omenească dispunea de o sensibilitate mult mai redusă decât atunci, când era

Silkie. Totuşi un rezultat atât de negativ ieşea din cadrul experienței sale.

— Zice că, de îndată ce te îmbraci, să vii, spuse Grig.

— Cine zice?

Întrebarea-l surprinse pe Grig.

— Băiatul, răspunse el ca şi când lucrul acesta se înțelegea de la sine.

Pe când se ştergea de apă şi-şi îmbrăca hainele pe care i le întindea Mensa, Cemp se întreba de ce se credea ea nebună. O întrebă alegându-şi cu prudență cuvintele:

— De ce au Varianții o părere atât de umilă despre ei înşişi?

— Fiindcă există ceva mai bun: Silkie-ii.

În vorbele ei răsuna mânia, dar ochii i se umplură de lacrimile frustrării. Ea continuă pe un ton obosit:

— Nu pot să explic, dar mă simt zdrobită încă din copilărie. În momentul ăsta nutresc speranța absurdă că ai să mă iei şi ai să mă posezi. Vreau să fiu sclava ta.

Părul ei negru ca antracitul era încă ud şi încâlcit, dar era limpede că spusese adevărul în ceea ce o privea. Avea un trup zvelt, cu linii unduitoare, grațioase, tenul de culoarea laptelui. Ca ființă respiratoare, era foarte frumoasă.

Cemp n-avea de ales. Ar fi putut să aibă nevoie de întregul ei ajutor chiar peste o oră. Răspunse pe un ton calm.

— Te accept ca sclavă.

Ea reacționa cu violență. Într-o mişcare pătimaşă se năpusti asupra lui, lăsând să-i lunece rochia în jos, pe coapse.

— Ia-mă, spuse ea năvalnic. Ia-mă ca pe o femeie.

Cemp, care era însurat cu o tânără din rândul Ființelor Speciale, se desprinse din îmbrățișarea ei.

— Sclavele fac voia stăpânilor lor. Iar prima mea dorință ca stăpân al tău este să mi te destăinui.

Femeia făcu un pas înapoi, tremurând.

— Nu pot, zise ea. Băiatul ne interzice.

— Ce anume te face să te crezi nebună?

Ea dădu din cap.

— Ceva… În legătură cu băiatul… Nu ştiu ce…

— Atunci, spuse Cemp cu răceală, eşti sclava lui, nu a mea.

Ea îl imploră din priviri.

— Eliberează-mă! murmură. Singură n-o pot face.

— Unde este Apartamentul I? întrebă Cemp.

Ea îi explică şi adăugă:

— Poți să urci pe scări sau cu ascensorul.

Cemp urcă pe scări. Avu nevoie de câteva minute, câteva numai ca să-şi stabilească un plan de acțiune. Se hotărî…

Trebuie să-l vadă pe băiat! Să-i hotărască soarta. Să stea de vorbă cu Riber, ofițerul administrativ al navei. Să-l pedepsească pe Riber. Să ordone navei să se îndrepte către un post de control!

Formulase clar în minte aceste decizii când ajunse la etaj şi apăsă soneria de la uşa Apartamentului I.

Uşa se deschise fără zgomot. Cemp intră… şi-l văzu pe băiat.

Avea mai puțin de un metru şi jumătate înălțime şi era la fel de frumos ca şi cel mai frumos copil omenesc pe

care-l văzuse Cemp vreodată. Se uita la ecranul unui televizor încastrat într-unul din pereții vastei încăperi. Când Cemp intră, se întoarse fără grabă spre el şi-i spuse:

— Mă interesa să văd cum ai să te descurci cu rechinul, ținând seama de starea în care eşti.

Deci ştia!

Revelația faptului ii provocă lui Cemp un şoc. Îşi făcu curaj cu gândul să moară mai bine decât să se târguie în vreun fel ca să evite să fie demascat; îşi va înfăptui hotărârea finală cu cea mai mare grijă.

— N-ai fi putut face altceva, zise băiatul.

Cemp îşi redobândise stăpânirea de sine şi devenise curios. Suspendase brusc toate semnalele personale. Şi totuşi băiatul le citea în amănunțime. Cum făcea oare?

Băiatul dădu din cap cu o umbră de zâmbet.

— Dacă nu îndrăzneşti să-mi spui, zise Cemp, atunci metoda în chestiune n-are cine ştie ce preț. Deduc că dacă aş putea s-o descopăr, aş putea s-o şi controlez.

Băiatul râse făcând un gest de negare şi schimbând vorba.

— Crezi că trebuie să fiu ucis?

Cemp contemplă ochii cenuşii şi strălucitori ai băiatului, care-l priveau cu maliție copilărească şi se simți cuprins de nelinişte. Era jucăria cuiva care se considera invincibil. Se punea problema dacă băiatul se iluziona sau faptul era real?

— Este real, zise băiatul.

Iar dacă era real – îşi continuă Cemp analiza – existau atunci în el factori înnăscuți de constrângere, capabili

să-i țină pe Silkie-i sub control?

— La asta nu răspund, i-o tăie scurt băiatul.

— Prea bine, i-o întoarse Cemp. Dacă rămâi la această hotărâre, atunci concluzia mea e că te pui în afara legii. Nici o persoană care nu poate fi controlată nu are dreptul să trăiască în sistemul solar. Am să-ți las însă puțin timp ca să te răzgândeşti. Te sfătuiesc să devii un cetățean care respectă legile.

Se ridică şi părăsi apartamentul.

IV

Pe coridor îl aştepta Grig. Era cuprins de dorința de a-i intra în voie. Cemp, care voia să-l întâlnească pe Riber, îl întrebă dacă ofițerul era o ființă cu respirație. Nu era, aşa că Cemp şi cu Grig se înapoiară în apă.

Cemp fu condus în adâncimi abisale, unde se aflau mai multe clădiri, fixate de pereții navei. Acolo, într-un labirint de metal şi plastic, umplut cu apă, îl găsi pe Riber. Ofițerul de administrație a navei era un peşte lung şi puternic, cu ochi telescopici. Plutea în spatele unui aparat de recepție. Într-o înotătoare ținea transmițătorul. Îl văzu pe Cemp şi branşă aparatul. Spuse în limba subacvatică:

— Cred că trebuie să înregistrăm conversația noastră. N-am încredere că un Silkie o să facă un raport obiectiv despre această situație specială.

Cemp aprobă fără comentarii. Riber începu cu ceea ce

părea să fie o declarație cât se poate de sinceră.

— Vasul şi personalul de la bord sunt controlate de acest băiat remarcabil. Nu e tot timpul aici, dar, de regulă, facem ce am făcut întotdeauna. Cei ce te-au întâmpinat adineauri n-au nici o posibilitate să-i refuze ordinele. Dacă poți să cazi la o înțelegere cu el, atunci vom fi din nou liberi. Dacă nu, fie îți place, fie nu, vom rămâne mai departe servitorii lui.

— Trebuie să aibă undeva un nivel vulnerabil, zise Cemp. De ce, de pildă, faceți tot ce vrea el?

— Prima dată, când mi-a spus ce dorea să fac, am râs de el, spuse Riber. Dar după câteva ceasuri, mi-am dat seama că făcusem tot ce-mi ceruse în stare de inconştiență. De atunci fac totul în stare lucidă. Asta se întâmplă de vreun an de zile, după calendarul terestru.

Cemp discută multă vreme cu Riber. Faptul că propriile-i funcții fizice nu fuseseră stânjenite pe când se afla sub puterea băiatului demonstra că principala metodă a acestuia de a intra în stăpânirea inconştientului era obturarea percepției normale.

Făcând aceste considerații, Cemp îşi aminti de Variant-ul al cărui secret consta în faptul că adormise în timp ce făcea de gardă. La cererea sa, fură aduşi paznicii de rezervoare. Cemp îi puse fiecăruia în parte întrebarea: „Care este secretul tău?”

Şapte din cei douăzeci de paznici chestionați răspunseră că, fără să-şi dea seama, adormiseră în timpul datoriei. Era simplu. Băiatul apărea la intrarea rezervorului, anihila conştiința gardianului şi pătrundea în navă.

Cemp avu impresia că nu e cazul să-şi continue cercetarea. Exista o schemă logică. Problema, care-i păruse o vreme să implice un tip nou şi complex de control telekinetic, începea să-i apară sub un unghi mult mai banal.

Se întoarse la Mensa ca să se îmbrace. Ea-l conduse până la uşă, şoptindu-i:

— Să nu părăseşti nava fără să fi făcut dragoste cu mine. Am nevoie să simt că-ți aparțin.

Cemp ştia că, în mod fundamental, era fals, din moment ce trăia prin inversare. Dorea întotdeauna ceea ce n-avea, disprețuia sau respingea ceea ce poseda. O asigură că n-o va uita şi urcă din nou în Apartamentul I. Intrând, îl găsi pe băiat congestionat la față; privirea lui îşi pierduse din strălucire. Îi spuse cu blândețe:

— Ceea ce pot ghici eu poate afla orice alt Silkie. Ai avut o mulțime de necazuri. Ceea ce-mi dovedeşte că ai limite.

Silkie-ii se puteau apropia de nave fără să fie detectați când se foloseau de undele energetice. Însă metoda era complicată şi cerea antrenament.

— Bine, spuse Cemp. Îmi citeşti gândurile. Care din ele reflectă adevărul?

Tăcere.

— Problema ta, declară Cemp, este că Ființele Speciale nu lasă nici o şansă de supraviețuire celor ce prezintă devieri periculoase.

Spera că băiatul va înțelege această hotărâre fundamentală a Ființelor Speciale.

Dintr-o dată, băiatul suspină.

— Un motiv în plus să-ți mărturisesc. Sunt Tem, fiul tău. Când mi-am dat seama că tu eşti cel care se apropie de navă, am vrut să-mi văd tatăl la față. Adevărul e că începusem să mă tem să nu-mi fie detectate aceste facultăți pe care tu le găseşti atât de neobişnuite. Aşa că am venit aici, în spațiu, ca să instalez o bază de operații unde să mă pot retrage şi pune la adăpost. Dar înțeleg bine că am nevoie de ajutor şi cred că în relațiile noastre cu ființele omeneşti ar trebui să se schimbe ceva. În afară de asta, sunt gata să mă supun şi să mă las reeducat.

Cemp se lămuri deplin. Hotărî pe loc: nu va avea loc nici o execuție.

Discutară situația la iuțeală – căci Cemp era mereu grăbit. La întoarcerea pe pământ, Cemp trebuia să povestească despre această întâlnire.

Un Silkie n-avea nici un mijloc să ascundă asemenea fapte Ființelor Speciale. Şi timp de mai multe luni, în perioada de împerechere, urma să nu aibă nici un control al energiei. În tot acest timp, băiatul rămânea la cheremul unei legi necruțătoare.

Tem îi spuse cu dispreț:

— Nu-ți face griji pentru mine. Sunt gata să-i înfrunt.

Erau vorbele unui răzvrătit primejdios şi nefericit. Dar nu era momentul să-i atragă atenția. Lucrurile acestea se puteau lămuri mai târziu, la întoarcerea acasă.

— Ai face bine să pleci acum, spuse băiatul, deşi ai să vezi că am să fiu pe pământ înaintea ta.

Cemp nu-şi pierdu vremea să afle cum avea să se împlinească acest miracol de viteză. Şi asta putea să mai aştepte.

În timp ce se dezbrăca, la Mensa, Cemp îi spuse acesteia plin de mândrie:

— Băiatul e fiul meu.

Ea făcu ochii mari.

— Fiul tău! Dar… şi tăcu mâlc

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Cemp.

— Nimic, spuse ea maşinal. M-ai luat prin surprindere, nimic altceva.

Cemp îşi încheie pregătirile, apoi se apropie de ea şi o sărută uşor pe frunte. Îi zise:

— Simt că eşti încurcată într-o aventură amoroasă.

Ea dădu din cap:

— Nu acuma. Şi nici de când…

Încă o dată se întrerupse. Părea răvăşită.

Cemp n-avea timp să-şi facă griji pentru viața sentimentală a unei femei. Dacă era cineva grăbit acela era el.

Îndată ce ieşi Cemp din apartament, intră băiatul.

— Cât pe ce să mă înşeli, îi spuse el pe un ton ce n-avea nimic copilăresc.

Ea dădu un pas înapoi, speriată.

— Nu sunt decât o V, gemu.

El începu să se transforme şi să crească. Curând, Mensa avu în față un bărbat pe deplin adult El îndreptă spre ea o undă de energie cu o putere de atracție nemăsurată, căci, în ciuda expresiei de repulsie, ea înainta încet în direcția lui. Când se află la un pas de el, întrerupse unda. Numaidecât ea se dădu înapoi.

Bărbatul râse. Se depărta de ea şi intră, pentru puțină vreme, în comunicație cu cineva care se afla pe o planetă

dintr-o constelație îndepărtată.

Îi transmise în tăcere:

— Am riscat, în cele din urmă, o confruntare cu un Silkie, unul dintre cei mai puternici locuitori ai acestui sistem. Se conduce după o idee numită niveluri logice. Am descoperit că asta avea o legătură cu singurul lui urmaş, un băiat pe care nu l-a văzut niciodată. Am deformat în mod subtil interesul lui pentru acest băiat. Cred că acum pot să cobor fără teamă pe planeta principală, care se numeşte Pământ.

— Ca să-l deformezi a trebuit să-l foloseşti ca pe un canal de transmisie?

— Da. A fost singurul risc pe care mi l-am luat cu el.

— Şi celelalte canale pe care le-ai folosit, Di-isarinn?

Bărbatul aruncă o privire spre Mensa.

— În afară de o singură excepție, toți ceilalți vor rezista oricărei încercări de explorare a minții lor de către un Silkie. Sunt un grup rebel de ființe numite V şi care sunt bănuitori şi ostili la adresa tuturor celorlalte ființe din sistem. Excepția este o femeie V pe care o țin sub controlul meu total.

— De ce nu o anihilezi?

— Ființele acestea sunt dotate cu un fel de raport telepatic senzitiv, pe care n-am înțeles încă bine cum îl manevrează. Dacă ea ar muri, cred că ceilalți ar simți imediat. Aşa că nu pot să fac ceea ce aş face în chip normal.

— Şi Silkie-ul?

— Se îndreaptă spre Pământ, stăpânit de o iluzie. Ceea ce e foarte important este că va suferi în curând o

transformare fiziologică din cauza căreia îşi va pierde toate puterile lui actuale, ofensive şi defensive. Am intenția să las acest proces fizic să-şi urmeze cursul până la capăt şi după aceea o să-l omor.

V

Prin satelitul Cinci-R, Cemp transmise toată povestea factorului său de legătură, Charley Baxter, la Autoritatea Silkie. Când ajunse la satelit şi-şi reluă înfățişarea omenească, găsi o radiogramă de la Charley:

AM RECEPȚIONAT BĂIATUL – AUTORITATEA ÎȚI INTERZICE ATERIZAREA PÂNĂ ÎN MOMENTUL CÂND TOTUL VA FI REZOLVAT.

Adică până ai să te răfuieşti cu el, vrei să spui, se gândi mânios Cemp. Decizia oficială îl surprindea. Era un obstacol neaşteptat.

Comandantul satelitului, o ființă omenească, dotată cu o inteligență normală, care-i transmisese mesajul, îi spuse:

— Am primit ordinul să nu vă las să luați nici o navă către Pământ până la noi dispoziții. Este foarte ciudat.

«Ciudat» e puțin zis. De regulă, Silkie-ii veneau pe Pământ şi plecau după plac.

Cemp se hotărî:

— Plec din nou în spațiu, spuse pe un ton detaşat.

— Nu sunteți însă în preajma metamorfozării? se nelinişti comandantul care nu prea părea dornic să-l lase

să plece.

Cemp surâse ironic şi povesti obişnuita glumă a Silkie-lor, anume că ei seamănă cu acele viitoare mame care au tot timpul impresia că le-au apucat durerile facerii. Sunt duse urgent la spital, stau acolo la pat şi, în cele din urmă, sunt trimise acasă. Şi în felul acesta, după câteva false alarme, pruncul vine pe lume într-un taxi.

— Bine, domnule, spuse puțin convins comandantul, faceți cum credeți. Însă în spațiu nu există taxiuri.

— N-o să se întâmple chiar instantaneu. Se poate întârzia transformarea cu câteva ceasuri, explică Cemp, care o întârziase deja cu câteva ceasuri.

Înainte de plecare, Cemp expedie o radiogramă soției sale:

SCUMPĂ JOANNE, ÎNTÂRZIAT. CAUZA NEÎNȚELEGERI. TE ANUNȚ UNDE NE ÎNTÂLNIM. CURÂND. CONTACTEAZĂ CHARLEY. ÎȚI VA EXPLICA CU DRAG, NAT.

Mesajul acesta codificat avea s-o sperie, ştia bine. Dar nu se îndoia că-l va aştepta, aşa cum voia, la locul de întâlnire prevăzut. Ar fi venit, fie şi numai ca să descopere, pentru Ființele Speciale, ce urzea el.

Odată ajuns în spațiu, Cemp se îndreptă către Polul Sud şi-şi începu coborârea.

Pătrunse cu mare iuțeală. Teoretic, era singurul mijloc de a efectua o aterizare fără protecție. La poli radiația era aproape inexistentă. Acolo, unde câmpul magnetic al corpului planetar se curba spre interior până la sol, puternica centură de radiații Van Allen reprezenta o

amenințare minimă.

Totuşi suportă două rânduri de bombardament nemilos, unul cu nucleoni, celălalt cu raze X. Razele X nu-i făcură nici un rău lui Cemp, cei mai mulți dintre nucleoni îi străbătură corpul ca pe un vid. Cei ce-l izbiră totuşi îi lăsară o uşoară dâră radioactivă. Repede, Cemp îndepărtă celulele mai grav atinse grație acelei facultăți deosebite a Silkie-lor de a elimina părțile afectate ale trupului lor.

Pătrunzând în atmosferă, Cemp activă treptat în spatele lui liniile de forță magnetică ale planetei, care începură să strălucească puternic. În clipa aceea simți razele radarului lovindu-l dinspre sol. Deocamdată asta nu însemna o primejdie. Radarul înregistra mişcarea corpului său şi focul de artificii din urma lui ca pe un singur fenomen. Privit din afară, arăta ca un meteorit căzând spre pământ.

Intrarea sa în atmosferă se făcu pieziş, în aceeaşi direcție cu rotația pământului, rapiditatea pătrunderii fiind aşa fel calculată, încât fie să absoarbă cu uşurință, fie să radieze spre exterior căldura acumulată la trecerea prin aer. La zece mile altitudine, reduse din nou viteza şi căzu în marea din nordul Antarcticii, la aproximativ o mie de mile marine depărtare de capul cel mai de jos al Americii de Sud. Apa rece îi curăță trupul de Silkie de rămăşițele radioactive încă lipite de carapacea externă. Apoi, țâşni cam la vreo cinci sute de picioare înălțime, încetinind viteza şi plonjând în mare de fiecare dată când se înfierbânta prea tare, folosind apa în chip de sistem de răcire.

Trebuia să mențină un echilibru delicat între accelerări şi frânări extrem de rapide, dar reuşi astfel să ajungă lângă casă, la extremitatea sudică a Floridei, în ceva mai mult de patruzeci de minute, dintre care ultimele cinci petrecute în întregime sub apă.

Când ieşi la suprafață, aproape de plajă, trecu în stadiul de peşte şi, la vreo două sute de paşi de țărm, luă formă umană.

Zărise deja maşina Joanne-i parcată pe şosea, la poalele unei dune de nisip. Înotă cu un crawl puternic, până când apa îşi pierdu adâncimea şi apoi, prin spuma valurilor dezlănțuite, alergă către soția lui care, întinsă pe mal, îl privea sosind.

Se ridică în picioare, înaltă, zveltă, blondă şi fermecătoare. Avea trăsături regulate şi ochi albaştri, dar chipul ei palid rămase posomorât în vreme ce-i întindea, fără vorbă, un prosop. Cemp se şterse, apoi îmbrăcă hainele pe care i le adusese. Câteva minute mai târziu erau în maşină şi ea se lăsă, în sfârşit, sărutată. Dar îşi ținea gândurile ascunse şi de indignare trupul îi păstra o anumită înțepeneală.

Când, în cele din urmă, i se adresă, o făcu verbal şi nu prin energie directă.

— Îți dai seama, zise ea, că dacă continui în felul acesta ai să fii primul Silkie pedepsit sau executat de un secol încoace?

Faptul că se exprima prin viu grai îi confirma bănuielile lui Cemp. Acum era sigur că Joanne anunțase Autoritatea Silkie de sosirea lui ilegală şi că discuția lor era ascultată. Nu era supărat pe ea. Presupunea,

dimpotrivă, că toate Ființele Speciale erau gata să-l ajute în aceste clipe grele. Fără îndoială, grăbeau şi ancheta asupra lui Tem, pentru ca execuția lui să aibă loc cât mai repede.

— Ce-ai de gând să faci, Nat?

Părea acum mai mult neliniştită decât supărată. Obrajii ei îşi recăpătară culoarea.

Undeva în adâncul lui, Cemp simțea o vagă uimire în fața propriei hotărâri. Dar înțelegerea faptului nu-l făcu să se îndoiască de dreptatea sa. Spuse cu răceală:

— Dacă îl vor ucide pe acest băiat, am să aflu de ce au făcut-o.

Ea îi răspunse în şoaptă:

— N-aş fi crezut niciodată că un Silkie se poate simți atât de legat de copilul lui – pe care de altfel nu l-a văzut de când s-a născut. La urma urmei şi eu a trebuit să renunț la el. Decondiționarea mea a funcționat.

Cemp se enervă şi i-o tăie scurt:

— Nu o fac din motive personale.

Ea exclamă cuprinsă dintr-odată de emoție:

— Atunci, cunoşti prea bine motivul. E clar că băiatul ăsta are o metodă de a-şi ascunde gândurile şi de a le citi pe ale altora, pe care nici tu însuți n-ai putut să o-nțelegi, după cum singur ai povestit. În fața unei asemenea făpturi, Ființele Speciale şi-ar pierde tradiționala protecție. Asta devine o problemă de politică.

— În raportul meu am propus pentru băiat un program de studii şi de reeducare de cinci ani. Asta se va întâmpla.

Ea nu părea să-l asculte. Murmură ca şi cum ar fi

gândit cu voce tare:

— Silkie-ii au fost creați de către oameni prin mutații genetice, pe baza marilor descoperiri biologice din cea de-a doua jumătate a secolului al douăzecilea. Când a fost izolată în laborator unitatea chimică fundamentală a vieții, ADN-ul, au devenit posibile progrese majore în domeniul formelor de viață. Cum primele transformări se împlineau în stadiul de peşte, noile ființe au fost numite Silkie, după versurile unui cântec de demult.

Trebuia însă acționat cu multă grijă. Nu se putea îngădui Silkie-lor să se înmulțească în voia lor. Prin urmare, genele care le conferă atâtea simțuri şi atâtea facultăți deosebite au şi propriile lor limite. Pot fi, după dorință, oameni, peşti şi Silkie-i. Câtă vreme procedează prin control corporal, ei îşi păstrează aproape toate calitățile de Silkie, în oricare dintre aceste forme. Dar la fiecare nouă ani şi jumătate trebuie să redevină ființe omeneşti, ca să se împerecheze. Acesta este un lucru înnăscut, asupra căruia nu au cum acționa.

Acei dintre Silkie-i care au încercat, odinioară, să elimine această fază au fost executați. În momentul trecerii fireşti la forma omenească, ei îşi pierd toate calitățile de Silkie-i şi devin simpli muritori. În felul acesta îi stăpânim. Atunci îi putem pedepsi pentru toate faptele ilegale comise de ei ca Silkie-i. Alt avantaj al oamenilor este acela că nu există Silkie-i femele. Când copilul rezultat dintre un Silkie şi o femeie din Ființele Speciale e o fată, ea nu este Silkie. Şi lucrul acesta este conținut în genele lor.

Se întrerupse o clipă, după care continuă:

— Ființele Speciale sunt o infimă parte din rasa umană care, după cum s-a dovedit, au darul de a citi spontan în spiritul Silkie-lor, dar de care s-au servit ca să-şi instaleze supremația administrativă pe când existau puțini Silkie-i. Astfel s-au protejat, ei şi toată rasa umană, împotriva acestor ființe care, altfel, i-ar fi dominat.

Şi conchise cu oarecare perplexitate:

— Dintotdeauna ai recunoscut că o asemenea protecție e necesară, pentru ca oamenii să poată supraviețui. Ți-ai schimbat cumva părerea?

Întrucât Cemp nu răspundea, deveni mai insistentă:

— De ce nu te-ai duce la Autoritățile Silkie, să vorbeşti cu Charley Baxter? Discuția cu el ți-ar fi mai de folos decât revolta. Tem e acolo. Aşa că trebuie oricum să te duci. Te rog, Nat.

Cemp nu era întru totul de acord cu ea, însă sugestia ei îi oferea un mijloc de a pătrunde în clădire. Aşa încât, când ateriză cu heliojetul pe acoperişul Autorității Silkie, nu fu din cale afară de surprins să-l găsească pe Charley Baxter aşteptându-l. Arăta bine, ca de obicei, înalt şi zvelt, dar neobişnuit de palid.

Coborând împreună cu el în ascensor, Cemp simți cum trece printr-un ecran de energie ce-l separă instantaneu de pulsațiile lumii exterioare. Îşi dădu seama că această energie era îndeajuns de mare ca să protejeze un oraş, dacă nu chiar o bună parte a planetei.

Cemp aruncă o, privire întrebătoare către Baxter şi întâlni privirea lui gravă, severă. Omul îi spuse calm:

— Acum poți să-mi citeşti gândurile.

Citi în mintea lui Baxter că radiograma lui despre Tem provocase o cercetare grăbită a dosarului băiatului. Ajunseseră la concluzia că Tem e normal şi că i se întâmplase ceva foarte serios lui Cemp.

— Fiul tău n-a fost în primejdie nici o clipă, reluă Baxter. Uite-te la imaginea asta televizată. Care dintre băieții ăştia e Tem? Căci e unul din ei.

Ieşiseră din ascensor într-o sală mare. Pe un ecran de televiziune, care ocupa unul dintre pereți, se desfăşura o scenă de stradă. Câțiva băieți se apropiau de camera de luat vederi; nu păreau să-şi dea seama de prezența obiectivului, ceea ce însemna că sunt filmați cu camera ascunsă.

Cemp examina chipurile necunoscute.

— N-am văzut niciodată pe vreunul din ei, declară el.

— Băiatul din dreapta e fiul tău.

Cemp se uită la el, apoi se întoarse stupefiat către Baxter. Şi cum creierul lui funcționa pe baza unor raporturi energetice mult mai rapide decât conexiunile de neutroni, înțelese totul într-o străfulgerare. Această înțelegere instantanee analiza felul dibaci în care pseudofiul său îl manevrase bazându-se pe datoria lui de a-i ocroti pe toți copiii Silkie. Într-o clipă examina nivelul de energie al semnalului ce-l atrăsese spre nava V. Pricepu numaidecât că semnalul fusese singurul contact direct pe care-l stabilise cu băiatul la bordul vasului spațial. Încolo, falsul Tem nu făcuse altceva decât să-i recepționeze semnalele.

Simți ațintită asupra lui privirea luminoasă a lui Baxter.

— Crezi că putem face ceva? îl întrebă.

Era prea devreme ca să răspundă la această întrebare. Cemp îşi dădu seama, cu recunoştință, că fusese protejat de Ființele Speciale. Dacă ar fi bănuit adevărul un singur moment, falsul Tem ar fi încercat, probabil, să-l distrugă, înainte să ajungă la loc sigur, în spatele ecranului de energie ce-l proteja acum.

— Aşează-te aici, reluă Baxter. Să vedem ce deduce computerul din acest unic semnal pe care l-ai primit.

Ordinatorul extrapolă trei cadre structurale ce s-ar fi potrivit situației falsului Tem. Cemp şi cu Baxter examinară cu stupoare mesajele codificate, căci nu se gândiseră că băiatul ar putea fi altceva decât un V puțin mai deosebit.

Toate cele trei cadre structurale presupuneau existența unui invadator din spațiu. O analiză rapidă stabili că două din cele trei ipoteze sugerau că o ființă atât de puternică cum era, indiscutabil, invadatorul nu avea nevoie să-şi ascundă existența.

Luând în considerație secretul cu care se înconjura creatura, cea de-a treia ipoteză aducea în discuție posibilitatea unei forme sinistre de sexualitate ezoterică, culminând cu uciderea rituală a unuia dintre parteneri de către celălalt, ca la păianjeni.

Tonul vocii lui Baxter arăta că îi e imposibil să creadă aşa ceva.

— Ar putea fi adevărată imaginea aceasta a nevoii lor de nenumărați parteneri sexuali? Continuă cu glas stins: îi voi pune în alarmă pe toți Silkie-ii, voi mobiliza toate celelalte forțe ale noastre, dar tu poți să faci ceva

imediat?

Cemp, care-şi adaptase deja sistemul senzorial ca să înglobeze toate cele trei structuri referitoare la invadator, era crispat şi înfricoşat

— Mă întrebam unde o să se ducă acum? Bineînțeles că la mine acasă. Crezi că Joanne s-a întors? Crezi că ar fi bine s-o trimit să stea în altă parte?

Îl văzu pe Baxter clătinând din cap…

Cemp alergă spre uşa ce dădea într-un balcon mare, se transformă în Silkie şi anulă parțial forța de gravitație, controlând în acelaşi timp liniile de forță magnetică… mai grăbit decât fusese vreodată în viața lui.

VI

Intră în casa spațioasă de pe malul mării, luând înfățişare omenească; îi era mai uşor astfel să alerge repede şi să se strecoare prin coridoare. Şi, din cauză că se adaptase automat structurii senzoriale a invadatorului, sosirea sa nu fu semnalată decât în parte.

O găsi pe Joanne în dormitorul mare, pe jumătate dezbrăcată.

Nu i se păruse niciodată mai seducătoare. Surâsul ei cald, chemător, prietenos îl atrase spre ea. Era într-o stare de excitație pe care i-o transmise lui Cemp, declanşând în el un impuls atât de primitiv, de parcă un văl transparent i-ar fi învăluit simțurile, aşternându-se între el şi realitate.

Femeia era întinsă pe patul roz radiind, aproape luminescentă şi întreaga lui făptură tânji după ea. O clipă nesfârşită, totul se şterse în jurul lor. Nimic nu mai exista în afara celor două fiinţe profund îndrăgostite.

Cu răsuflarea tăiată, uluit de această înspăimântătoare forţă instantanee, Cemp se strădui din răsputeri să se gândească la soarta adevăratei Joanne, îşi concentra atenţia asupra grijii lui pentru viaţa ei… şi reuşi să rupă vraja.

Furia, ura, violenţa, care se acumulaseră în el, explodară.

Dar radiaţia controlată magnetic pe care Cemp o ţinti asupra creaturii se sparse în scântei, neputincioasă în faţa ecranului controlat magnetic ce o proteja. Furibund, se aruncă asupra ei cu mâinile goale.

Timp de câteva secunde luptară în tăcere – femeia aproape goală şi Cemp gol puşcă. Apoi, Cemp fu zvârlit cât colo de muşchi de zece ori mai puternici decât ai lui.

Sări în picioare calmat dintr-o dată, capabil din nou să gândească. Reflectă la soarta Terrei în condiţiile apariţiei acestei creaturi şi a pericolului pe care-l reprezenta.

Copia Joannei începu să se transforme. Trupul din faţa lui se preschimbă în bărbat, păstrând în jurul coapselor spumoasa lenjerie feminină; însă în atitudinea lui nu mai era nimic feminin. Privirea lui, încărcată de un potenţial infinit de violenţă masculină, se ţinti asupra lui Cemp.

Grija pentru soarta soţiei lui îl îmbolnăvea, dar nici măcar nu-i trecu prin cap să întrebe creatura ce se

întâmplase cu Joanne. Mormăi numai:

— Vreau să pleci de aici. O să luăm legătura cu tine când o să fii la un milion de mile depărtare, în spațiu.

Figura frumoasă, omenească a celuilalt se strâmbă într-un zâmbet disprețuitor.

— O să plec. Dar simt că plănuieşti să afli de unde am venit. N-ai să ştii niciodată.

Cemp îi răspunse cu o voce fermă:

— O să vedem noi ce pot scoate din tine două mii de Silkie-i.

Pielea individului, lucind de sănătate, radia siguranță şi putere.

— Poate că ar trebui să-ți spun că noi, kibmadinii, am ajuns la un control total al forțelor pe care Silkie-ii nu le stăpânesc decât parțial.

— O mare rigiditate poate să ascundă flexibilitate, i-o-ntoarse Cemp.

— Nu mă ataca! îl sfătui celălalt. Ai plăti un preț prea mare.

Făcu un pas spre uşă. Şi, în momentul acela, dintr-o dată, pe Cemp îl străbătu alt gând, altă senzație… regretul de a lăsa să plece această ființă fără să fi încercat măcar să-i întindă o mână pe deasupra abisului care-i despărțea. Căci era primul contact al omului cu o inteligență străină. Într-o străfulgerare, Cemp îşi aminti de miile de vise pe care şi le făuriseră oamenii în legătură cu o asemenea legătură, cu o asemenea întâlnire. Însă ezitarea lui se curmă inevitabil şi realitatea nespus de ostilă umplu golul nesfârşit dintre ei.

Câteva secunde mai târziu, străinul ieşi în grădină, se

transformă, se risipi şi dispăru.

Cemp luă legătura cu Baxter şi-i spuse:

— Pune-mă în contact cu un alt Silkie, să mă înlocuiască. Sunt cât se poate de aproape de transformare.

Fu pus în legătură, prin rețeaua de comunicații, cu un Silkie pe care-l chema Jedd. Între timp, Baxter îl anunță:

— Sunt pe drum. Mi s-au acordat puteri guvernamentale sporite.

Cemp o găsi pe Joanne într-una din camerele de musafiri ale casei. Era întinsă pe pat îmbrăcată; respira încet şi adânc. Trimise un curent rapid de energie spre creierul ei. Se linişti văzând reflexele pe care i le declanşase: dormea pur şi simplu. Captă de asemenea o undă de energie străină, păstrată încă în celulele ei. Informația înscrisă în această energie îl lămuri imediat de ce mai trăia Joanne: kibmadinul folosise trupul ei viu ca model pentru copiere.

Cel puțin de data aceasta creatura țintise spre un vânat mai important: un Silkie.

Cemp nu încercă să-şi trezească soția, dar simți o imensă uşurare s-o vadă dormind liniştită. Ieşi pe terasa de unde se vedea plaja lungă, cu nisip alb şi marea nesfârşită. Rămase acolo până la sosirea lui Baxter.

Stabiliseră deja comunicarea direct între creiere. Baxter remarcă:

— Simt o îndoială în mintea ta.

Cemp încuviință din cap. Baxter insistă cu înțelegere:

— De ce ți-e teamă?

— De moarte.

Era un sentiment cu rădăcini adânci.

Stând acolo, Cemp luă o decizie: pentru a doua oară de când intrase în legătură cu invadatorul, hotărî să moară dacă va fi nevoie. Şi, după ce luă hotărârea, începu să-şi acționeze toți receptorii după ce eliminase cu grijă toate zgomotele terestre obişnuite: televiziunea, radioul, nenumăratele fluxuri de energie ale maşinilor.

Aproape imediat începu să recepționeze semnalele venite din spațiu.

Cu multă vreme înainte să apară Silkie-ii, se ştia că spațiul era plin de mesaje, că întregul univers sideral palpita de un incredibil număr de vibrații. Ceas de ceas şi an după an, Silkie-ii trăiau în mijlocul acestei „larme" neîncetate, iar cea mai mare parte a antrenamentului lor de bază era consacrată dezvoltării somnului selectiv şi mecanismelor de odihnă şi de deşteptare ale fiecărui receptor.

Acum, cei ce dormiseră se trezeau, cei ce se odihniseră intrau în alertă.

Spiritul lui Cemp atinse punctul maxim al perceperii când începu să simtă pe rând stelele apropiate, cele îndepărtate, constelațiile şi galaxiile.

Fiecare stea îşi avea semnalul ei complex. Nici una nu semăna cu vreo alta, nici chiar foarte de departe. Universul la care se conecta mintea lui era în întregime compus din individualități. Cemp calculă distanța până la fiecare stea, aspectul unic al fiecărui semnal. Prietenoasa lume a spațiului! Fiecare stea era, cu precizie şi exactitate, ceea ce era, imensul univers stelar dobândea o semnificație. Nu exista haos. Îşi percepu

propriul loc în spațiu şi timp şi astfel căpătă certitudinea fundamentalei justeți a lucrurilor.

VII

Percepția cercetătoare a lui Cemp reveni din îndepărtata ei explorare către un loc situat cam la un milion de mile de pământ. Stărui asupra acestuia, ca să lase timp semnalelor ce veneau dintr-acolo să străbată spațiul şi să ajungă la Terra.

Fără să deschidă ochii, îi spuse lui Baxter:

— Nu descifrez. Probabil că a făcut înconjurul planetei şi masa pământului se interpune între noi şi el. Sunt gata reflectoarele?

Baxter vorbi la telefon pe o linie care era tot timpul ținută liberă pentru el. Telstar-ul şi sateliții astronomici, dinainte alertați, fură puşi la dispoziția lui Cemp. Prins într-unul din aceste reflectoare, invadatorul fu focalizat.

Cemp îi spuse entității străine:

— Înainte de orice, vrem informații.

— Poate că ar trebui să-ți povestesc istoria noastră, replică străinul.

Cemp află astfel povestea amanților eterni, peste un milion de ființe, care se deplasează dintr-un sistem planetar într-altul, transformându-se de fiecare dată, ca să ia chipul locuitorilor şi să înnoade cu ei legături amoroase. Legăturile însemnau însă durere şi moarte pentru obiectul dragostei lor. Numai în două rânduri

kibmadinii se izbiseră de ființe îndeajuns de puternice ca să-i respingă. De fiecare dată, kibmadinii le nimiciseră întregul sistem.

Di-isarinn conchise:

— Pentru tine nu mai e disponibilă nici o altă informație.

Cemp întrerupse contactul. Baxter spuse răvăşit:

— Crezi că a spus adevărul?

Cemp îi răspunse că aşa credea. Îi declară în concluzie:

— Misiunea noastră este să descoperim de unde vine şi pe urmă să-l distrugem.

— Şi cum propui s-o facem?

Grea întrebare. Singura înfruntare cu acea ființă îl izbise de un zid incredibil de energie.

Cemp lunecă mai adânc în fotoliu şi, închizând pleoapele, examina ipoteza unei rase care poseda controlul total al transformării corporale.

Prea adesea, în cursul lungilor sale gărzi în spațiu, reflectase asupra unor asemenea posibilități, căci celula se poate mări şi micşora, divide, despărți, dispărea şi realcătui în câteva secunde. În zona crepusculară a vieții, unde virusul, bacteria şi celula conviețuiesc în complexitatea lor, fantastica rapiditate a schimbării făcuse posibilă modificarea metodică şi instantanee, trecerea de la ființa umană la Silkie şi invers.

Aparent, invadatorul putea îmbrăca un număr infinit de forme cu aceeaşi rapiditate, adoptând după voință orice întruchipare.

Însă logica nivelurilor se aplica oricărei acțiuni a

kibmadinilor.

În spatele lui Cemp se auzi vocea neîncrezătoare a lui Baxter:

— Eşti sigur de asta?

Întrebarea îi provocă două reacţii lui Cemp: bucuria faţă de speranţa pe care o îndreptăţea analiza sa şi o hotărâre încă mai fermă.

— Da, zise el cu voce tare. Logica se aplică. Însă ca să reuşim, va fi nevoie să ne punem energiile în contact de la o apropiere cât mai mare. Mai bine milimetri decât centimetri, mai bine centimetri decât metri. Aşa încât trebuie să mă duc acolo eu însumi.

— Unde anume? întrebă uluit Baxter.

— Pe nava, lui.

— Crezi că are o navă?

— Cu siguranţă că da. Nimic altceva nu s-ar potrivi operaţiunilor pe care le efectuează.

Cemp îi explică răbdător. Observă că şi Fiinţele Speciale aveau în această privinţă păreri exagerate. Tindeau să le atribuie Silkie-lor mai multe puteri decât aveau în realitate. Însă logica acţiunii era simplă. Apropiindu-te de un astru, îi puteai utiliza întreaga atracţie gravitaţională, ca să obţii o viteză mai mare. În acest moment kibmadinul „urca”, probabil, scara planetelor, stopând în urma lui gravitaţia solară şi profitând de atracţia lui Jupiter şi a planetelor exterioare.

Nici o fiinţă raţională n-ar fi încercat să învingă distanţele dintre stele printr-o asemenea metodă. Deci exista o navă. Altfel nu putea să fie.

— Comandă-mi o navă spaţială, spuse Cemp. Complet

echipată şi cu un rezervor de apă.

— Te aştepți să te transformi înainte de a ajunge acolo?

— Se poate întâmpla dintr-un moment în altul.

Stupefiat, Baxter exclamă:

— Ai de gând să înfrunți cea mai puternică ființă pe care ne-o putem închipui, fără să dispui de cea mai mică fărâmă de energie?

— Da. Este singurul mijloc de care dispunem spre a-l aduce la câțiva paşi de sursa de energie pe care vreau s-o instalăm în rezervor. Pentru Dumnezeu, omule, grăbeşte-te!

Baxter ridică receptorul, stăpânindu-şi împotrivirea.

VIII

Aşa cum prevăzuse Cemp, transformarea sa începu în timpul călătoriei. Când ajunse la bordul navei kibmadine, se afla deja în rezervorul cu apă; avea înfățişare de peşte – primul stadiu al preschimbării spontane.

Urma să fie un Silkie de clasa B pentru mai mult de două luni.

Atunci, când Di-isarinn sosi în sfârşit pe mica sa navă, aflată pe îndepărtata orbită de dincolo de Pluto, observă numaidecât că cineva atinsese mecanismul de intrare şi simți prezența lui Cemp la bord.

În decursul nenumăratelor milenii, reflexele lui Di-isarinn se atrofiaseră; nu cunoştea neliniştea. Cu

toate acestea îşi dădu seama că i se întinsese o capcană.

Într-o străfulgerare, se asigură că nu există la bord surse de energie capabile să-l nimicească. Nu găsi nici una, nici un releu, nimic.

O energie slabă emana din rezervor, însă Di-isarinn n-avea cum să-şi dea seama de la ce sursă provine.

Se întrebă cu dispreț dacă oamenii aceia îşi închipuiau că ar putea izbuti o cacealma care să-l determine să nu intre în propria-i navă.

Cu aceste gânduri, acționă mecanismul de intrare, pătrunse în interior, luă înfățişare omenească şi se apropie de rezervorul plasat în mijlocul micii cabine. Se uită la Cemp, care stătea pe fundul apei.

— Dacă e o cacealma, zise el, oricum n-am să mă las dus de nas, pentru că nu mă pot duce nicăieri în altă parte.

În stadiul său de peşte, Cemp auzea şi înțelegea vocea umană, însă nu putea vorbi. Di-isarinn insistă:

— Este interesant cum de-a venit la bord, asumându-şi riscuri enorme, unicul Silkie în care nu pot citi. Ordinatorul tău te-a ajutat să mă reperezi, dar nu-i exclus să fi căzut pradă dorinței pe care am trezit-o în tine mai mult decât am mizat. S-ar putea să tânjeşti după extazul şi suferința pe care le pot oferi.

Crispat, Cemp îşi zise: S-a prins. Nu şi-a dat seama cum de-a ajuns să discute acest subiect.

Logica nivelurilor îşi arăta efectele. Ce lume stranie, aceea a logicii! În lunga lui istorie, omul a fost mânat de nebănuite mecanisme ale creierului şi sistemului său nervos. Un centru al somnului îl adormea, un centru al

deşteptării îl trezea, un mecanism al furiei îl pregătea de atac, un complex al spaimei îl împingea la fugă. Mai existau peste o sută de alte mecanisme, fiecare cu misiunea lui specială, fiecare, în sine, o minune a perfectei funcționări, mecanisme dereglate adesea din cauza proastei înțelegeri a omului, care încredințează hazardului declanşarea unuia sau a altuia dintre ele.

Toată această perioadă, întreaga civilizație se reducea la un cod de onoare şi de conduită şi la tentative nobile sau josnice de a supune gândirii lucrurile simple, înnăscute.

În sfârşit, omenirea ajunse la capacitatea de înțelegere şi de control a mecanismelor nervoase, mai întâi a unuia, apoi a altuia, a tot mai multora.

Începea adevărata Eră a Rațiunii. Plecând de la aceste constatări, Cemp se întrebă dacă modelul kibmadin era superior sau inferior, de pildă, celui al rechinului. Socoti că trebuia să fie sub nivelul acestuia. Pragul de comparație consta din a şti dacă omul introdusese canibalismul în civilizație sau nu. Aici se aplica un nivel inferior al logicii.

În tiparul său, rechinul era relativ pur. Trăia conform unui sistem de feed-back, ducând o existență destul de bine echilibrată. Nu îmbătrânea în felul oamenilor. Cu vârsta, se lungea. Era un sistem de o dezarmantă simplitate. A fi mereu în mişcare, asta îi era legea. Câtă poezie în această necontenită mişcare în profunzimile mării care-l zămislise! Ritmul era următorul: nevoia de oxigen te excită, te face să înoți mai repede; ai suficient oxigen: încetineşti, te laşi în voia valurilor, te opreşti. Nu

pentru multă vreme. Necurmata mişcare, asta este viața rechinului.

Nevoia de hrană reprezintă nivelul mai de jos, mai instinctual, care duce mai aproape de începuturile istoriei celulei. Aşa, puternicii kibmadini introduseseră în nenumăratele lor forme o schemă vulnerabilă, la care n-ar fi renunțat niciodată, oricare ar fi fost controlul ce-l exercitau asupra altor mecanisme fundamentale ale corpului lor.

Di-isarinn se simțea calm şi stăpân pe sine. Păcat că Silkie-ul îi analizase cu atâta acuratețe structura. Dar ce importanță avea aceasta?

În alte împrejurări, pământul ar fi fost o planetă sortită nimicirii. Dar nu era nici un risc să poată produce la timp suficienți Silkie ca să salveze sistemul de la invazie.

Şi astfel, o altă rasă va cunoaşte, la vremea ei, experiența extazului de a fi devorată în clipa supremă a actului dragostei.

Ce voluptate să întâmpini mai întâi rezistența a milioane de celule, să le guşti teroarea, şi apoi contrariul, fiecare părticică a ființei, avidă de a fi devorată, cerând, implorând, cerşind!...

Calmul lui Di-isarinn se preschimbă în excitație când în minte i se perindară imaginile şi i se repetară senzațiile a zece mii de ospețe la care mâncase ființe iubite.

I-am iubit cu adevărat pe toți, se gândi el cu tristețe. Păcat că nu fuseseră educați în aşa fel încât să prețuiască dinainte deliciile morții lente într-o orgie

sexuală.

Di-isarinn regreta dintotdeauna că preliminariile trebuia să rămână secrete, mai cu seamă față de ființele ce aveau facultatea de a-şi transmite gândurile altora din speța lor, putându-le astfel avertiza. Cea mai mare plăcere venea în momentul în care partenerii aflau deznodământul inevitabil, când o parte din jocul dragostei consta în a linişti ființele îngrijorate şi apucate de tremur, în a le potoli bătăile inimii.

„Într-o zi, le spunea el partenerilor de dragoste, voi întâlni pe cineva care mă va mânca el pe mine. Iar când are să se întâmple…”

Încerca să-i convingă cât l-ar încânta să fie devorat.

Atracția spre starea inversă era un fenomen caracteristic vieții: nevoia de a muri poate fi la fel de puternică precum instinctul de a supraviețui

Stând în picioare în fața rezervorului şi contemplându-l pe Cemp, Di-isarinn simți, dintr-o dată, cum îl străbate emoția la gândul ispititor de a se lăsa devorat ce-i trecu prin minte ca o fantasmă. Mai avusese asemenea viziuni, dar niciodată atât de năvalnice.

Nu-şi dădu seama că trece de punctul de la care nu mai există întoarcere. Fără să chibzuiască, se întoarse cu spatele spre rezervor. Uitând de Cemp, se transformă repede într-o ființă cunoscută lui, cu gâtul lung, cu piele pestriță şi netedă, cu dinții ascuțiți. Îşi amintea forma în amănunt şi cu dragoste. Membrii acelei rase fuseseră iubiți de kibmadini cu puțină vreme în urmă. Trupurile lor avuseseră un sistem nervos extrem de sensibil la plăcere.

Di-isarinn se topea de nerăbdare.

Atunci, chiar pe când se împlinea transformarea, gâtul lui lung se curbă. O clipă mai târziu, dinții împinşi de necruțătoarea forță a muşcăturii de kibmadin, retezară o coapsă întreagă.

Durerea fu atât de cumplită, încât urlă. Însă în creierul lui stăpânit de vrajă, țipătul nu era decât ecoul nenumăratelor strigăte pe care le provocase, în trecut, muşcătura lui. Acum ca şi atunci, sunetul îl excita aproape insuportabil de tare.

Muşcă mai profund, sfâşie, mâncă mai repede.

Devoră aproape jumătate din propriul trup, înainte ca apropierea morții să facă să răsară un mugure de frică din adâncurile trecutului său. Gemând, bolnav de dorul casei, stabili o linie de comunicare cu corespondentul lui de pe planeta soarelui îndepărtat, unde trăiau acum cei din stirpea sa.

În aceeaşi clipă, o forță din afară îl copleşi şi îi tăie legătura. O duzină de Silkie-i dintr-o dată trimiseră pe calea de comunicare o descărcare electrică la cea mai înaltă intensitate pe care o putea suporta linia de legătură.

Descărcarea ce-l lovi pe kibmadinul din depărtări totaliza mai mult de 140.000 amperi la peste 80.000 de volți. Era atât de puternică, încât spulberă reflexele de apărare ale corespondentului lui Di-isarinn şi îl carboniza într-o izbucnire bruscă de flăcări şi fum.

Tot atât de repede pe cât fusese stabilită, linia de comunicare se topi în neant Astfel, singura posibilitate a kibmadinilor de a repera pământul dispăru. Sistemul

solar nu mai era acum decât o planetă anonimă, pierdută în nesfârşitul spațiului..

Rezervorul în care se afla Cemp fu transportat spre ocean. Cemp lunecă în mare şi înotă împotriva curentului mareei, în timp ce apa înspumată ii pătrundea în branhii. Când ajunse la apa lină plonja. Curând, zgomotul de tunet al valurilor izbite de stânci se stinse în urma lui în fața lui se întindea marea albastră şi marea Meză submarină, pe care membrii unei colonii de Silkie-i în stadiul B îşi duceau viața de peşte.

În oraşele-cupolă ale acestora avea să trăiască şi el... o vreme.

IX

Perioada de viață a lui Cemp, ca Silkie sub clasa C, trecu fără incidente.

Cam un an mai târziu, Nat Cemp, mergând pe stradă, se încrucişa cu un bărbat şi se opri.

Ceva anume la acest om declanşase un semnal în acea zonă a sistemului său nervos care, chiar în stare umană, păstrase un procentaj din calitățile de Silkie. Zadarnic îşi munci mintea, nu reuşi să-şi amintească dacă mai primise vreodată acest semnal.

Cemp făcu cale întoarsă. Necunoscutul se opri la colțul străzii. La semnalul verde, traversă iute pe celălalt trotuar. Era aproape de aceeaşi înălțime cu Cemp, puțin peste şase picioare şi părea la fel de robust cu cei o sută

şi nouăzeci de pfunzi ai lui.

Avea părul castaniu închis ca şi Cemp, şi purta un costum gri-antracit, ca şi acesta. Acum, că distanța între ei era de numai câțiva paşi, impresia că îl cunoaşte pe om se estompă.

Totuşi, după o scurtă ezitare, Cemp se îndreptă hotărât către el şi-i spuse politicos:

— Am putea sta de vorbă?

Omul se întoarse. De aproape, asemănarea cu Cemp era într-adevăr izbitoare, sugerând înrudirea. Ochii albaştri-cenuşii, nasul drept, linia fermă a gurii, gâtul puternic, forma urechilor şi chiar ținuta erau identice.

— Mă întreb dacă ați remarcat, zise Cemp, că, practic, suntem gemeni.

Omul făcu o mică strâmbătură, pe buze îi flutura un zâmbet batjocoritor, ochii ii aruncară lui Cemp o căutătură disprețuitoare. Cu o voce al cărei sunet era identic cu glasul de bariton al lui Cemp, răspunse:

— Chiar asta voiam să remarci; dacă n-ai fi reacționat de prima oară, îți mai treceam o dată prin față. Mă numesc U-Brem.

Uluit, Cemp nu răspunse. Îl surprindea dușmănia din tonul şi comportamentul străinului. Mă disprețuieşte, îşi spuse el nedumerit.

Dacă individul ar fi fost doar un om care reuşise să recunoască un Silkie sub înfățişare umană, ar fi considerat întâmplarea ca pe un incident oarecare. Se mai întâmplă ca Silkie-ii să fie reperați de către oameni şi insultați. De regulă, ființa umană ce comitea o astfel de prostie putea fi evitată sau respinsă cu umor, dacă nu

chiar câştigată. Totuşi, când şi când, un Silkie trebuia să se bată. Însă această ciudată asemănare arăta că întâlnirea avea altă miză.

Pe când Cemp îşi aduna gândurile, celălalt îl privea cinic în ochi. Gura i se strâmbă într-un surâs disprețuitor, dând la iveală dinții albi, bine aliniați.

— Chiar în clipa asta fiecare Silkie din sistemul solar primeşte un mesaj din partea alter ego-ului său.

Se întrerupse cu acelaşi zâmbet insolent.

— Văd că te-am alarmat şi că te pregăteşti..

Chiar aşa şi era. Cemp hotărî fulgerător că nu-l va lăsa să plece pe acest om, fie că minte, fie că spune adevărul.

Celălalt continuă:

— ...te pregăteşti să încerci să mă dobori. E cu neputință, pentru că îți sunt egal în toate privințele.

— Eşti un Silkie? întrebă Cemp.

— Da, sunt.

După logica istoriei Silkie-lor, asta nu putea fi decât o minciună. Şi totuşi acea incredibilă, inconfundabilă asemănare...

Însă Cemp nu-şi schimbă hotărârea. Chiar dacă era un Silkie, Cemp le era superior celorlalți Silkie-i. În lupta de anul trecut cu kibmadinul, învățase nişte lucruri despre controlul corporal pe care nu le cunoştea nici un alt Silkie, deoarece Autoritatea Silkie decretase că nu trebuie să le aducă la cunoştință celorlalți noile facultăți câştigate. Le păstrase pentru sine.

Aceste cunoştințe în plus vor fi în avantajul lui dacă celălalt era, cu adevărat, un Silkie.

— Eşti gata să primeşti mesajul? îl întrebă cu insolență bărbatul.

Cemp era gata, pregătit să dea cea mai mare bătălie din viața lui. Încuviință scurt din cap.

— Este un ultimatum.

— Aştept, zise Cemp.

— Trebuie să încetezi orice asociere cu ființele omeneşti. Ai ordin să te întorci la națiunea Silkie. Ai o săptămână ca să te hotărăşti. După această dată, vei fi considerat trădător şi tratat fără milă, ca toți trădătorii.

Întrucât nu exista o „națiune" Silkie şi nici nu existase vreodată, Cemp, după ce analiză un moment neaşteptatul „ultimatum", trecu la atac.

Încă nu credea că geamănul său era un Silkie. Aşa că-i trimise un flux electric minimal pe unul din canalele magnetice de care se putea sluji şi ca om – atât cât să provoace celuilalt pierderea cunoştinței fără să-i facă vreun rău.

Spre stupefacția sa, un ecran magnetic Silkie la fel de puternic ca al lui respinse descărcarea magnetică. Deci omul era într-adevăr un Silkie.

Rânjind, necunoscutul aținti asupra lui o privire sclipind de furie:

— Am să țin minte asta! mormăi el. Dacă n-aş fi avut mijloace de apărare, mă vătămai.

Cemp şovăi întrebându-se ce ar fi cazul să facă. Nu era absolută nevoie să-l captureze.

— Ascultă, îl îndemnă el, de ce nu vii cu mine la Autoritățile Silkie? Dacă există o națiune Silkie, cea mai bună cale de a o dovedi este tocmai comunicarea

normală.

Ciudatul Silkie dădu înapoi.

— Mi-am făcut datoria, mormăi el. N-am obiceiul să mă bat. Ai încercat să mă omori.

Părea că suferă urmările unui şoc. Ochii îi deveniseră sticloşi. Îşi pierduse insolența şi continua să dea înapoi.

Cemp îl urmă nehotărât. Era un luptător bine antrenat; îi era greu să creadă că există un Silkie care nu are exercițiul luptei. Se strădui să-l liniştească.

— Nu e nevoie să ne batem. Dar nici să crezi că poți să-mi dai un ultimatum şi pe urmă să dispari după ce ți-ai jucat rolul. Spui că te cheamă U-Brem. De unde vii?

Cemp îşi dădea seama în timp ce vorbea că trecătorii se opriseră şi priveau ciudata scenă pe care o jucau cei doi bărbați, unul bătând în retragere, celălalt urmărindu-l încet, pas cu pas.

— Mai întâi, dacă există o națiune Silkie, unde locuieşte ea? Unde v-ați ascuns atâția ani? insistă Cemp.

— Gata, lasă-mă în pace! Ai primit un ultimatum. Ai o săptămână să meditezi. Acum, lasă-mă-n pace!

Era evident că alterego-ul său nu-şi pusese problema ce va face după ce va înmâna mesajul. Nu era pregătit cum se cuvine pentru rolul lui, ceea ce făcea ca incidentul să pară şi mai fantastic. Dar îşi veni în fire repede şi îl apucă din nou furia.

O descărcare electrică de forma unui fulger în zigzag se suprapuse unei raze magnetice create de U-Brem şi îl lovi pe Cemp, sfârâind pe ecranul magnetic pe care îl ținea pregătit pentru declanşare în orice clipă.

Fulgerul se izbi de Cemp, ricoşă de un imobil, scăpără

pe trotuarul unde mai mulți inşi căscau gura şi dispăru într-o gură de canal.

— Putem continua jocul ăsta în doi, scrâşni feroce U-Brem.

Cemp nu-i replică. Raza electrică a celuilalt era un maximum pentru un Silkie cu înfățişare umană, o rază de putere mortală. Lângă el țipă o femeie. Strada se golea. Îngroziți, oamenii căutau adăpost

Era momentul să pună capăt nebuniei acesteia, altfel riscau să omoare pe careva. Evaluând situația, Cemp se opri la ideea că, din cine ştie ce motiv, acest Silkie nu fusese corect antrenat şi era deci vulnerabil în fața unui atac bazat pe o tehnică simplificată a nivelurilor de logică.

Nici vorbă să fie nevoie să recurgă la facultățile secrete însuşite de la kibmadin anul trecut. De îndată ce se hotărî, execută o operațiune energetică, subtilă. Modifică un ansamblu special de linii de forță de intensitate mică ce trecea prin creierul lui şi îl proiectă spre U-Brem.

Instantaneu intră în acțiune ciudata logică lăuntrică a structurii şi a compoziției vieții. Logica nivelurilor! Ştiința dedusă prin metodele ştiințifice ale oamenilor, din marea facultate de transformare a formelor Silkie-lor.

Fiecare celulă vie îşi avea propria ei rigiditate. Fiecare *gestalt* al celulei îndeplinea o funcție specifică. Odată stimulată *«ideea»* în acest fascicul de nervi, ea îşi împlinea ciclul; dacă era însoțită de mişcare sau de emoție, dădeau dovadă şi acestea de precizie şi exactitate.

Încă mai semnificativ: un anumit număr de colonii

celulare puteau fi unite pentru a alcătui un nou *gestalt,* iar grupele de fascicule îşi aveau acțiunea lor *proprie.* Una din aceste colonii forma centrul somnului la ființele umane.

Metoda întrebuințată de Cemp n-ar fi avut efecte asupra unui Silkie de clasa C. Chiar şi un Silkie de clasa B putea lupta împotriva somnului! Însă Silkie-ul acesta, sub înfățişare omenească, începu să se clatine. Pleoapele i se îngreunară şi nu-şi mai controla corpul, ceea ce dovedea că dormea în picioare.

Şi fiindcă omul stătea gata să cadă, Cemp se apropie şi-l sprijini, ca să nu se rănească în cădere. Simultan, mai iniție o manevră subtilă. Emise pe o altă linie de forță un mesaj care manipula *gestalt*-ul inconştienței din creierul celuilalt Somnul întrerupse orice legătură a lui U-Brem cu lumea înconjurătoare. Manipularea mecanismului inconştienței îi elimină din banca de date a memoriei acele mesaje care ar fi putut suscita starea de trezie.

Cemp se felicită de uşurința cu care reuşise, când deodată trupul pe care-l sprijinea, înțepeni. Simțind o forță din exterior, Cemp dădu un pas înapoi. Spre totala lui surprindere, omul în stare de inconştiență se ridică drept în aer.

În forma sa umană, Cemp nu putea determina natura energiei capabile să îndeplinească o asemenea performanță. Înțelese că ar fi trebuit să se transforme în Silkie, însă şovăi. Exista o regulă: era interzis să te metamorfozezi sub ochii oamenilor. Înțelese brusc că se află într-o situație unică, fără precedent. Se transformă

în Silkie, rupându-se de gravitate.

Trupul lung de zece picioare, cu formă asemănătoare unui proiectil, se ridică de la sol cu viteza unei rachete. Hainele, sfâşiate în bucăţi, căzură pe caldarâm. Câteva zdrenţe care mai atârnau de el fură repede smulse de vârtejul iscat de frecarea cu aerul.

Din nefericire, transformarea îi luase cinci secunde, şi altele se scurseseră înainte să treacă la acţiune, încât acum urmărea un punct minuscul ce continua să se înalţe vertical.

Ceea ce-l derută cel mai mult era faptul că, în ciuda facultăţilor sale perceptive de Silkie, nu detecta nici o energie în jur. Îl urmărea cu o viteză fantastică. Totuşi, după câteva clipe, înţelese că nu-l va ajunge din urmă pe U-Brem şi că trupul lui avea să intre într-o atmosferă prea rarefiată pentru viaţa umană.

Trebuia să acţioneze imediat. Suprimă presiunea pe centrul somnului şi al stării de inconştienţă din creierul celuilalt.

Câteva minute mai târziu, fu decepţionat, dar nu şi mirat, simţind că U-Brem se preschimbă în Silkie, dovadă că se trezise şi putea să acţioneze la rândul lui.

U-Brem continua să se înalţe vertical sub formă perfectă de Silkie şi era clar că înţelegea să-şi asume riscul de a traversa centura Van-Allen. Cemp n-avea intenţii atât de temerare.

Pe când se apropiau amândoi de straturile ultime ale atmosferei, Cemp trimise, printr-o undă, un mesaj în direcţia unui Telstar locuit, pe orbita din jurul pământului. Mesajul conţinea doar date succinte asupra

incidentului.

Odată mesajul expediat, făcu cale întoarsă. Extrem de tulburat de această aventură şi fără haine pentru forma umană, zbură drept către Autoritatea Silkie.

X

Plonjând din cer către vastul ansamblu de clădiri ce constituiau administrația centrală a Silkie-lor, Cemp văzu că mai soseau şi alți Silkie-i. Presupuse cu neliniște că veneau din acelaşi motiv ca el.

Cu percepțiile sale de Silkie, sondă văzduhurile şi captă prezența a zeci de puncte negre ce se apropiau cu cea mai mare viteză. Conştient că se produce o iminentă dezordine, încetini şi se opri. Apoi din aer, de unde se afla, îi telepatiză lui Charley Baxter, propunându-i un plan urgent de ieşire din criză.

Baxter era într-o stare de mare confuzie, dar, curând, Cemp primi răspunsul telepatic:

— Nat, ideea ta este cu siguranță cea mai bună din câte mi s-au propus. Şi ai dreptate. Situația ar putea deveni periculoasă.

Tăcere. Probabil că Baxter trimisese mesajul său şi altor Ființe Speciale, căci Cemp începu să capteze un avertisment general: „Către toți Silkie-ii. Nu ar fi prudent ca prea mulți dintre voi să se concentreze în acelaşi moment într-un singur loc. Împărțiți-vă deci în zece grupe conform sistemului numărului secret, plan G. Se va apropia şi va ateriza doar prima grupă. Toate celelalte

se vor dispersa, până când vor fi chemate.”

În cer, pe lângă Cemp începură să se rotească mai mulți Silkie-i. Cemp care, conform sistemului în cauză, se afla în cea de-a treia grupă, zbură către marile înălțimi şi ateriză, după mai bine de o mie de mile, în Florida.

În drum luă legătura mental cu soția sa, Joanne, aşa că atunci când intră gol puşcă în casă, ea îi şi pregătise hainele şi ştia la fel de bine ca şi el ce se întâmplase.

În timp ce se îmbrăca, Cemp o văzu pradă unei stări de nelinişte feminină, mai speriată decât el. Ea credea că există o națiune Silkie şi că, prin urmare, trebuie să existe şi femei Silkie.

— Recunoaşte că gândul ăsta ți-a trecut prin cap, nu-i aşa? gemu ea cu lacrimi în ochi.

— Sunt o persoană logică, se apără Cemp, aşa că, în trecere, am examinat toate posibilitățile. Însă, fiind şi rațional, cred că mai sunt multe lucruri de explicat înainte de a respinge tot ceea ce ştim despre istoria Silkie-lor. Aşa că, până la dovada contrarie, voi continua să cred că Silkie-ii sunt rezultatul experiențelor biologice cu A.D.N.-ul şi cu A.R.N.-ul, efectuate de bătrânul Sawyer acolo, la Echo Island.

— Ce-are să se întâmple cu căsătoria noastră? îngăimă speriată Joanne.

— Nimic nu se va schimba între noi.

Ea începu să suspine.

— Am să-ți fac impresia unei indigene de acum trei sute de ani, măritată cu un om alb într-o insulă din Mările Sudului şi care vede dintr-o dată sosind pe insulă femei albe.

Enormitatea acestor închipuiri îl ului pe Cemp.

— Nu e acelaşi lucru, zise el. Ți-am făgăduit deplină credință şi tot devotamentul pentru restul vieții.

— În raporturile personale nimeni nu poate promite nimic, îi replică ea.

Totuşi cuvintele lui Cemp părură a-i reda pe moment încrederea. Se şterse la ochi, veni spre el şi se lăsă sărutată.

O oră mai târziu telefonă Charley Baxter. Se scuză explicând că întârziase din pricina unei conferințe privind viitoarele misiuni ale lui Cemp.

— Numai despre tine s-a discutat, zise el.

Cemp aşteptă.

Decizia finală fusese să i se interzică mai departe lui Cemp orice raporturi cu alți Silkie-i.

— Din motivele pe care le cunoşti, spuse Baxter cu subînțeles.

Cemp presupuse că făcea aluzie la cunoştințele secrete căpătate de la kibmadinul Di-isarinn şi că aceasta înseamnă că i se vor încredința în continuare misiuni secrete ce-l vor ține departe de ceilalți Silkie-i.

Baxter îl informă apoi că numai vreo patru sute de Silkie-i fuseseră contactați de către dublii lor.

— Numărul actual cunoscut, preciză el, este de trei sute nouăzeci şi şase.

Cemp simți o undă de uşurare, dar şi de dispreț. Aşadar, afirmația lui U-Brem, potrivit căreia toți Silkie-ii erau vizați, nu era decât o cacealma. Dublul lui dovedise deja că e un Silkie incapabil. Minciuna îi mai adăuga o pată de ruşine.

— Unii dintre ei sunt copii destul de nereuşite, vorbi Baxter. După toate aparențele, nu se prea pricep să imite alt trup.

Recunoscu totuşi că patru sute de cazuri erau mai mult decât suficiente ca dovadă a existenței unui grup până atunci necunoscut de Silkie-i.

— Chiar dacă nu sunt antrenați, zise el, trebuie neapărat să descoperim cine sunt ei şi de unde vin.

— N-avem nici un indiciu? întrebă Cemp.

— Nimic, afară de ceea ce ştim până în prezent.

— Au scăpat cu toții? insistă Cemp uluit. N-a izbutit nimeni să facă mai mult decât mine?

— În general n-au făcut nici atât, răspunse Baxter.

Se părea că cei mai mulți dintre Silkie-i nu făcuseră nici un efort să-i captureze pe necunoscuții ce-i înfruntaseră. Se înfățişaseră doar la raport şi ceruseră instrucțiuni.

— Nu-i poți blama, spuse Baxter. Cu atât mai mult țin să-ți spun că bătălia pe care ai dat-o şi motivele pentru care te-ai luptat au făcut din tine unul din rarii Silkie-i – nu mai mult de două duzini - pe care ne putem bizui în împrejurarea asta. Aşa că iată care sunt instrucțiunile...

Vorbi timp de mai multe minute, apoi conchise:

— Ia-o pe Joanne cu tine, dar pleacă îndată!

Pe panou scria: ÎN ACEASTĂ CLĂDIRE SE CÂNTĂ NUMAI MUZICĂ SILKIE

Cemp, care nu prea ascultase vreodată altfel de muzică, văzu pe chipul soției sale o expresie de dezgust. Ea-i surprinse privirea şi-i ghici gândul, căci spuse:

— Recunosc, aşa e, muzica asta mi se pare de o monotonie ucigătoare, ca şi cum n-ar fi decât o singură notă – mă rog, câteva note apropiate, mereu aceleaşi, repetate cu variaţii pisăloage.

Se întoarse brusc, scuturându-şi încântătoarea coamă blondă, şi spuse:

— Presupun că-mi pare aşa, fiindcă sunt nervoasă şi mi-e teamă. Aş avea nevoie de cu totul altceva, sălbatic şi violent.

Pentru Cemp, care putea sesiza în acea muzică armonii inaccesibile urechii omeneşti, această manifestare nervoasă era doar unul dintre simptomele unei severe reacţii emoţionale, pe care Silkie-ii căsătoriţi cu femei umane le cunoşteau prea bine. Soţiilor de Silkie-i nu le era uşor să se împace cu realitatea legăturii lor.

Joanne o spusese şi nu o singură dată: „Stai cu un bărbat splendid, perfect din punct de vedere fizic. Dar te gândeşti tot timpul: nu e om cu adevărat. Este un monstru care se poate preschimba, cât ai bate din palme, într-un soi de peşte sau într-o creatură spaţială. Dar, firește, pentru nimic în lume nu m-aş despărţi de el.”

Panoul cu anunţul muzical rămase curând în urmă, iar ei continuară să păşească în interiorul muzeului. Destinaţia lor era laboratorul original unde fusese creat primul Silkie; acesta ocupa centrul clădirii. Fusese adus din Indiile de Vest cu o sută zece ani în urmă, conform datei gravate pe o placă de la intrare.

Baxter avusese ideea că ar fi trebuit să se efectueze un studiu mai aprofundat asupra vestigiilor istoriei

Silkie-lor. Pentru întâia oară, întreaga structură a acestei istorii era acum readusă în discuție.

Sarcina de a examina şi a reevalua cunoştințele din trecut fusese încredințată lui Cemp şi Joanne-i.

Laboratorul era puternic luminat. Nu se găsea acolo decât un singur vizitator. O tânără mai degrabă urâțică, cu părul negru lucitor, însă nefardată şi cam fără gust îmbrăcată stătea în fața uneia dintre mesele din apropierea uşii din fund.

Când intră, lui Cemp îi trecu prin minte un gând care nu-i aparținea. Se întoarse către Joanne, închipuindu-şi, cum era firesc, că ea comunicase cu el la acest nivel. Aşa crezu timp de mai multe secunde.

Cu întârziere, îşi dădu totuşi seama că gândul fusese purtat pe o undă magnetică la nivelul Silkie. Cemp îşi roți privirile şi zări femeia cu părul negru. Ea-i surâse cu un zâmbet cam forțat, după părerea lui, iar apoi mesajul ce-i parveni fu foarte limpede:

— Vă rog să nu mă dați în vileag. Am fost trimisă aici ca să-i conving pe toți Silkie-ii care au îndoieli.

Nu mai era nevoie de vreo altă explicație. În mintea lui Cemp se produse ceva asemănător unei explozii.

Din câte ştia, nu existase vreodată vreo femelă Silkie. Toți Silkie-ii pământeni erau masculi, însurați cu femei din rândul Ființelor Speciale – ca Joanne.

Dar țăranca aceasta cu plete negre era o Silkie-femelă! Îi dovedea aceasta prin prezența ei. Iar prin faptul că se afla acolo, ea parcă spunea: „Nu vă mai osteniți să scotociți prin hârțoage prăfuite. Eu sunt dovada vie că Silkie-ii n-au fost produşi într-un laborator acum două

sute treizeci de ani.”

Dintr-o dată Cemp se zăpăci cu totul. Simți că Joanne se apropiase de el, că, probabil, îi captase gândul, că era şi ea îngrozită. Într-o clipită, observă că se făcuse albă ca varul.

— Nat! exclamă ea. Trebuie s-o capturezi!

Cemp înaintă câțiva paşi fără prea mare îndemn. Totuşi, în pofida îndoielii care-l măcina, gândurile începură să i se înlănțuiască logic.

Întrucât doar câteva ore se scurseseră din momentul când îl văzuse întâia oară pe U-Brem, ea fusese, probabil, postată aici mai înainte de asta. În consecință, nu avusese contacte cu ceilalți. Deci nu ştia că pentru un Silkie antrenat, cum era el, ea era la fel de vulnerabilă ca un civil neînarmat, atacat de un soldat.

Femeia cu părul negru parcă simți ceva. Cu o mişcare bruscă, ieşi pe uşa lângă care stătuse, închizând-o după ea.

Vocea stridentă a Joanne-i răsună lângă el:

— Nat! N-o poți lăsa să-ți scape!

Cemp, care-şi revenise, proiectă un mesaj pe urmele femeii-Silkie: „Nu vreau să mă înfrunt cu tine, dar nu-ți voi da drumul înainte de a afla tot ce vrem noi să ştim.”

— ”Prea târziu!” îi aduse răspunsul o undă purtătoare magnetică, la nivelul Silkie-uman. „E deja prea târziu”.

Cemp nu era de aceeaşi părere. Apăsă clanța uşii prin care dispăruse femeia, întrucâtva mirat să o găsească încuiată, o sfărâmă cu un singur fulger electric, trecu prin uşa ce fumega şi văzu femeia care se strecura într-o deschizătură în zid, printr-o uşă secretă.

Nu era mai departe de treizeci de paşi, cu faţa pe jumătate întoarsă spre el.

Judecând după expresia ei, era mirată de ce vedea.

Cu mare iuţeală, umblă cu mâna în interiorul deschizăturii, apucând ceva, iar uşa se închise. Cemp, care gonea după ea, zări licărirea unui coridor slab luminat. Existenţa unui asemenea pasaj secret prezenta prea multe implicaţii pentru ca Cemp să mai aibă răgazul de a le lua pe toate în consideraţie în momentul acela.

Se năpusti asupra peretelui, pipăi căutând uşa ascunsă. Negăsind-o, făcu doi paşi înapoi şi, după câteva lungi momente, o incendie cu doi curenţi de energie din creierul lui care, convergând în afara trupului său, creară un arc electric de înaltă tensiune. Era singura armă energetică de care dispunea, în forma umană, dar ea fu de ajuns.

Un minut mai târziu, trecea prin deschizătura plină de fum, de-a lungul coridorului strâmt.

XI

Coridorul prin care înainta Cemp era betonat şi în pantă uşoară. Era, de asemenea, drept şi destul de slab luminat. Cemp o văzu pe femeie în faţa lui, la o distanţă de vreo două sute de paşi.

Alerga atât cât poate fugi o femeie ce poartă fustă tăiată drept, deci nu prea repede. Cemp îşi acceleră cursa şi într-un minut reduse la jumătate distanţa care-i

despărțea. Dintr-o dată, porțiunea cimentată luă sfârşit. Mai departe se întindea o peşteră părăginită, luminată şi ea, dar cu becuri puse la intervale mai mari.

Ajungând acolo, femeia îi trimise lui Cemp un mesaj, pe o linie magnetică de forță:

— Dacă nu încetezi să mă urmăreşti, o să fiu nevoită să folosesc… (ceva ce-i rămase neînțeles lui Cemp).

Îşi aduse aminte de energia care-l ridicase pe U-Brem în văzduh. Luă amenințarea în serios şi modifică îndată o undă magnetică spre a aduce femeia în stare de inconştiență.

Actul nu mai era atât de crud, cum ar fi fost puțin mai înainte. Acum ea se prăbuşi ca un pietroi – semn al *gestalt*-ului inconştienței - însă nu pe ciment, ci pe pământ. Se lăsă cu toată greutatea în genunchi, lunecând pe umărul drept. Nu era o căzătură gravă, cel puțin aşa socoti Cemp pe când se apropia să vadă unde căzuse.

Îşi încetini pasul. Încă precaut, se apropie de corpul inert, decis să nu îngăduie nici unei „forțe" speciale să i-o smulgă. Se simțea oarecum vinovat pentru metoda violentă pe care o folosise. Raționamentul său ajunsese la concluzia că nu are nici o altă posibilitate de control asupra ei. „Somnul" impus lui U-Brem nu îl împiedicase pe acel individ să difuzeze câmpul de forță care – după opinia lui Cemp – îl salvase. Dar, pur şi simplu, el n-o putea lăsa să-i scape.

Întrucât se afla în fața unei situații noi, acționă imediat.

În momentul acela ea se afla în puterea lui; existau

prea multe date necunoscute, ca să poată irosi timp. Se ghemui lângă ea. Deoarece ea se afla în stare de inconştienţă şi nu de somn, sistemul ei senzorial rămânea deschis percepţiilor din afară. Însă ca să răspundă, trebuia s-o treacă în stare de somn, pentru ca percepţiile lăuntrice întrerupte să se poată exterioriza.

Rămase aşezat acolo, manipulându-i alternativ centrul inconştienţei, dacă voia să-i pună o întrebare, şi centrul de somn, ca să obţină răspunsul. Ceea ce aducea, cumva, cu aparatele de radioemisie din trecut, când fiecare zicea „terminat" la încheierea mesajului.

Şi, bineînţeles, trebuia să se asigure, pe deasupra, că primea răspunsurile la întrebări. Punea deci întrebare după întrebare şi la fiecare dintre ele modifica o undă magnetică prin mijlocirea unui mesaj către *gestalt*-ul celulelor cerebrale ce pot reacţiona la drogurile hipnotice. Drept rezultat, urmă o conversaţie fără întreruperi.

— Cum te cheamă?

— B-Roth.

— De unde vii?

— De-acasă.

— Unde e casa ta?

— În cer.

Lui Cemp îi apăru imaginea mentală a unui asteroid în spaţiu; de-abia dacă-i păru să aibă vreo douăzeci de mile în diametru.

— Pe punctul de a trece în dreptul soarelui, în interiorul primei planete, spuse femeia.

Aşadar, ea venise *cu adevărat* pe pământ înaintea celorlalţi. Cu toţii *se aflau* departe de „casă" şi nu-şi

dădeau seama, după cât se vedea, că n-au facultățile Silkie-lor pământeni.

Ca o completare, obținu numaidecât informația capitală:

— Ce orbită are?

— La fel de îndepărtată ca şi cea de a opta planetă.

Neptun! Ce cumplită distanță – aproape treizeci de unități astronomice.

Cemp întrebă repede:

— Ce viteză medie are?

Ea-i răspunse, bazându-şi calculele pe durata anului de pe Mercur. Convertiți în ani tereştri, se obținea o orbită cu durata de o sută zece ani.

Cemp fluieră încet. Îi trecu prin minte o asociație spontană: primul prunc Silkie fusese adus pe lume de către Marie Ederle cu ceva mai mult de două sute douăzeci de ani în urmă, conform versiunii oficiale. Deci aproximativ dublul perioadei orbitale a micului asteroid, pierdut, cu siguranță, între mii de corpuri cereşti asemănătoare.

Numai un Silkie ar fi putut opera după metoda pe care o explica ea. O serie de raporturi şi imagini-semnale de recunoaştere, de care ea dispunea în creier, îi indicau amplasamentul căminului Silkie-lor.

Cemp luă o copie mentală precisă a acelor imagini.

Se pregătea să-i pună întrebări mai amănunțite pe alte teme, când trupul îi fu afectat de un fenomen de inerție.

Fu azvârlit îndărăt – ca şi cum s-ar fi aflat într-un vehicul, cu spatele la sensul mersului, iar vehiculul s-ar

fi oprit brusc, pe când el ar fi continuat, dus de elan.

Cum era protejat în permanență împotriva căderilor brutale, fu împins cel puțin opt paşi, înainte să se declanşeze câmpul său magnetic, unicul mecanism-ecran păstrat pe timpul perioadei sale de om.

Câmpul pe care-l desfăşura nu putea întrerupe atracția gravitațională, însă era derivat din forța magnetică a pământului şi îşi trăgea puterea din liniile de energie ce treceau prin acest spațiu precis determinat.

Cemp modulă aceste linii; ele se ataşară unor benzi flexibile de metal, cusute în veşmintele lui. Susținut astfel, rămase suspendat la mică înălțime de la sol. Din acest post de observație putu să examineze situația.

Fenomenul se dovedi a fi absolut fantastic. Cemp detecta în miezul câmpului gravitațional un minuscul complex molecular. Fantastică era împrejurarea următoare: gravitația nu e variabilă, depinzând numai de masa şi pătratul distanței. Calculase deja că atracția gravitațională pe care o suporta echivala cu de trei ori cea a pământului la nivelul mării. Aşa fel încât, după toate legile fizicii, această incredibil de mică particulă trebuia să aibă o masă de trei ori superioară celei a pământului!

Cu neputință, desigur.

Nu putea fi în nici un caz vorba de un complex de macromolecule, socoti Cemp, şi nici nu degaja radiații.

Se pregătea să abandoneze cercetarea şi să se intereseze de propria-i situație, când remarcă un aspect şi mai de necrezut al câmpului gravitațional. Atracția acestuia se limita la materia organică. N-avea nici un

efect asupra pereților tunelului şi nici măcar – aşa cum cu şi mai adâncă stupefacție constată Cemp - asupra trupului femeii.

Gravitația aceea se limita la o configurație organică singulară; la el însuşi! Singurul obiectiv către care era orientată, un corp, o ființă umană, era Nat Cemp.

Îşi aminti că nu fusese atins de câmpul care-l înălțase în văzduh pe U-Brem. Simțise prezența unui câmp numai datorită faptului că liniile magnetice ce treceau prin capul său fuseseră captate de acesta. Chiar în forma sa de Silkie, pe când urmărea trupul alter ego-ului său în spațiu, fenomenul persistase.

După părerea lui, era un câmp gravitațional personal, un ciorchine de molecule care-l *cunoşteau.*

Înțelegând într-o străfulgerare toate acestea, Cemp întoarse capul şi se uită la tânăra femeie. Ceea ce văzu nu-l surprinse. Fără voia lui, atenția i se abătuse de la ea, aşa încât presiunea pe care o exercita asupra centrului ei de inconştiență slăbise. Ea se reînsufleția, îşi redobândea conştiința.

Îşi reveni, privi în jur şi-l văzu pe Cemp.

Se ridică numaidecât în picioare cu dezinvoltura unei atlete. Era limpede că nu-şi amintea ce se petrecuse în timp ce zăcuse în stare de inconştiență, habar n-avea că dezvăluise complet secrete fundamentale, căci pe figură îi înflori un zâmbet:

— Vedeți? spuse ea. Vă prevenisem ce-are să se întâmple. Ei bine, adio!

Cu o vizibilă bună dispoziție, se întoarse pe tocuri, se îndepărtă, coti spre stânga şi dispăru.

După plecarea ei, Cemp îşi concentră din nou întreaga atenție asupra câmpului gravitațional. Presupunea că, până la urmă, acesta se va retrage sau se va atenua, iar el va fi eliberat. Avu, de asemenea, certitudinea că nu dispunea decât de câteva secunde spre a-l examina şi a-i descoperi natura.

Se gândi cu amărăciune: Dacă, cel puțin, aş putea să-mi reiau alcătuirea de Silkie, atunci l-aş putea studia cu adevărat.

Dar nu îndrăznea, nici nu putea. Şi, în nici un caz, nu putea s-o facă şi să-şi păstreze, în acelaşi timp, poziția sigură.

Silkie-ii aveau o slăbiciune – dacă se poate spune aşa. Erau vulnerabili în clipa când treceau dintr-o formă într-alta. Ținând seama de aceasta, Cemp avu prima conversație mentală cu Joanne. Îi explică situația grea în care se afla, îi repetă informațiile nou dobândite şi conchise:

— Cred că pot să stau aici toată ziua şi să văd ce se întâmplă, însă ar trebui, probabil, să mai am un Silkie cu mine, ca să facă de gardă în caz de urgență.

Ea-i răspunse plină de neliniște:

— Îi voi cere lui Charley Baxter să ia legătura cu tine.

XII

Joanne îi telefonă lui Baxter, transmițându-i mental conversația cu Cemp.

Pe Baxter, informația obținută de Cemp despre Silkie-ii străini îl stârni peste măsură. Considera câmpul gravitațional drept o nouă aplicație a energiei, însă şovăia să trimită un alt Silkie.

— Să privim lucrurile în față, Joanne, zise el. Soțul tău a aflat ceva anul trecut, pe care dacă l-ar cunoaşte şi alți Silkie-i, echilibrul delicat al actualei noastre civilizații Silkie-umane ar putea fi sfărâmat. Aşa că spune-i că-i voi trimite acolo o maşină, care să-i servească de scut în timp ce se va transforma în Silkie.

Lui Cemp îi trecu prin minte că apariția unor noi Silkie-i, până atunci necunoscuți, avea să tulbure încă mai tare raporturile dintre oameni şi Silkie-i. Însă nu lăsă acest gând să ajungă la Joanne!

Baxter declară că va mai trece, probabil, puțină vreme până să poată trimite maşina şi încheie:

— Aşa că spune-i să se țină bine.

După ce puse jos receptorul, Joanne *gândi* către Cemp:

— Trebuie să-ți spun că măcar într-o privință mă simt mai uşurată.

— Care anume?

— Dacă toate femeile Silkie sunt aşa de urâte în forma lor umană ca B-Roth, nu-mi mai fac griji!

Trecu o oră, trecură două… zece.

Afară domnea, pesemne, bezna, soarele se dusese de mult, stelele sclipeau cu luminițele lor vestitoare.

Maşina de la Charley venise şi plecase, iar Cemp, în siguranță sub forma sa de Silkie, rămase lângă cel mai remarcabil câmp de energie pe care-l văzuse vreodată în sistemul solar. Uimitor din cale-afară era faptul că acesta nu manifesta nici o diminuare a colosalului său efect gravitațional. Cemp nădăjduise ca, ajutat de percepția sa ultrasensibilă de Silkie, să poată capta fluxurile de alimentare care transmiteau forța pornind de la o sursă exterioară. Nici urmă de aşa ceva. Forța venea de la acel singur grup de molecule. N-avea altă origine.

Minutele şi orele păreau că nu se mai termină. Veghea se lungea la nesfârşit, iar el avu răgazul să simtă întreaga tensiune emoțională a impasului pe care-l avea de înfruntat un Silkie terestru: necesitatea de a lua o hotărâre în privința Silkie-lor spațiali.

Dimineața.

Puțin după răsăritul soarelui, câmpul manifestă o facultate autonomă. Începu să înainteze prin coridor, adâncindu-se tot mai mult în grotă. Cemp îl urma planând, lăsându-se antrenat de o parte a atracției gravitaționale. Era precaut, dar plin de curiozitate şi spera să afle mai multe.

Subterana se termina brusc într-un canal adânc, ce părea abandonat de multă vreme. Cimentul crăpase, zidurile erau pretutindeni plesnite. Locul părea însă familiar grupului de molecule şi câmpului său, căci ele îşi sporiră viteza. Deodată dădură de apă sub ei, un şuvoi

clocotitor. O baltă până la care străbate fluxul, gândi Cemp.

Apa deveni mai adâncă şi curând, atât Cemp, cât şi moleculele se scufundară în ea, păstrând aceeaşi viteză. În fața lor, adâncimile întunecate se limpeziră puțin. Ajunseră în apele însorite ale unui golf îngust, cam la o sută de paşi sub suprafața oceanului. Câteva clipe mai târziu, ciudatul complex de energie acceleră. Bănuind că încerca să-i scape Cemp întreprinse ultimul efort de a-i percepe caracteristicile.

Însă nu-i parveni nimic. Nici un mesaj, nici un semn de flux energetic. Timp de o fracțiune de secundă avu totuşi impresia că atomii ce alcătuiau grupul molecular erau cumva... în neregulă. Când însă îşi concentra întreaga atenție asupra grupului în cauză, fie că moleculele îi simțiră creşterea momentană a sensibilității şi întrerupseră orice contact, fie că el fusese victima unei iluzii.

Chiar pe când efectua această analiză, senzația că se descotoroseau de el se confirmă. Viteza particulelor crescu rapid, în câteva secunde, rapiditatea cu care se deplasau atinse limitele pe care nu şi le putea permite Cemp înlăuntrul unei atmosfere. Chitina ce-i învelea trupul de Silkie se încălzi, se înfierbântă.

Cu regret, Cemp îşi reglă propria-i structură atomică, în aşa fel încât gravitația câmpului străin să nu-l mai atragă. Câmpul continua să se îndepărteze către răsărit, unde soarele se înălțase deasupra orizontului. Câteva secunde după ce se despărțise de Cemp, părăsi atmosfera, zburând multe mile pe secundă,

îndreptându-se, aparent, direct către soare.

Cemp ajunse la limita atmosferei. În timp ce „contempla” cu ajutorul perceptorilor săi de Silkie vastul şi întunecatul ocean sideral de dincolo, contactă cea mai apropiată unitate Telstar. Dădu savanților aflați la bord poziția grupului fugar de molecule. Apoi aşteptă, însufleţit de speranță, în timp ce ei încercau să-l repereze.

Dar răspunsul final fu:

— Ne pare rău, nu obținem nici o reacție.

Perplex, Cemp se lăsă atras de gravitația terestră. Apoi, printr-o serie de reglaje controlate ale câmpurilor magnetice şi gravitaționale ale planetei, se ghidă către clădirile Administrației Silkie.

XIII

Trei ceasuri de vorbărie…

Cemp, care era singurul Silkie prezent, ocupa un loc către capătul mesei şi se cam săturase de discuțiile plicticoase.

De la început avusese convingerea că el însuşi sau vreun alt Silkie ar trebui să fie trimis pe asteroidul Silkie-lor, ca să descopere cum stau lucrurile, să se ocupe de împrejurare într-un mod strict logic, dar omenesc şi să întocmească, pe urmă, un raport către Autoritate.

Iar dacă, din vreun motiv oarecare, aşa-zisa națiune

Silkie s-ar dovedi greu de adus pe calea cea bună, abia atunci s-ar fi impus o discuție mai amplă.

Pe când aştepta ca cei treizeci şi şase de membri ai comitetului să se pună de acord, nu se putea împiedica să remarce ordinea importanței lor în jurul mesei.

Ființele Speciale, printre care Charley Baxter, stăteau în capul mesei. După ei se înşirau, de-o parte şi de alta a mesei, oamenii obişnuiți. Mai la coadă se afla Cemp însuşi, iar, la urmă de tot, trei asistenți şi secretarul oficial al triumviratului Autorității Silkie..

Nu era o observație nouă. Mai discutase pe această temă şi cu alți Silkie-i care-i atrăseseră atenția că era vorba de o răsturnare a rolului puterii, nouă în istorie. Silkie-ii, indivizii cei mai puternici din sistemul solar, n-aveau încă dreptul decât la locul al doilea.

O bruscă tăcere îl trezi din visare. Mărunțel, cu ochii cenuşii, puternic, Charley Baxter se ridicase şi făcea înconjurul mesei. Se opri în dreptul lui Cemp.

— Ei bine, Nat, zise el, iată cum vedem lucrurile.

Părea încurcat.

Cemp derulă fulgerător în minte filmul discuției şi înțelese că ajunseseră efectiv la inevitabila concluzie. Însă mai notă şi că păreau puşi în fața unei decizii grave. Însemna să ceri mult cuiva, gândeau ei. Rezultatul risca să fie un dezastru personal.

Ştia că, dacă-i va refuza, nu-l vor condamna.

— Mă simt puțin ruşinat să-ți cer asta, zise Baxter, dar suntem aproape în stare de război.

Cemp vedea bine că nu erau siguri pe ei. Nu mai fusese război pe pământ de o sută şi cincizeci de ani.

Nimeni nu mai era expert în acest domeniu. Dându-şi seama de asta, se ridică, privi chipurile

Întoarse către el şi declară:

— Liniştiţi-vă, domnilor! Mă voi duce, fireşte.

Părură, cu toţii, uşuraţi. Discuţia se concentră curând asupra detaliilor, a dificultăţii de a localiza un mic meteorit în spaţiu, mai cu seamă un corp ceresc cu o perioadă sideralã aşa de lungă.

Se ştia foarte bine că existau în jur de o mie cinci sute de mari meteoriţi şi asteroizi şi zeci de mii de obiecte mai mici, rotindu-se în jurul soarelui, cu orbite sau mişcări care, deşi supuse legilor mecanicii celeste, se dovedeau adesea foarte excentrice. Câteva dintre acestea, cum ar fi cometele, se apropiau periodic de soare şi apoi se depărtau în spaţiu, întorcându-se într-un nou tur trepidant, peste cincizeci sau o sută de ani. Existau atâţia planetoizi de talie intermediară, încât nici nu erau identificaţi, iar traiectoria lor era cercetată doar atunci când se iveau motive speciale. Pur şi simplu, nu se considerase niciodată că ar fi necesar să fie urmăriţi.

Cemp reuşise să repereze şi să aterizeze pe sute de meteoriţi izolaţi. Recoltase acolo amintirile cele mai neplăcute din nenumăratele sale expediţii spaţiale, bezna, pustietăţile de piatră stearpă, profunda absenţă a stimulaţiei senzoriale. Ciudat, cu cât aceste pietroaie spaţiale erau mai mari, cu atât era mai neplăcută senzaţia.

Descoperise că izbutea să ajungă la un soi de afinitate intelectuală cu câte o stâncă măsurând mai puţin de o mie de paşi în diametru. Se întâmpla mai ales când

întâlnea o masă inertă ce sfârşise prin a fi aruncată pe vreo orbită hiperbolică. La gândul că era sortită să părăsească pentru totdeauna sistemul solar, încerca să-şi imagineze de câtă vreme se afla aceasta în spațiu, până unde ajunsese, în ce chip avea acum să fie proiectată în afara sistemului solar şi să petreacă vecii între stele – şi nu-şi putea reprima o senzație de pierdere.

Un reprezentant al guvernului – un om pe numele său John Mathews – îi întrerupse reflecțiile.

— Domnule Cemp, aş vrea să vă pun o întrebare foarte personală.

Cemp îl privi încuviințând cu o mişcare a capului.

— După rapoartele primite, mai multe sute de Silkie-i tereştri au dezertat trecând de partea Silkie-lor aceia nativi. Este evident că nu le împărtăşiți opinia că respectivul asteroid Silkie e locaşul lor natal. De ce nu?

Cemp surâse.

— Ei bine, mai întâi de toate, nu cumpăr niciodată porcul în sac, cum au făcut ei.

Şovăi, apoi continuă pe un ton serios:

— Pe urmă, independent de sentimentele mele de lealitate față de pământ, nu cred că viitorul formelor de viață va fi ameliorat printr-o aderare rigidă la ideea că sunt un leu ori sunt un urs. Viața inteligentă progresează sau ar trebui să progreseze către o civilizație comună. Poate că semăn cu băiatul de la țară care s-a dus la oraş – pe Terra. Acum, neamurile mă cheamă să mă întorc la fermă. Nu vor înțelege niciodată de ce nu pot, aşa că nici nu încerc să le explic.

— Poate că, zise Mathews, în realitate asteroidul este

marele oraş, iar Terra - ferma. Şi atunci?

Cemp surâse politicos, dar se mulțumi să dea din cap.

Mathews insistă:

— Încă o întrebare. Cum credeți că ar trebui tratați Silkie-ii?

Cemp ridică brațele.

— Nu cred că ar fi nevoie de nici o schimbare.

Vorbea sincer. Nu-l interesaseră niciodată problemele de ierarhie. Ştia totuşi că de multă vreme unii dintre Silkie-i erau nemulțumiți de rolul lor, pe care-l socoteau inferior. Alții, printre care şi el, îşi făceau datoria, rămâneau fideli soțiilor lor pământene şi încercau să se bucure de posibilitățile oarecum limitate ale civilizațiilor umane, limitate pentru Silkie-ii ce posedau atâtea simțuri suplimentare pentru care nu existau stimulări cu adevărat creatoare.

Fără-ndoială, lucrurile ar fi putut să meargă mai bine. Dar, până una-alta, asta era situația. Cemp recunoştea că orice tentativă de schimbare ar fi provocat teamă şi tulburare pentru ființele umane. De ce să-ți asumi acest risc cu singurul scop de a satisface susceptibilitățile a mai puțin de două mii de Silkie-i?

Cel puțin aşa se prezentase problema până atunci. Sosirea Silkie-lor spațiali avea să ducă la apariția unui număr nedefinit de noi orgolii în scenă, dar, gândea Cemp, nu într-atât, încât să răstoarne statisticile. Încât spuse desluşit:

— Din câte îmi dau eu seama, în toate împrejurările care s-ar putea concepe nu există o soluție mai bună a problemei Silkie decât cea de acum.

Charley Baxter alese acest moment ca să pună capăt discuției.

— Nat, toate gândurile noastre de reuşită te vor însoți. Şi fii sigur că avem destulă încredere în tine. O navă spațială te va plasa pe orbita lui Mercur, ca să-ți dea un start favorabil. Mult noroc!

XIV

Tabloul ce i se înfățişase era absolut fantastic.

Asteroidul Silkie îşi efectua rotația în jurul soarelui, mult spre interiorul orbitei excentrice a lui Mercur şi, în aparență, aproape atingea crestele imenşilor nori de gaze fierbinți ce păreau că țâşnesc ca nişte gheizeri sau ca nişte brațe informe de pe suprafața incandescentă a soarelui.

Cemp se îndoia că o asemenea catastrofă s-ar putea produce, dar cum îşi regla periodic trupul chitinos de Silkie, tare ca oțelul, la gravitația soarelui, simțea, de la distanța aceea mică, enorma lui atracție. Cercul de foc alb umplea aproape în întregime cerul din fața lui. Lumina era atât de intensă şi se năpustea asupră-i în atât de multe unde încât, de fiecare dată când o lăsa să pătrundă în el, îi bruia sistemul receptor. Şi era nevoit, din când în când, să-l deschidă spre a-şi rectifica direcția.

Cele două corpuri proiectate în spațiu – al său şi cel al asteroidului – se îndreptau cu viteză unul spre altul.

Momentul real al „coliziunii” nu avea să se producă însă decât peste câteva ore. De îndată se adânci într-un somn greu, pe care Silkie-ii arareori şi-l îngăduiau.

Se trezi pe etape şi văzu că-şi calculase bine timpul. Asteroidul era acum „vizibil” pe unul din minusculele sale ecrane nervoase de pe partea anterioară a corpului. Arăta ca o imagine pe radar, iar la început era de mărimea unei boabe de mazăre.

În mai puțin de treizeci de minute, crescu până la o lungime aparentă de cinci mile, ceea ce reprezenta, după calculele lui Cemp, jumătate din diametrul lui.

În acest moment, procedă la unica manevră primejdioasă pe care-o avea de îndeplinit. Se lăsă atras de gravitația solară şi, cu ajutorul câtorva descărcări electrice, produse la marginea unui câmp, în spatele corpului său, țâşni către suprafața asteroidului.

Primejdioasă era această manevră deoarece îl situa în emisfera luminată. Cu soarele strălucitor în spatele lui, era cum nu se poate mai vizibil în ochii oricui de pe asteroid sau din jur. Socotea însă că, în mod normal, nici un Silkie nu s-ar expune singur la soare, că, în fapt, toți Silkie-ii sensibili trebuie să fie în interiorul globului de piatră sau pe partea întunecată a asteroidului.

De aproape, în această lumină orbitoare, asteroidul semăna cu țeasta ridată a unui bătrân indian american pleşuv. Nu cu desăvârşire rotund, era de un gri-roşiatic, ciupit şi vălurit. Micile cratere deveniseră, cu timpul, grote. Cemp plană în una din ele. Nimeri în întunecimi pe care cu nici un chip nu le-ar fi putut străpunge vederea omenească, însă pentru el interiorul era vizibil pe multe

lungimi de undă grație perceptorilor săi de Silkie.

Se afla într-o subterană în pantă, cu pereții din granit neted. Cam după douăzeci de minute, subterana coti. Când Cemp ajunse acolo, dând colțul, văzu în fața lui un ecran pâlpâitor de energie, aproape opac.

Cemp se decise numaidecât să nu-l considere ca pe un obstacol.

Se îndoia că ecranul a fost plasat acolo ca să captureze pe cineva. De altminteri, o analiză fulger îi arătă că era un zid la fel de solid ca platoşa exterioară a unei mari nave spațiale.

Acest ecran era suficient de rezistent ca să facă față celor mai puternice obuze. Străpungerea lui ar fi presupus din partea unui Silkie un exercițiu de control al energiei. Cemp inițiе un câmp asemănător, pe care-l făcu să oscileze. Oscilația dezechilibră ecranul opus şi provocă, prin simpatie, o vibrație de acelaşi fel. Curând, ecranul şi câmpul începură să fuzioneze. Însă ecranul deveni o parte a câmpului lui Cemp, şi nu invers.

Astfel că, în câteva minute, câmpul său făcu parte din barieră. La adăpost în interiorul câmpului, Cemp putu să străbată bariera. Ajuns de partea cealaltă, nu avu decât să încetinească oscilațiile până când, brusc, ecranul se separă de câmp.

Zgomotul produs de despărțire semăna cu şuieratul unui bici, iar prezența sunetului îi indică lui Cemp că pătrunsese într-un spațiu cu aer. Descoperi cu repeziciune că era vorba de un aer cu o compoziție nepământeană – treizeci la sută oxigen, douăzeci la sută heliu, iar în rest compuşi sulfuroşi gazoşi.

Presiunea era aproape de două ori cea de pe pământ, dar era vorba de aer, ce-şi avea, neîndoios, rostul său.

Din locul în care plutise prin bariera de energie, zări o încăpere vastă, a cărei podea se afla la vreo sută de paşi sub el.

O lumină blândă îl inundă. Văzută în această lumină, sala părea un giuvaer cu pereții ei încrustați cu nestemate şi cu metale prețioase, cu roci divers colorate, şlefuite iscusit, ca să alcătuiască desene. Acestea reprezentau istoria în imagini a unei rase, patrupezi în genul centaurilor, cu ținută mândră, cu chipurile – când apăreau în plin plan – pline de sensibilitate, deşi neomeneşti.

Pavimentul era decorat cu imaginea unei planete încastrate într-un fel de substanță luminescentă, care reda în linii strălucitoare reliefuri de munți, cursuri de ape, imagini de păduri şi alte vegetații, oceane şi lacuri sclipitoare, iar mii de puncte luminoase marcau aşezările de oraşe şi de sate.

Marginile planetei erau proporțional curbate, iar Cemp avu impresia că globul era întreg şi că partea lui de jos era, probabil, vizibilă dintr-o altă sală, mai din adâncuri.

Efectul general era de o absolută *frumusețe.*

Cemp presupuse că basoreliefurile şi imaginea planetei erau o dioramă exactă, înfățişând meleaguri şi o rasă căreia Silkie-ii îi fuseseră asociați într-un moment al istoriei lor.

Fu frapat, mental, de abstracta perfecțiune a acestei săli.

Chiar de pe când cobora în zbor planat, remarcase lungile arcade ce conduceau către sălile învecinate. Zări mobile, maşini, obiecte, strălucind de noi ce erau. Se gândi că erau artefacte ale civilizației centaurilor sau ale altor culturi, dar nu avea timp să le studieze. Atenția ii fu atrasă de o scară ce cobora la etajul inferior.

Coborî şi se găsi curând în fața unei alte bariere de energie. O trecu, la fel cum o trecuse şi pe cealaltă, şi intră într-o sală umplută cu apă de mare. Încastrată în solul acestei imense săli, o planetă licărea de verdele-albastru al unei civilizații subacvatice.

Şi nu era decât începutul. Cemp coborî din nivel în nivel, traversând de fiecare dată un ecran de energie şi trecând prin încăperi asemănător decorate. Toate aveau pereții în acelaşi mod încrustați cu pietre prețioase şi metale sclipitoare. Pretutindeni se aflau reprezentate scene a ceea ce presupunea el că erau planete locuibile ale unor stele, iar fiecare sală avea o atmosferă diferită.

După ce străbătu vreo zece, Cemp ajunse la concluzia că produceau un impact cumulativ. Îşi spuse că în interiorul acestui asteroid fusese adunată o comoară cum probabil nu exista nicăieri altundeva.

Îşi reprezentă cele şapte sute de mile cubice care compuneau interiorul celui mai fantastic asteroid al galaxiei şi-şi aminti de cuvintele lui Mathews: asteroidul era, poate, „oraşul”, iar Terra, „ferma”.

Începea să i se pară că o asemenea speculație ar putea fi adevărată.

Cemp se aştepta în fiecare clipă să dea nas în nas cu vreunul din locuitorii asteroidului. După ce străbătu trei

săli, conținând fiecare reproducerea în miniatură a unei planete îndepărtate în timp şi spațiu, se opri şi rememora.

Avea impresia foarte netă că, descoperind aceste tezaure, dobândise un avantaj – pe care nu trebuia să-l piardă – şi că Silkie-ii ce trăiau efectiv pe fața ascunsă a asteroidului nu se aşteptau să fie surprinşi în felul acesta.

Ideea i se păru corectă. Reveni deci pe urmele paşilor săi şi curând se lăsă să cadă direct în partea întunecată.

Regăsi şi aici subteranele, iar în interiorul lor, la câțiva paşi, bariera de energie. În spatele acesteia se afla aer şi o gravitație întru totul asemănătoare celei de pe pământ la nivelul mării.

Cemp plană într-o sală de granit şlefuit. Aceasta era mobilată cu canapele, fotolii, mese, iar de-a lungul peretelui se afla o bibliotecă scundă. Însă aranjamentul era cel al unei anticamere: rece şi lipsit de viață. Ceea ce-i provocă o senzație stranie.

Păstrându-şi forma de Silkie, cobori scara într-o altă încăpere. Află aici pământ, vegetație, flori din zona temperată a pământului. Şi aici, de asemenea, aranjamentul era convențional.

La cel de-al treilea nivel, găsi birouri în stilul pământean, cu ordinatoare. Cemp, care se pricepea în materie, le înregistră caracteristicile. Mai observă şi că nimeni nu folosise această sursă deosebită de informații.

Se pregătea să coboare încă un nivel, când o rază de energie, de putere enormă, îi declanşă ecranul de apărare ultrarapidă, însuşit de la kibmadin.

Explozia de lumină din momentul în care raza acționă cu o intensitate crescândă asupra barierei lui Cemp invadă sala ca şi când, dintr-o dată, ar fi pătruns înăuntru soarele. Lumina stărui pe când cel care direcționa raza încerca rezistența ecranului, supunându-l la un flux continuu de energie.

Lupta îl obliga pe Cemp să folosească fulgerător toate mijloacele de apărare înainte de a ajunge la nucleul dur al celei de a doua metode învățate de la kibmadin.

Atunci, şi numai atunci, Cemp rezistă.

XV

Trecu un minut înainte ca agresorul să-şi dea seama că, pur şi simplu, Cemp folosea raza însăşi spre a-şi întări propria-i barieră. În consecință, raza nu-i pricinuia nici un rău, iar bariera putea dura tot atât de mult cât şi raza, refăcându-se ori de câte ori ar fi fost necesar.

Atacul energetic încetă la fel de brusc cum începuse.

Cemp privi în jurul lui, descumpănit. Întreaga încăpere nu mai era decât o vraişte de maşinării răsucite, înroşite până la incandescență, deşeuri. Pereții de granit crăpaseră, dând la iveală stânca meteoritului. Şuvoaie de rocă topită se scurgeau pretutindeni de pe pereți şi din tavanul distrus.

Ceea ce fusese un birou modern se transformase în câteva minute într-o grămadă nenorocită de fiare vechi şi piatră calcinată.

Prima constatare zguduitoare fu că doar ecranul kibmadin cu declanşare ultrarapidă îl salvase. Asaltul fusese calculat să străpungă şi să zdrobească orice sistem de apărare şi de atac Silkie.

Intenția fusese aceea de a ucide. Fără tocmeală, fără vorbe, fără întrebări.

Lupta grea îl precipitase pe Cemp către o logică specială a nivelurilor. Simți un val autentic de ură.

Totuşi, după o clipă, înțelese şi altceva. Am izbutit! constată el.

Calmat, însă neîmblânzit, coborî cinci alte etaje şi nimeri brusc la nivelul superior al unei vaste panorame, un uriaş spațiu deschis. Oraşul Silkie-lor spațiali i se întindea înaintea ochilor.

Era leit un oraş de pe pământ cu blocuri, case particulare, străzi străjuite de copaci. Cemp fu fascinat, căci şi în acest loc Silkie-ii indigeni încercaseră cu tot dinadinsul să creeze o ambianță umană.

Distinse siluete pe trotuar, mai jos. Începu să coboare. Când ajunse la o sută de paşi de grup, cei de jos se opriră şi-şi înălțară privirile spre el. Cineva dintre ei – o femeie – îi transmise un gând uluit:

— Cine eşti?

Cemp îi răspunse.

Reacția celor patru persoane mai apropiate de el fu de uimire. Dar nici de teamă, nici de duşmănie.

Micul grup alcătuit din trei femei şi un bărbat îl aşteptă. Pe când cobora, văzu că făceau semne şi altora. Curând se adună o mulțime, în majoritate femei, cei mai mulți în formă umană, însă vreo doisprezece dintre ei

sosiră sub formă de Silkie-i.

Gărzi? se întrebă el. Însă nici ei nu vădeau duşmănie.

Toată lumea era, mental, deschisă şi, lucrul cel mai uimitor, nimeni nu părea să aibă cunoştinţă de asaltul pe care-l suferise el în biroul de lângă suprafaţă.

Instantaneu, socoti ignoranţa lor ca pe un avantaj. Tăcând şi fiind cu ochii în patru, îşi putea repera vicleanul adversar. Presupuse că agresiunea fusese gândită şi pusă în aplicare la nivel administrativ.

Am să-i descopăr pe nemernicii ăştia, gândi el necruţător.

Auditoriului de cetăţeni nevinovaţi îi declară:

— Sunt un emisar al guvernului de pe pământ. Misiunea mea este să negociez acorduri sau alianţe posibile.

O femeie, ce-l privea cu capul dat pe spate, îi strigă:

— Nu izbutim să ne schimbăm în femei ispititoare cum sunt cele de pe pământ. Ce sugeraţi?

Un hohot general de râs întâmpină aceste vorbe. Cemp fu năucit. Nu se aşteptase la o asemenea primire prietenoasă, însă hotărârea sa rămase nestrămutată.

— Presupun că vom putea discuta despre aceasta la nivel guvernamental, zise el, însă nu la primul punct de pe ordinea de zi.

O rămăşiţă din ura sa li se transmise, probabil, o dată cu acest gând, căci un bărbat exclamă:

— Nu se prea arată prietenos!

O femeie adăugă cu vioiciune:

— Veniţi, domnule Cemp. Adevăratul dumneavoastră cămin e aici.

Cemp se reculese. Răspunse printr-un gând calm şi ferm:

— Cât veți da, atât veți primi. Pentru moment, totul e bine. Însă agenții pe care guvernul dumneavoastră i-a trimis pe pământ au venit cu amenințări sângeroase.

Gândul i se curmă, perplex. Căci, aşa cum arătau, cei de față nu păreau capabili de un asemenea gen de amenințări. Îşi spuse că lucrul era important şi semnificativ. După o scurtă ezitare, urmă:

— Am venit aici ca să lămuresc acest lucru, aşa că ce-ar fi să mă conduceți la autoritățile voastre?

— N-avem autorități, zise o femeie.

— Domnule Cemp, spuse un bărbat, noi trăim aici într-o deplină libertate, iar dumneata, ca şi ceilalți Silkie-i tereştri, sunteți bine veniți alături de noi.

Cemp insistă:

— Cine a decis să-i trimită pe acei patru sute de mesageri Silkie-i pe pământ?

— Aşa facem întotdeauna la vremea potrivită, răspunse o femeie.

— Ca să proferați amenințări? Amenințări cu moartea?

Femeia păru dintr-o dată nehotărâtă. Se întoarse către unul dintre bărbați.

— Tu ai coborât acolo, zise ea. Ai amenințat cu violența?

Omul şovăi.

— Nu prea mi-amintesc, zise el, dar… parcă da. Şi adăugă grăbit. Aşa se întâmplă mereu, când E-Lerd ne condiționează în raport cu Energia. Amintirile tind să se

şteargă foarte repede. Trebuie să recunosc că până acum nu m-am gândit la aspectul acesta al ameninţărilor.

Părea stupefiat:

— Nemaipomenit! Cred că ar fi bine să vorbim cu E-Lerd şi să descoperim cauzele.

Cemp telepatiză direct cu omul:

— Cu ce impresii te-ai întors din misiune?

— Pur şi simplu că le-am adus la cunoştinţă că noi, Silkie-ii spaţiali, eram aici şi deci a sosit vremea ca Silkie-ii pământeni să-şi cunoască adevărata lor origine.

Se întoarse către ceilalţi.

— De necrezut, spuse. Sunt uluit. Trebuie să verificăm cum administrează E-Lerd energia. Am ameninţat cu moartea când am fost pe pământ! Asta nu-mi seamănă de loc!

Totala sa uimire era mai convingătoare decât orice-ar fi putut spune.

— Dacă înţeleg bine, spuse Cemp cu hotărâre, deşi mai devreme aţi afirmat contrariul, aveţi într-adevăr un conducător şi numele lui este E-Lerd.

Îi răspunse unul dintre Silkie-i:

— Nu, nu e conducătorul nostru, dar cred că poate fi considerat aşa. Noi suntem liberi. Nimeni nu ne spune ce trebuie să facem. Însă noi ne delegăm răspunderile. De exemplu, E-Lerd este responsabil cu Energia, pe care o folosim prin mijlocirea lui. Doriţi să-i vorbiţi, domnule Cemp?

— Neapărat, îl asigură acesta cu intensă satisfacţie.

Se gândea: Energia. Bineînţeles. Ce altceva? Cel ce deţine controlul Energiei este singurul care m-ar fi putut

ataca!

— Mă numesc O-Vedd, spuse Silkie-ul spațial. Veniți cu mine.

Trupul său alungit, în formă de proiectil, se desprinse din grupul de trupuri asemănătoare şi se ridică deasupra mulțimii capetelor. Cemp îl urmă. Coborâră în fața unei mici intrări şi pătrunseră într-un coridor strâmt, cu pereți de granit neted. După vreo sută de paşi, ajunseră într-un alt spațiu liber imens. Acolo se găsea un al doilea oraş.

Cel puțin aşa i se păru lui Cemp la început. Apoi, observă că exista o deosebire în privința clădirilor – nu erau case de locuit. Familiarizat cu aproape tot ce avea vreo legătură cu producerea de energie, nu se putea înşela. Unele din construcțiile cu temelii masive adăposteau uzine atomice. Altele erau doar uzine electrice. În fine, altele aveau aspectul de neconfundat al sistemelor de transformare Ylem.

Desigur, nici una dintre acestea nu era *Energia,* însă energie se afla aici în abundență.

Cemp îl urmă pe O-Vedd în curtea unui complex de construcții, pe care, cu toate ecranele ce-l protejau, îl identifică uşor ca fiind o sursă de raze magnetice.

Silkie-ul spațial aterizâ şi luă înfățişare omenească, apoi aşteptă ca şi Cemp să facă la fel.

— Nici vorbă! protestă sec Cemp. Rugați-l să vină aici.

O-Vedd ridică vag din umeri. Ca om, era scund şi brunet. Se îndepărtă şi dispăru îndărătul unei uşi.

Cemp aşteptă într-o tăcere pe care n-o curma decât torsul discret al maşinilor din uzine. O briză îi mângâia

extensiile ultrasensibile cu raze-spion pe care Cemp le ținea în permanență active, în orice împrejurări. Mecanismul-spion înregistră o pală de vânt, însă nu-i declanşă ecranele de apărare.

La urma urmelor, nu era decât o boare, iar Cemp nu se programase niciodată pentru a reacționa la semnale atât de puțin importante. Şi pe când rătăcea cu gândul la Silkie-ii spațiali – mulțimea pe care o văzuse îi plăcuse – deodată se trezi la realitate: o *briză* aici?

Pe loc ecranul său intră în acțiune. Perceptorii lui se proiectară în afară. Avu timp să remarce că, dacă într-adevăr bătea un vânticel, acesta era provocat de un vid în spațiul înconjurător. În jurul lui Cemp curtea se înceţoşă, apoi pieri.

Asteroidul nu mai era.

Cemp îşi acceleră la maximum sensibilitatea cu care capta semnalele. Continuă să plutească în vidul spațial şi văzu, într-o coastă, colosalul cerc alb al soarelui. Brusc, simți cum trupul i se goleşte de energie. Avea senzația că toate ecranele sale de Silkie se înălțau, că sistemul lui rezista la multiple nivele ale unei energii din afară.

Încordat, dezorientat, gândi: Lupt. Iată o nouă tentativă de a mă ucide.

Se petrecea, oricum, ceva automat. Propria-i percepție rămânea suspendată şi-l ardea dorința de a pricepe ce voia de la el atacatorul.

Cemp se simțea asemeni unui om atacat pe neaşteptate, într-o beznă totală. Dar mai îngrozitor era faptul că simțurile îi erau dominate de alte forțe, ce-l împiedicau să discearnă natura agresiunii. Văzu…

Distanța pieri!

Acolo, împrăştiată pe mii de mile în spațiu, se afla o ceată de Silkie-i. Cemp îi putea vedea foarte clar, numără cu iuțeala fulgerului două sute optzeci şi opt, le captă gândurile şi-i recunoscu pe Silkie-ii tereştri renegați.

Înțelese dintr-o suflare că li se spusese unde era situat asteroidul Silkie şi că se aflau în drum spre „casă".

Timpul se telescopa.

Întregul grup de Silkie-i era transportat, aparent într-o clipă, la o mică distanță de asteroid. Cemp se afla la câteva mile de ei – cel mult douăzeci.

Pentru el însă senzația derutantă, fantastică, ucigătoare era că, pe când se desfăşurau aceste evenimente incredibile la unul dintre nivelurile sale de percepție, la altul stăruia senzația de a fi victima anei tentative de asasinat.

Nu putea vedea, simți, recunoaşte aproape nimic. Totuşi senzațiile fugitive persistau. Câmpurile sale de energie îşi îndeplineau misiunile de apărare. Totul era însă atât de îndepărtat de conştiința sa, ca într-un vis uman.

Ca Silkie extrem de antrenat, Cemp observă, clipă de clipă, mersul evenimentelor, atât al celor interne, cât şi al celor din afară, se sforță să surprindă realitatea, ascultă şi descifra miile de semnale ce-i soseau.

Începu să presimtă o semnificație şi să formuleze ipoteze asupra naturii fenomenului fizic în cauză. Şi avu sentimentul că e pe punctul să înțeleagă, când, brusc, totul încetă.

Scena spațială se înceţoşa. Dintr-o dată ea se şterse.

Cemp se afla din nou în curtea clădirilor ce adăposteau complexul de energie magnetică. O-Vedd ieşi din clădirea principală în compania unui bărbat clădit cam în acelaşi fel ca şi Cemp în forma lui umană – cam şase picioare înălțime şi înzestrat cu muşchi puternici. Era însă mai greoi, cu ochi căprui, şi nu cenuşii.

Se apropie şi zise:

— Eu sunt E-Lerd. Să stăm de vorbă.

XVI

— Pentru început vreau să vă povestesc istoria Silkie-lor, spuse E-Lerd.

Această declarație îl electriză pe Cemp. Se înarmase cu curaj pentru o răfuială amară şi simțea foind în el o multitudine de curenți de energie ce se reajustau... dovadă a gravității celei de-a doua lupte pe viață şi pe moarte. Şi ținea în mod absolut să i se dea o explicație completă a acestor atacuri.

În starea în care era, pradă unei mânii arzătoare, nimic pe lume nu i-ar fi putut distrage atenția. Însă... istoria Silkie-lor! În ochii lui, aceasta îi apăru subit ca subiectul cel mai important din întregul univers.

Asteroidul Silkie-lor, venit din spații siderale, începu E-Lerd, pătrunsese în sistemul solar aproape cu trei sute de ani în urmă. Sfârşise prin a fi atras pe o orbită solaro-neptuniană. La primul înconjur al soarelui, Silkie-ii vizitaseră planetele interioare şi descoperiseră că

numai pământul era locuibil.

Întrucât îşi puteau schimba forma, studiaseră structura biologică necesară traiului în cele două atmosfere ale pământului – aeriană şi acvatică – şi efectuaseră în acest scop o programare internă.

Din nenorocire, constataseră curând că numai un mic procentaj al populației umane era capabilă să recepționeze gândurile Silkie-lor. Toți cei ce intraseră în legătură mentală cu Silkie-ii în cursul acelei prime vizite fuseseră repede dibuiți şi li se şterseseră amintirile.

Însă din cauza acestor oameni senzitivi, Silkie-ii fură nevoiți să încerce să treacă drept produsul unor experiențe biologice efectuate de oameni. Silkie-ii au fost, prin urmare, programați pentru raporturi reciproce cu femeile de pe pământ, astfel încât ovulul femeii umane şi sperma masculului Silkie să producă un Silkie care să ignore totul în privința istoriei sale.

Spre a menține acest proces la un nivel automat, Ființele Speciale – acele persoane care puteau ghici gândurile Silkie-lor – au fost aşa fel mânuite, încât să-şi asume responsabilitățile operației.

După care, toți Silkie-ii, cu excepția unuia singur, adult, s-au întors pe asteroidul lor, care porni spre extremitatea îndepărtată a orbitei sale. Când reveniră în vecinătatea pământului, după mai bine de un secol, făcură vizite prudente pe Terra.

Era evident că se petrecuseră o seamă de evenimente neprevăzute. Biologi, dintre oameni, experimentaseră procesul. Astfel, se născuseră, în primele stadii, varianți. Aceştia îşi propagaseră caracteristicile pervertite, o

duceau de minune şi se tot înmulţeau.

Iar consecinţele concrete actuale erau: un anumit număr de Silkie-i autentici, capabili de triplă transformare, după voia lor; Silkie-ii de clasa B, care puteau trece din stadiul de om în acela de peşte, dar nu izbuteau să devină creaturi spaţiale; şi fiinţele cu formă stabilă: varianţii!

Ultimele două grupe preferau să stea în apa oceanelor. S-a decis să fie cruţaţi Silkie-ii de clasa B, dar să se întreprindă un efort spre a-i atrage pe varianţi în uriaşe nave spaţiale umplute cu apă, unde puteau fi izolaţi şi împiedicaţi să se reproducă.

Acest proiect era pe cale de a fi pus în aplicare în momentul în care asteroidul Silkie îşi încheiase rotaţia în jurul soarelui şi se îndrepta din nou către îndepărtatul Neptun.

Acum se întorseseră şi descoperiseră o situaţie nefericită. Ştiinţa pământenilor, virtual ignorată de către primii vizitatori, pusese la punct o metodă de a antrena sistemul perceptiv al Silkie-lor.

Silkie-ii tereştri deveniseră un puternic grup de fiinţe fidele Terrei, foarte unitar, căruia nu-i lipsea decât *Energia*.

Cemp „citi” toate acestea în gândul lui E-Lerd, apoi, uluit, îl întrebă despre ceea ce i se părea a fi o omisiune importantă. De unde venise asteroidul Silkie?

Pentru prima oară E-Lerd îşi cam pierdu răbdarea.

— Aceste călătorii sunt prea îndepărtate, telepatiză el. Durează prea mult. Nimeni nu-şi aminteşte originile. De undeva, din vreun alt sistem solar, desigur.

— Vorbiți serios? se uimi Cemp. Chiar nu ştiți?

Aşa stăteau lucrurile. Zadarnic insistă, sondă Cemp, tot nu află mai multe. Dacă mentalul lui E-Lerd rămânea închis la orice, în afară de gândurile lui telepatice, cel a lui O-Vedd era primitor, iar Cemp citea în el aceeaşi credință şi aceeaşi lipsă de informații.

— De ce însă manipulările acelea de biologie umană şi de ce amestecul celor două rase?

— Întotdeauna am procedat astfel. Aşa trăim noi – în raporturile cu locuitorii unui sistem.

— De unde ştiți că ați procedat întotdeauna aşa? Tocmai îmi spuneați că nu vă amintiți de unde vă trageți?

— Ei bine, evident că aşa este, toate obiectele pe care le-am adus o dovedesc.

Atitudinea lui E-Lerd arăta că aceste întrebări i se păreau fără rost. Cemp detecta la el un fenomen mental care-i explica purtarea. Pentru Silkie-ii spațiali, trecutul n-avea nici o însemnătate. Silkie-ii făceau *totdeauna* anumite lucruri pentru că aşa erau alcătuiți mental, emoțional şi fizic

Un Silkie n-avea nevoie să se împărtăşească din experiența trecutului. Îi ajungea să existe de-a dreptul, aşa cum era din născare.

Aceasta constituia, îşi zise Cemp, explicația fundamentală a multor lucruri pe care le observase. Şi din acelaşi motiv nu fuseseră Silkie-ii spațiali antrenați ştiințific. Antrenamentul se dovedea un concept străin în cosmosul Silkie-lor spațiali.

— Vreți să spuneți, protestă el, fără să-i vină să

creadă, că n-aveți idee din care pricini ați părăsit ultimul sistem în care stabiliserăți legături cu rasa locală? De ce nu rămâneți definitiv într-un sistem după ce poposiți acolo?

— Probabil, răspunse E-Lerd, cineva se apropie prea mult de secretul Energiei. Ceea ce nu poate fi îngăduit.

Acesta era motivul, explică el, pentru care Cemp şi ceilalți Silkie-i trebuia să se întoarcă în leagănul lor. În calitatea pe care o aveau, de Silkie-i, ar fi putut cunoaşte Energia.

Conversația revenea în chip firesc asupra acestui subiect esențial.

— Ce este Energia? întrebă Cemp.

E-Lerd declară formal că acesta era un subiect interzis.

— Atunci va trebui să vă smulg acest secret, spuse Cemp. Nu vom cădea altcum la o înțelegere.

E-Lerd răspunse sec că orice tentativă de acest fel l-ar constrânge să folosească Energia ca armă de apărare.

Cemp îşi ieşi din sărite.

— După ce ați încercat în două rânduri să mă omorâți, telepatiză el furios, vă dau treizeci de secunde…

— Cine a încercat să vă omoare? întrebă surprins E-Lerd.

Precis în acel moment, pe când Cemp se pregătea să recurgă la logica nivelurilor, se produse o întrerupere.

O undă de „impulsiune” – o vibrație foarte înceată, foarte joasă – îi atinse unul din receptorii părții anterioare a creierului. Ea opera la multiplii simpli ai sunetului audibil, direct asupra sistemului său receptor.

Nou era faptul că sunetul servea de purtător gândului ce-l întovărăşea. Rezultatul suna ca şi cum o voce i-ar fi vorbit limpede şi puternic în ureche.

— Ai câştigat, spuse vocea. M-ai constrâns. Am să-ți vorbesc eu însumi, trecând peste slujitorii mei neştiutori.

XVII

Cemp interpretă forma de gândire nou sosită ca pe un contact direct. În consecință, creierul său programat să răspundă instantaneu la o mulțime de semnale, se regla într-aşa chip încât să atragă cât mai multe semnale de la creierul emițător.... şi obținu o imagine. O imagine fugară, atât de scurtă, încât după câteva secunde nu-i mai fu uşor să deosebească dacă fusese o realitate sau doar o născocire a fanteziei.

Ceva gigantic se afla tupilat în bezna din miezul asteroidului. Ceva ce impunea impresia unei puteri uriaşe. Acel ceva se reținea, îl observa pe Cemp doar cu o infimă parte din sine.

Acest întreg uriaş înțelegea universul şi putea manevra enorme secțiuni de timp-spațiu.

— Nu spune nimic celorlalți.

Din nou, fraza era un contact direct, semănând unor cuvinte pronunțate cu glas tare.

De câteva secunde, Cemp fusese cuprins de o nelinişte ce-l ducea în pragul disperării. Se introdusese în fortăreața Silkie-lor cu credința că antrenamentul său

uman şi ştiința kibmadinului îi confereau un avantaj temporar asupra Silkie-lor spațiali şi că, dacă nu pierde timp, ar putea câştiga o bătălie care ar pune capăt, odată pentru totdeauna, amenințării acestor Silkie-i naturali.

Însă pătrunsese fără să bănuiască în vizuina unui gigant cosmic. Gândi, consternat: *„Asta era ceea ce numeau ei Energia."*

Iar dacă imaginea pe care o întrevăzuse era reală, atunci ea vădea o putere atât de colosală, încât propria-i putere şi propria-i pricepere nu erau bune de nimic.

Acum, ştia cine-l atacase în două dăți.

— Este adevărat? telepatiză el pe aceeaşi lungime de undă ce-i transmisese gândul.

— Da. Recunosc.

— De ce? întrebă Cemp. De ce-ai făcut asta?

— Ca să nu fiu obligat să-mi dau la iveală existența. Mă tem în permanență că, dacă alte forme de viață ar afla de mine, ar căuta căi de a mă distruge.

Curentul de gândire al spiritului străin îşi schimbă direcția:

— Dar acum, ascultă, fă ce-ți spun…

Mărturisirea îi stârni noi emoții lui Cemp. Ura care se trezise în el poseda o forță derivată din stimularea logicii nivelurilor – în cazul acela distinct, reacția trupească la o tentativă de nimicire. Ca urmare îi venea greu acum să-şi reprime nişte reacții automate suplimentare.

Însă bucățelele de puzzle se adunau. Putu, deci, la cererea monstrului, să le spună lui E-Lerd şi celorlalți Silkie-i:

— Vă las timp de gândire. Iar când Silkie-ii dezertori

vor sosi de pe Terra, am să stau de vorbă cu ei. Atunci vom putea discuta din nou.

Era o schimbare de atitudine aşa de radicală, încât cei doi Silkie-i nu-şi ascunseră surprinderea. Însă Cemp văzu că ei luau această schimbare ca pe un semn de slăbiciune şi că se simțeau uşurați.

— Mă întorc aici peste un ceas, îi telepatiză el lui E-Lerd.

După care, se întoarse şi se înălță deasupra curții, apoi se strecură într-o deschizătură ce ducea pe căi ocolite către inima asteroidului.

Încă o dată, vibrația înceată şi joasă îi atinse receptorii.

— Vino mai aproape, porunci creatura.

Cemp se supuse pe principiul că fiecare se apără singur – dacă poate. Trecu printr-o duzină de ecrane şi poposi, în sfârşit, într-o încăpere cioplită în roca originară a meteoritului. Nu era nici măcar luminată. De cum intră, gândul direct îi ajunse în creier:

— Acuma, putem discuta.

Cemp reflectase cu o viteză febrilă, sforțându-se să se adapteze unui pericol atât de cumplit, încât nici nu avea cum să-l evalueze. Totuşi Energia i se revela lui, în loc să-l lase pe E-Lerd să descopere câte ceva. Era singurul mod în care putea acționa asupră-i, după câte se părea; era însă ferm convins că lucrul acesta nu era adevărat decât atâta vreme cât se afla în interiorul asteroidului.

Se gândi: Măreşte-ți cât poți avantajul! Şi telepatiză:

— După aceste atacuri, trebuie să-mi vorbeşti sincer, dacă vrei să tratezi cu mine.

— Ce vrei să ştii?

— Cine eşti? De unde vii? Ce vrei?

Creatura nu ştia ce sau cine este.

— Am un nume, spuse. Eu sunt Glis-ul. Au fost mulți ca mine, cu multă vreme în urmă. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ei.

— Dar *ce* eşti?

Nici despre asta nu ştia nimic. O formă energetică de viață, de origine necunoscută, călătorind dintr-un sistem solar într-altul, rămânând ici-colo o vreme şi plecând mai departe.

— Dar de ce să pleci? De ce să nu rămâi?

— Vine momentul în care am făcut tot ce puteam pentru un sistem anume.

Servindu-se de enorma sa putere, transporta mari meteoriți de gheață şi de aer către planetele fără aer şi le făcea locuibile, le curăța de primejdioasele rămăşițe spațiale, le modifica atmosfera otrăvită, ca să nu mai fie toxică…

— Până la urmă, treaba se termină şi-mi dau seama că a venit vremea să continui exploatarea cosmosului infinit. Atunci îmi alcătuiesc frumosul meu tablou de planete locuite, cum ai văzut, şi plec mai departe în spațiu.

— Iar Silkie-ii?

Aceştia erau o străveche formă de viață meteoritică.

— I-am descoperit cu mult timp în urmă şi cum aveam nevoie de unități mobile capabile să gândească, i-am convins să accepte relații permanente.

Cemp nu întrebă ce metode de convingere fuseseră

folosite. Luând în considerare starea de ignoranță în care se aflau Silkie-ii față de entitatea cu care erau în raporturi, el bănuia că fusese o metodă vicleană. Aparent, ceea ce văzuse îi indica un aranjament paşnic. Glis-ul avea agenți – pe Silkie-i – care îi soluționau treburile mărunte, beneficiind, în schimb, de fărâmituri din chiar „trupul" acestuia, ce puteau, eventual, să fie programate pentru misiuni speciale, depăşind capacitatea Silkie-lor.

— Sunt gata, zise Glis-ul, să închei acelaşi acord cu guvernul vostru pe durata şederii mele în sistemul solar.

Se impunea însă secretul absolut.

— De ce?

Răspunsul nu veni numaidecât, dar linia de comunicare rămăsese deschisă. Iar pe această linie pulsa esența reacției Glis-ului, o impresie de putere fără egal a unei ființe atât de prodigioase, încât toți ceilalți indivizi din Univers păreau infimi pe lângă el.

Cemp se simți din nou puternic impresionat, dar telepatiză:

— Trebuie să mai vorbesc despre asta cu cineva. Cineva trebuie informat.

— În nici un caz alți Silkie-i.

Cemp nu-l contrazise. De-a lungul tuturor acestor milenii, Glis-ul îşi ascunsese identitatea față de Silkie-ii spațiali. Iar Cemp era cu desăvârşire convins că el ar distruge în întregime asteroidul ca să-i împiedice să afle de el. Avusese noroc. La etajul unde dăduse Glis-ul de el o singură încăpere fusese distrusă. Glis-ul se abținuse.

— Doar cei mai înalți demnitari guvernamentali şi

Consiliul Silkie-lor vor avea dreptul să ştie, reluă Glis-ul.

Concesia părea rezonabilă; totuşi Cemp bănuia că, în lungul trecut al acestei creaturi, toți cei care-i descoperiseră taina fuseseră omorâți.

În această stare de spirit, nu se putea decide pentru un compromis. Deci pretinse:

— Lasă-mă să te văd în întregime – te-am zărit doar într-o străfulgerare.

Simți că Glis-ul şovăie, aşa că nu-l slăbi:

— Îți făgăduiesc că numai persoanele pe care le-ai numit vor fi puse la curent – dar noi *trebuie* să ştim!

Plutind prin grotă, sub forma sa de Silkie, Cemp simți o modificare a tensiunii energetice în aer şi la sol. Cu toate că nu dezvoltase nici o energie suplimentară de sondaj, înțelese că barierele cedau. Şi numaidecât începu să înregistreze.

Prima impresie a fost aceea de enormitate. După ce măsură îndelung din priviri, Cemp estimă că ființa – o structură circulară asemănătoare pietrei – măsura cam o mie de picioare, în diametru. Era vie, dar nu şi alcătuită din carne şi sânge. Creatura se „nutrea" cu vreo energie internă, rivalizând cu cea din miezul soarelui.

Şi Cemp remarcă un fenomen extraordinar: impulsurile magnetice care străbăteau creatura, ajungând până la simțurile sale, erau modificate într-un fel cum nu mai văzuse – ca şi cum ar fi trecut prin atomii unei structuri diferite de tot ce ştia el.

Îşi aminti de impresia fugitivă pe care i-o dăduse molecula. Era acelaşi lucru, însă la o scară uriaşă. Îl surprindea cum de nu obținea nici un indiciu asupra

naturii acestei structuri, deşi era excepțional de antrenat.

— Destul? întrebă creatura.

— Da, răspunse Cemp, şovăitor.

Glis-ul luă acest răspuns dat cu jumătate de gură drept o acceptare deplină. Ceea ce întrevăzuse Cemp prin şi pe după pereții grotei pieri brusc.

Gândirea străină i se adresă în cuget:

— Am făcut un lucru extrem de primejdios, arătându-mă astfel. În consecință, insist iarăşi cât e de important ca doar un număr limitat de persoane să afle ceea ce tocmai ai văzut.

Taina, repetă Glis-ul, constituie singura garanție, nu numai pentru sine, dar şi pentru Cemp.

— Cred, spuse creatura, că ceea ce pot face este extraordinar, dar se poate să mă înşel. Ceea ce mă tulbură este că sunt singur. Nu mi-ar plăcea să mă apuce dintr-o dată soiul de teamă care m-ar împinge, poate, să distrug un sistem întreg.

Amenințarea cuprinsă în aceste cuvinte era mai implacabilă – şi mai veridică, de asemenea – decât tot ce auzise Cemp vreodată. Tot ezitând, căci se simțea depăşit, simți nevoia disperată a unui surplus de informații.

— Ce vârstă ating Silkie-ii? întrebă el. Noi n-avem nici o experiență, adăugă repede, pentru că până acum nici unul n-a murit de moarte naturală.

— Cam o mie de ani de-ai voştri, pământeni, fu răspunsul.

— Ce planuri ai în legătură cu Silkie-ii născuți pe Terra, de ce vrei să ne întoarcem aici?

Interveni o nouă pauză, apoi apăru din nou senzația de putere colosală.Dar, în cele din urmă, Cemp captă o mărturisire vagă: unii Silkie-i, născuți pe planete, aveau în chip firesc o mai puțină cunoaştere a Glis-ului, decât cei ce făcuseră recenta călătorie.

Aşa că Glis-ul ținea foarte mult să se asigure că va avea vreme berechet pentru o nouă echipă de tineri Silkie neştiutori. Sfârşi astfel:

— Tu şi cu mine trebuie să încheiem o înțelegere specială. Poate poți să preiei locul lui E-Lerd şi să devii omul meu de legătură.

Întrucât E-Lerd nu-şi mai amintea că el era elementul de legătură, Cemp avu impresia că nu i se oferea nimic altceva decât… primejdia.

Se gândi, cu toată gravitatea: Niciodată nu mă va lăsa să revin aici după ce voi pleca.

Însă aceasta n-avea importanță. Esențialul era să plece. De îndată.

XVIII

La Autoritățile Silkie, ordinatorul dădu patru răspunsuri.

Cemp elimină fără să stea pe gânduri două dintre ele. Acestea erau, în limbajul tehnic al ordinatoarelor, „probe". Aparatul înfățişa toate fragmentele informative pe două liste. În acest fel, creierul unei ființe vii putea examina informațiile pe segmente.

Însă nu de aceste date avea nevoie Cemp, cel puțin deocamdată.

Primul dintre celelalte două răspunsuri propunea ipoteza unei ființe asemănătoare unui zeu. Însă Cemp experimentase mai dinainte puterile aşa-zis divine ale Glis-ului şi, în două rânduri, creatura nu-l putuse învinge. Desigur, gândea el, nu izbutise, fiindcă nu voise să distrugă asteroidul. Însă ca zeu atotputernic nu ar fi considerat aceasta ca pe o piedică.

Cemp trebuia deci să acționeze ca şi cum cea de-a patra, uluitoare posibilitate, ar fi fost cea adevărată. Imaginea ce rezulta din aceasta era de extremă vechime. Puternica ființă ascunsă în asteroid era anterioară celor mai multe dintre sistemele planetare, în erele din care provine, spunea ordinatorul, existau, firește, aştri şi sisteme solare, însă diferite de cele de astăzi. Legile naturale nu erau aceleaşi cu cele de acum. De atunci încoace, spațiul şi timpul s-au modificat, au îmbătrânit, drept urmare, aspectul actual al universului diferă de cel pe care-l cunoscuse Glis-ul la începuturile lui. Asta pare să-i asigure un avantaj, deoarece el cunoaşte unele din formele cele mai vechi ale atomilor şi le poate recrea. Unele din aceste combinații reflectă starea materiei când era – dacă se poate spune – mai tânără.

Grupul uman al guvernului, căruia Cemp îi prezentă aceste rezultate, rămase înmărmurit. Ca şi el, îşi bazaseră întreaga strategie pe ideea unui compromis cu Silkie-ii spațiali. Şi iată că, dintr-o dată, se aflau în fața unei făpturi colosale, cu puteri necunoscute.

— După dumneata, îl întrebă răspicat un om, Silkie-ii

ar fi mai mult sau mai puțin sclavii acestei creaturi?

Cemp răspunse:

— Cu siguranță, E-Lerd nu ştia cu cine avea de-a face. El îşi închipuia numai că stăpâneşte un sistem ştiințific pentru utilizarea unei forțe a naturii. Atunci când mânuieşte acest sistem, Glis-ul reacționează ca şi cum ar fi doar o formă de energie. Însă presupun că el îl controlează pe E-Lerd, poate printr-o condiționare de multă vreme instituită.

Le mai atrase atenția că o formă atât de gigantică de viață nu-şi face probleme în legătură cu amănuntele vieții cotidiene a supuşilor săi. Îi ajungea, probabil, că posedă un mijloc de a-i determina să facă invariabil ce voia el.

— Dar ce urmăreşte? întrebă alt demnitar.

— Se plimbă făcând binele, răspunse Cemp cu un zâmbet forțat. Cel puțin asta a încercat să mă facă să cred. Am impresia că este gata să refacă sistemul solar după indicațiile noastre.

Atunci interveni Mathews:

— Domnule Cemp, în ce fel afectează toate acestea situația Silkie-lor?

Cemp răspunse că Silkie-ii dezertori acționaseră, în mod clar, cu prea multă grabă.

— Însă, conchise el, trebuie să vă spun că Silkie-ii spațiali mi s-au părut o comunitate foarte simpatică. După părerea mea, nu ei ridică probleme. Într-un sens, au aceeaşi problemă ca şi noi.

— Nat, întrebă Charley Baxter, tu ai încredere în monstrul ăsta?

Cemp şovăi, amintindu-şi de atacurile mortale,

amintindu-şi că numai ecranul de apărare al kibmadinului şi procedeul de inversare a energiei îl salvaseră. Nu uita, de asemenea, că uriaşa creatură fusese constrânsă să-şi dea pe faţă prezenţa spre a-l împiedica pe Cemp să-l oblige pe E-Lerd să-şi deschidă mintea, ceea ce i-ar fi pus pe Silkie-ii spaţiali în cunoştinţă de cauză în privinţa naturii Energiei.

— Nu, răspunse el.

Apoi, îşi dădu seama că simpla negare nu era suficientă. Aceasta nu putea să-i facă să înţeleagă realitatea înspăimântătorului pericol ce se afla acolo, în spaţiu.

Spuse cântărindu-şi bine cuvintele:

— Îmi dau seama că motivele mele ar putea să pară suspecte, dar am să vă spun opinia mea sinceră. Cred că tuturor Silkie-lor tereştri ar trebui să li se explice imediat şi amănunţit sistemul kibmadin de atac şi apărare şi că ar trebui organizaţi în echipe care să-l supravegheze continuu pe Glis, neîngăduind nimănui să părăsească asteroidul, decât dacă se predă.

Urmă o tăcere semnificativă. Apoi un savant rupse tăcerea cu glas încet:

— Nu e nici o şansă de aplicare a logicii nivelurilor?

— Nu văd cum, zise Cemp.

— Nici eu, zise cu amărăciune omul de ştiinţă.

Cemp se adresă din nou întregii asistenţe.

— Cred că trebuie să ne sforţăm să dăm afară acest lucru din sistemul solar. Atâta vreme cât nu va pleca, nu vom fi în siguranţă.

Nu tăcu bine şi simţi o tensiune energetică…

cunoscută! O senzație de timp şi spațiu cosmic îl subjugă. O forță nemărginită.

Era aceeaşi senzație pe care o avuse în momentul celui de-al doilea atac, când simțurile i se rătăciseră în cea mai adâncă confuzie.

Fu cuprins de o spaimă cum nu mai cunoscuse în viață. Era groaza unui om care întrevede într-o clipită moartea, nimicirea propriei sale seminții şi a planetei sale.

Conştient de pericolul ce-l păştea, Cemp se răsuci pe călcâie către marea fereastră din spatele său, o sparse cu un arc electric şi, închizând ochii, ca să evite cioburile, se aruncă în gol de la al şaptezecilea etaj.

În timp ce cădea, țesătura spațiului şi a timpului se destrămă în jurul lui, se prăbuşi ca un castel de cărți de joc. Cemp se transformă într-un Silkie de clasa C şi deveni infinit mai perceptiv. Simțea acum natura colosalei energii ce acționa – un câmp gravitațional atât de intens, încât se închidea în sine.

Învăluind tot ce întâlnea, organic sau neorganic, acesta presa cu o forță irezistibilă.

În defensivă, Cemp puse mai întâi în funcțiune sistemul său de inversiune… şi înțelese că nu aceasta era soluția.

Imediat, declanşa transformarea gravitației, un sistem extrem de variabil, care convertea ultracâmpul dimprejurul lui într-o energie ce nu-i putea pricinui nici un rău.

Simți atunci că schimbarea se încetinea. Nu se opri. Nu mai era atât de învăluit, atât de încolțit, însă nici

eliberat cu totul.

Ghici ce anume îl reținea. Era orientat către acest masiv segment de spațiu-timp. Într-o anumită măsură, tot ce se întâmpla acolo i se întâmpla şi lui. În aceeaşi măsură, nu putea să scape.

Lumea se scufundă în beznă. Soarele se stinse. Cu o tresărire, Cemp îşi dădu seama că se afla într-o încăpere şi pricepu că ecranele lui automate îl feriseră de lovituri în căderea brutală peste zidurile dure, scânteietoare.

Şi mai luă cunoştință de alte trei realități. Sala îi era oarecum cunoscută; vedea sub el strălucitoarea reproducere a unei planete. Imaginea arăta oceanele şi continentele şi, cum o privea de sus, avu impresia că e din nou în interiorul planetei Silkie, în una din sălile de „artă".

Diferența era că vedea pe acea planetă contururile cunoscute ale continentelor şi oceanelor de pe Terra. Şi înțelese că senzația unor forțe virtual nelimitate ce-l apăsase era adevărata explicație a ceea ce se petrecea.

Monstrul străvechi ce trăia în mijlocul asteroidului răpise pământul, îl comprimase cu tot ce se afla pe suprafața lui şi transformase o planetă cu diametrul de opt mii de mile într-o minge de treizeci de metri, adăugând mingea la fabuloasa sa colecție.

Ceea ce se vedea nu era o reproducere a Terrei, lucrată în pietre scumpe, ci Terra însăşi.

În aceeaşi clipă, Cemp simți că asteroidul accelera.

Îl fulgeră gândul: Părăsim sistemul solar.

În câteva minute, pe când el plana încă acolo fără vreo putință de a acționa, viteza asteroidului spori de la sute,

la mii de mile pe secundă.

După aproape o oră de accelerare continuă, viteza micului asteroid, lansat pe orbita sa hiperbolică, atingea jumătate din cea a luminii. Câteva ore mai târziu, asteroidul lăsa în urmă orbita lui Pluto şi gonea aproape cu viteza luminii.

Şi accelera în continuare…

XIX

Cemp îşi redobândi curajul. Furia țâşnea din el ca un torent pe o pantă abruptă.

— Monstru de neînchipuit ce eşti, telepatiză el.

Nu primi răspuns.

Cemp tuna şi fulgera:

— Eşti cea mai înfiorătoare creatură care a existat vreodată! Voi avea grijă să capeți ceea ce meriți!

De această dată primi un răspuns:

— Părăsesc pentru totdeauna sistemul solar, zise Glis-ul. Nu vrei să pleci până nu e prea târziu? Te las să pleci.

Cemp nu se îndoia de asta. Îi era duşmanul cel mai periculos, iar fuga sa, ca şi apariția neaşteptată, îi pricinuiseră, probabil, Glis-ului un şoc cumplit.

— Nu voi pleca, replică Cemp, atâta vreme cât nu vei elibera pământul.

Tăcere.

— Poți s-o faci? Şi ai de gând s-o faci? întrebă Cemp.

— Nu, e cu neputință, răspunse Glis-ul în silă.

— Dar dacă ai vrea, ai putea să-i redai pământului dimensiunile normale.

— Nu. Dar acum regret că ți-am luat planeta, mormăi întristat Glis-ul. Am avut întotdeauna grijă să nu tulbur liniştea lumilor locuite, protejate de forme de viață puternice. Pur şi simplu nu mi-a venit să cred că un Silkie ar putea să reprezinte un pericol atât de mare pentru mine. M-am înşelat.

Nu era genul de căință pe care-l aşteptase Cemp.

— De ce nu poți… să-l decompresezi? insistă el.

După cât îşi putea da seama, Glis-ul putea să creeze un câmp de gravitație, însă nu-l putea inversa. Spuse scuzându-se:

— Mi-ar pretinde tot atâta energie să desfac, cât mi-a trebuit să fac. De unde atâta energie?

De unde, într-adevăr? Totuşi Cemp nu putea renunța.

— Am să te învăț ce este antigravitația, se oferi el, pornind de la ce pot eu întreprinde în propriul meu sistem de control al energiei.

Însă Glis-ul îi atrase atenția că avusese prilejul să cerceteze asemenea sisteme la alți Silkie-i.

— Să nu crezi că n-am încercat. Este evident că antigravitația e o manifestare recentă a materiei şi energiei. Iar eu sunt o formă primitivă, cum bine ştii şi tu – şi numai tu.

Speranța lui Cemp se năruí dintr-o dată. Persistase în credința că exista o posibilitate. Însă nu exista nici una.

Simți atunci gheara durerii, acceptarea reală a sfârşitului pământului.

Glis-ul reluă comunicarea:

— Înțeleg perfect că şi pentru mine, şi pentru tine situația este grea. Trebuie deci să cădem la o înțelegere. Te fac conducătorul națiunii Silkie. Voi influența pe neştiute ființele şi lucrurile aşa fel, încât să se supună dorințelor tale. Femei – câte vei pofti. Putere – câtă vei vrea. În ceea ce priveşte acțiunile viitoare ale asteroidului, vom decide împreună.

Cemp nici măcar nu luă în considerație această propunere. I se adresă cu severitate:

— Tu şi cu mine nu vorbim aceeaşi limbă. Văd de pe acum în ce fel mă vei lăsa în pace, când mi-aş asuma riscul să mă transform în om. Singurul târg pe care îl cred posibil este un armistițiu limitat, în timpul căruia o să mă gândesc ce pot face împotriva ta şi tu o să-ți faci socoteala ce-ai putea face împotriva mea.

— Dacă asta e calea pe care o alegi, replică sec Glis-ul, dă-mi voie să-ți arăt clar care-i poziția mea. Dacă urzeşti ceva împotriva mea, mai întâi distrug pământul şi națiunea Silkie, pe urmă mă ocup de tine.

Cemp îi răspunse pe acelaşi ton tăios:

— Dacă te atingi de ceva pe care pun preț – ceea ce-i include pe toți Silkie-ii şi ce a mai rămas din Terra – te voi ataca cu toate armele pe care le posed.

Glis-ul îi răspunse cu dispreț:

— Nu dispui de nimic, care să-mi poată face vreun rău, cu excepția acelor ecrane de apărare care întorc energia atacului. În acest fel, poți folosi propria-mi energie împotriva mea. Prin urmare, nu te voi ataca. În consecință – un impas permanent.

Cemp zise:

— Vom vedea.

Glis-ul spuse:

— Singur ai recunoscut că nivelurile tale de logică n-au efect împotriva mea.

— Voiam să zic: nu direct, răspunse Cemp. Mai sunt şi multe alte căi mentale de abordare.

— Nu văd, zise celălalt, cum ar putea ceva de genul ăsta să-mi pricinuiască vreo neplăcere.

În clipa aceea, nici Cemp nu vedea cum.

XX

Cemp străbătu nenumărate mile de subterane, urcând, coborând, cotind. Drumul îl ducea de-a lungul unor săli pline de mobile şi de obiecte de artă din alte planete.

Văzu, în cale, stranii şi minunate scene în basorelief şi în culori vii, perete după perete. Şi tot timpul – acele planete de strălucitoare frumusețe, dar care îl umpleau de groază, acum că ştia că fiecare dintre ele reprezenta o crimă hidoasă.

Destinația sa era oraşul Silkie-lor. Merse prin pasajul interior ce ducea într-acolo, căci nu îndrăznea să părăsească asteroidul, ca să-l abordeze din exterior. Practic, Glis-ul mărturisise că nu prevăzuse ca Cemp, duşmanul lui cel mai periculos, să supraviețuiască. Deci dacă Cemp ar fi părăsit aceste grote, n-ar mai fi avut

alegere. Ar fi pierdut orice şansă de a decide asupra pedepsirii Glis-ului – dacă era posibilă – sau asupra rezultatului înfruntării dintre ei. Nici n-ar mai fi putut avea vreun rol în viitorul Silkie-lor. Căci, cu siguranță, nu i s-ar mai fi îngăduit să revină.

Nici nu i-ar fi stat gândul la asta – mâhnirea ce-l covârşea era prea adâncă şi prea grea. Eşuase în misiunea sa de ocrotire, nu înțelesese la timp, nu-şi făcuse datoria.

Pământul era pierdut. Pierdut cu desăvârşire, într-o clipă. Era o catastrofă atât de uriaşă, încât nici gândul nu putea stărui asupră-i.

În unele momente, îi plângea pe Joanne şi pe Charley Baxter, pe alți prieteni dintre Ființele Speciale şi din rasa omenească.

Adâncit astfel în suferințele lui, sosi la destinație şi-şi fixă un post de observație în vârful unui copac ce domina strada principală a oraşului Silkie. Iar acolo aşteptă, cu toate sistemele de percepție în stare maximă de alertă.

Pe când veghea, neobosit, în jur se desfăşura viața comunității. Silkie-ii continuau să trăiască, cei mai mulți în forma omenească, iar faptul acesta începu să-i pară semnificativ.

Îşi spuse, şocat: Sunt ținuți în stare de vulnerabilitate!

În formă umană, puteau fi cu toții uciși dintr-un singur jet, insuportabil de flăcări.

Telepatiză, pe lungimea de undă a Glis-ului:

— Eliberează-i de această constrângere sau le spun adevărul, în ce te priveşte.

Răspunsul, feroce, nu întârzie:

— Un singur cuvânt şi prăpădesc tot cuibul!

Cemp ordonă:

— Liberează-i de această constrângere, dacă nu, te atac imediat.

Amenințarea îl puse probabil pe gânduri pe Glis, căci urmă o scurtă pauză. Apoi:

— Voi elibera jumătate din ei. Nu mai mulți. Trebuie să te am cu ceva la mână.

Cemp admise justețea acestui punct de vedere.

— Însă va trebui să procedezi prin alternare. Jumătate din ei vor fi liberi timp de douăsprezece ore, apoi cealaltă jumătate.

Glis-ul acceptă compromisul, fără să se tocmească. Se vedea bine că este dispus să accepte acest echilibru de forțe.

— Încotro ne îndreptăm? întrebă Cemp.

— Către un alt sistem solar.

Răspunsul nu-l satisfăcu pe Cemp. Doar Glis-ul n-avea de gând să şi continue jocul malefic spre a-şi mări colecția de planete locuite!

Încercă o provocare:

— Simt că ai un plan secret.

— Nu fii ridicol şi nu mă mai bate la cap.

Impasul.

Trecură zile şi săptămâni, iar Cemp încerca tot timpul să nu piardă din vedere distanța pe care o parcurgea asteroidul şi direcția pe care o urma. Viteza atinsă era de aproape un an-lumină pe zi, în timp pământean.

Se scurseră astfel optzeci şi două de zile. Apoi încercă o senzație de încetinire. Pierderea de viteză continuă

întreaga zi, apoi cea următoare. În cele din urmă, Cemp nu mai avu nici o îndoială – nu putea îngădui acestei ciudate nave, ce devenise provizoriu propriu-i cămin, să sosească la o destinație despre care el nu ştia nimic.

— Opreşte nava, porunci el.

Glis-ul răspunse:

— Să nu te aştepți să controlezi lucruri atât de mărunte.

Cum însă împrejurarea putea fi de un pericol mortal, Cemp replică:

— Atunci, deschide-ți spiritul în fața mea! Spune-mi tot ce ştii despre acest sistem.

— N-am mai fost niciodată aici.

— Foarte bine, atunci am să văd eu dacă e chiar aşa când te vei deschide.

— Mi-e absolut imposibil să te las să priveşti în interiorul meu. Ai putea, în timpul ăsta, să vezi acolo lucruri care m-ar face vulnerabil tehnicilor tale.

— Atunci schimbă direcția!

— Nu. Ar însemna să nu mă mai pot duce nicăieri, până nu mori, peste o mie de ani. Refuz să accept o asemenea piedică.

Această a doua aluzie la vârsta Silkie-lor îi dădu de gândit lui Cemp. Pe pământ nimeni nu ştia cât trăiesc Silkie-ii, fiindcă nici unul din cei născuți acolo nu murise de moarte bună. El însuşi n-avea decât treizeci şi opt de ani.

— Ascultă, zise el, în sfârşit. Dacă n-am de trăit decât o mie de ani, de ce n-ai răbdare? Față de longevitatea ta, asta nu reprezintă decât o fracțiune de secundă.

— Fie, aşa voi face, replică Glis-ul. Însă viteza continua să scadă.

— Dacă nu schimbi direcția, va trebui să trec la fapte, telepatiză Cemp.

— Ce-mi poți face? fu răspunsul trufaş.

Întrebarea era pertinentă. Într-adevăr, ce-i putea face?

— Te avertizez, zise Cemp.

— Nu vorbi nimănui de mine, asta e tot. Încolo, fă ce-ți place!

— Dacă înțeleg bine, spuse Cemp, ai sfârşit prin a considera că nu sunt primejdios. Şi în felul acesta te porți cu cei pe care-i socoteşti inofensivi!

Glis-ul declară că dacă Cemp ar fi fost în stare să-i facă ceva ar fi şi făcut-o. Şi conchise:

— Eu te previn. Voi face ce vreau *eu,* iar singura restricție pe care ți-o propun este să nu încalci nevoia mea de secret. Şi acuma, nu mă mai plictisi.

Semnificația acestei somații era clară. Cemp era socotit a fi un neajutorat, fusese încadrat în categoria celor ale căror dorințe n-au de ce să fie luate în considerație. Cele optzeci de zile de inactivitate pledau în defavoarea lui. Nu atacase; prin urmare, n-o putea face. Vădit lucru, acesta era raționamentul Glis-ului.

Ei, bine... Ce putea face Cemp?

Putea lansa un atac energetic. Dar i-ar fi trebuit timp de pregătire şi se putea aştepta, ca represalii, la nimicirea națiunii Silkie şi la distrugerea Terrei.

Îşi spuse că nu era gata să declanşeze o asemenea calamitate.

Curând constată, cu jale, că analiza Glis-ului se

dovedea corectă. Cemp putea doar să-şi țină mintea ferecată şi să respecte nevoia de secret a creaturii – însă nimic mai mult.

I se părea totuşi că ar fi trebuit să-i atragă atenția Glis-ului că existau mai multe tipuri de secret. Gradații. Secretul care-l privea pe Glis era de-un fel, iar secretul asupra sistemului solar, de altul. Aici era problema secretului.

Lui Cemp îi stătu mintea în loc.

Apoi: Cum de-a putut să-mi scape asta ?

Totuşi, chiar pe când îşi punea întrebarea, înțelegea şi cum se petrecuseră lucrurile. Nevoia de secret a Glis-ului păruse într-un fel de înțeles, iar această latură firească voalase implicațiile. Dar, acum…

Secretul, gândi Cemp. Desigur! Asta era!

Pentru Silkie-i, secretul era de la sine înțeles.

După ce mai cugetă câteva secunde, Cemp îndeplini prima sa acțiune. Inversă gravitația în relație cu masa asteroidului de sub el. Uşor ca un puf de păpădie, se înălță din arborele ce-i fusese atâta vreme post de observație. Curând, alerga pe culoarele de granit.

XXI

Cemp ajunse fără nici un incident în încăperea în care se afla Terra. Pe când îşi instala semnalele, pentru ca toate ecranele sale să protejeze această prețioasă minge, Cemp îşi permise să zămislească o speranță.

Secrete! se gândi el din nou, iar mintea începu să-şi ia zborul.

Viața, în desfăşurarea ei normală, n-avea taine.

Pruncul gângurea, plângea sau îşi manifesta nevoile clipă de clipă după senzațiile ce-l încercau.

Copilul însă, crescând, era progresiv mustrat şi inhibat, supus unor nenumărate restricții. Totuşi de-a lungul întregii sale vieți, ființa vie visează exteriorizarea, eliberarea de orice constrângere, luptă să se descătuşeze de condiționările din copilărie.

În sine, condiționarea nu era logica nivelurilor, dar îi era asociată – pe o treaptă mai jos. Aspectul era acela al unui centru de control; adică rigiditate. Însă era un centru creat, care putea fi mobilizat în orice clipă prin stimulări corecte. Partea aceasta era automată.

Decisiv era faptul că, întrucât Glis-ul fusese condiționat la *secret* – era deci supus condiționării.

La ultimul punct al analizei sale, Cemp şovăi. În calitatea lui de Silkie, era condiționat să reducă la neputință, mai degrabă decât să omoare, să poarte tratative, mai curând decât să aducă la neputință, şi să promoveze pretutindeni binele.

Chiar în privința Glis-ului, moartea trebuia să fie ultima soluție luată în considerare, şi nu cea dintâi.

Aşa încât telepatiză:

— În toată lunga ta viață, te-ai temut ca cineva să nu afle într-o zi cum să te distrugă. Trebuie să-ți spun că eu sunt cel de care te temi.

Aşa că, dacă nu eşti gata să-ți retragi declarațiile insolente, atunci trebuie să mori.

Răspunsul veni glacial:

— Te-am lăsat să pleci pe planeta ta, Terra, fiindcă pe adevărații ostatici, națiunea Silkie, îi țin sub totalul meu control..

— Este ultimul tău cuvânt?

— Da. Şi încetează cu amenințările astea nebuneşti. Începi să mă iriți.

Atunci Cemp îi spuse:

— Ştiu de unde vii, cine eşti şi ce s-a-ntâmplat cu semenii tăi.

Fireşte, Cemp habar n-avea de toate acestea. Dar asta era tehnica. Emițând această generalitate, aducea la suprafață, din percepția şi din plasa memoriei Glis-ului, mai întâi adevărul. Apoi, ca orice ființă vie, Glis-ul va reacționa automat, dând la iveală informația, aşa cum era.

Însă mai întâi, trebuia să-i pună în mişcare mecanismul restricției secretului. Ceea ce însemna o schemă precisă, reînşiruirea unor constrângeri asemănătoare precizate din lungul, lungul lui trecut. Problema lui Cemp era s-o utilizeze înainte ca Glis-ul să respingă stimulii, deoarece atâta timp cât dura schema, ea echivala cu un *gestalt* al logicii nivelurilor.

De cum o mobiliză, conform teoriei, Cemp transmise semnalul de declanşare. Un gând uimit porni dinspre Glis.

— Ce-ai făcut?

Veni rândul lui Cemp de a se arăta ipocrit, şiret, prefăcut.

Răspunse:

— Ți-am atras atenția asupra faptului că ai face mai bine să tratezi cu mine.

Era prea târziu ca Glis-ul să revină, dar – în cazul că prindea viclenia putea salva vieți.

— Țin să-ți atrag atenția, zise Glis-ul, că n-am distrus încă nimic de preț.

Cemp se simți profund uşurat auzind aceste vorbe. Dar nu-l încercă nici un regret. Cu o asemenea creatură, nu putea spera să repete vreodată manevra pe care o încerca acum împotriva lui. Odată procesul declanşat, miza era totul sau nimic.

— Ce spuneai adineauri în legătură cu un târg între noi? întrebă în mare grabă Glis-ul.

Cemp îşi oțeli sufletul, ca să nu cedeze milei. Glis-ul continuă:

— Îți voi dezvălui toate secretele mele, dacă-mi spui în ce fel acționezi asupra mea. Simt o puternică tulburare lăuntrică şi nu ştiu de unde provine.

Cemp şovăi. Oferta era teribil de atrăgătoare. Dar ştia că făgăduiala dată trebuie şi ținută.

Iată ce se întâmplase: aşa cum nădăjduise Cemp, ultimul său semnal declanşase echivalentul unei colonii *gestalt-ice,* în cazul de față procesul prin care formula de viață se adaptează cu încetul, în cursul mileniilor, modificărilor mediului.

Şi cum centrii de control completau ciclul, mecanismele de schimbare şi de evoluție ale giganticei creaturi fuseseră stimulate.

Silkie-ii cunoşteau natura creşterii şi ştiau, prin mijlocirea propriului lor trup, foarte multe despre

schimbare. Însă, în tiparele vieții, Silkie-ii erau foarte recenți. În termenii evoluției, celulele lor aveau vârsta rocilor şi a planetelor. Fiecare celulă a unui Silkie cunoştea întreaga istorie a dezvoltării vieții.

Aceasta nu se putea aplica Glis-ului. El provenea dintr-o eră îndepărtată şi oprise timpul în el însuşi. Sau cel puțin nu-şi transmisese sămânța, ceea ce reprezenta calea însăşi a evoluției în timp. El însuşi era manifestarea unor străvechi forme primitive. Forme uriaşe, fireşte, însă memoria fiecărei celule era limitată exact la ceea ce se petrecuse mai înainte. Prin urmare, ascunzându-se aşa cum o făcea, el nu avea cum să ştie de cine se ascunde.

— Promit să nu merg în sistemul Nijjan-ilor, spuse Glis-ul. Priveşte – m-am oprit.

Cemp simți că mişcarea asteroidului încetase, dar i se păru că e un act minor, fără semnificație.

Notă numai, în trecere, numele stelei, pe care-l pomenise Glis-ul, gândind că dacă-i cunoaşte numele, acesta mai *fusese* pesemne pe acolo. Ceea ce părea să indice că Glis-ul alesese cu un scop acea destinație.

N-avea importanță; se îndepărtau de astrul acela, n-aveau să mai ajungă acolo niciodată. Dacă existase vreo amenințare pentru Cemp sau pentru Silkie-i, acum ea era înlăturată şi nu servise decât spre a-l sili să acționeze, fără să-i mai pese de consecințe.

Dorința Glis-ului de a repara când nu mai avea încotro, nu însemna decât o tristă dare pe față a caracterului său. Şi venea prea târziu, gândi Cemp. Prea târziu pentru multe planete.

Câte? se întrebă el. Şi cum se afla în neobişnuita stare emoțională a cuiva a cărui întreaga gândire, întregul efort se concentrează intens asupra unui singur țel, puse tare întrebarea, de cum îi trecu prin minte.

— Nu cred, răspunse Glis-ul, că fac bine spunându-ți, te-ar putea întărâta împotriva mea.

Dar, simțind probabil hotărârea nezdruncinată a lui Cemp, adăugă iute:

— O mie opt sute douăzeci şi trei.

Atât de multe!

Această sumă nu-l scandalizã pe Cemp; îl îndureră. Căci printre nenumăraţii morți, ucişi fără noimă pe acele planete, se afla Joanne. Şi Charley Baxter.

— De ce ai făcut asta? întrebă el. De ce ai distrus atâtea planete?

— Erau aşa de frumoase!

Adevărat. Cemp avu brusc viziunea mentală a unei imense planete suspendate în spațiu, a atmosferei umflându-se ca un balon deasupra oceanelor, munților şi văilor. Văzuse adeseori acest spectacol, ce rămăsese pentru el o minunată amintire, depăşind toate splendorile vizibile ale Universului.

Senzația se şterse, căci o planetă nu era frumoasă decât sub soarele ei, şi nu redusă la starea de piesă muzeală. Față de planetele sale Glis-ul era asemeni unui vânător de capete din vechime. Ucisese fiecare victimă cu dibăcie. Cu răbdare, îi micşorase țeasta. Şi o plasase, drăgăstos, în colecția lui.

Pentru vânătorul de capete, fiecare țeastă perfect miniaturizată era simbolul bărbăției sale. Pentru Glis…

ce erau aceste planete?

Cemp n-avea cea mai mică idee.

Dar întârziase destul. Simțea o violență latentă pe lungimea de undă prin care comunicau. Spuse repede:

— Foarte bine. Sunt de acord – de îndată ce vei face ce-ți cer, îți voi spune exact cum te atac.

— Ce vrei?

— Mai întâi eliberează-i pe ceilalți Silkie-i.

— Dar vei îndeplini ce ți-am cerut?

— Da. După ce-i vei elibera, ne vei lăsa afară nevătămați pe mine şi Terra.

— Şi atunci ai să-mi spui?

— Da.

Glis-ul amenință:

— Dacă nu, praf îți fac mica ta planetă. Nu veți scăpa nici tu, nici ea, dacă nu-mi spui.

— Îți voi spune.

XXII

Metoda folosită a fost următoarea: întreaga porțiune a asteroidului ce-l înconjura pe Cemp fu pur şi simplu ridicată şi proiectată în spațiu. Cemp se regăsi plutind în bezna vidului spațial, înconjurat de resturile asteroidului.

Apoi, îl ajunse mesajul Glis-ului:

— Am făcut ceea ce mi-ai cerut. Acum, spune-mi.

Chiar pe când se executa, Cemp se întreba dacă

înțelegea cu adevărat ceea ce se petrecea.

Îl apucă neliniştea. Punând în mişcare un proces cicloterminal, se gândise în chipul cel mai firesc că natura va găsi un echilibru. O formă străveche de viață se păstrase acolo, iar în corpul ei evoluția progresa acum cu viteza luminii. Milioane de ani de schimbare se comprimaseră în minute. Cum nu mai trăia nici o altă creatură din specia ei, presupuse că respectiva specie evoluase de multă vreme spre a deveni – ce oare?

Ce era acest monstru? O crisalidă? Un om? Se va transforma într-un fluture spațial, într-un vierme enorm, într-o pasăre gigantică?

Asemenea posibilități nu-i trecuseră prin minte. Nu se gândise decât la posibilitatea ca specia Glis-ului să se fi stins. Dar – şi fu izbit de această idee – nu luase cu seriozitate în calcul eventualitatea că rezultatul final ar putea fi stingerea unei specii.

Ba chiar nici nu se gândise la rezultatul final.

Îngrijorat, Cemp îşi reaminti raportul ordinatorului – structura atomică a acestei creaturi gigantice indica o stare mai tânără a materiei.

Ar fi fost oare posibil ca, pe măsură ce particulele „se adaptau" şi se transformau după normele actuale, energia să se degajeze la o scară până atunci necunoscută?

Jos, sub el, se petrecea un lucru titanic.

O parte a asteroidului se desprinsese şi o bulă enormă de materie în fuziune, lungă de cel puțin o milă se înălța încet din ea.

Dându-se la o parte, ca să facă loc neprevăzutului

fenomen, Cemp văzu că se petrecea ceva încă şi mai de necrezut. Viteza de ascensiune a acestei bucăți incandescente de rocă creştea – şi, de asemenea, masa ei.

Îl depăşise cu mult şi acum avea pe puțin o sută de mile.

Un minut mai târziu, avea cinci sute de mile şi continua să se dilate, cu aceeaşi înspăimântătoare viteză.

Deveni o incredibilă masă incandescentă.

Dintr-o dată, avu o mie de mile în diametru şi continua să se îndepărteze, crescând mereu.

Cemp dădu alarma generală.

— Îndepărtați-vă cât de repede puteți! Fugiți!

Pe când fugea el însuşi, folosind o inversare a gravitației masei monstruoase din spatele său, văzu că în câteva minute aceasta crescuse cu mai mult de o sută de mile în diametru.

Acum era în întregime de culoare roz – de un straniu, magnific roz.

Culoarea se modifică, sub privirile lui devie uşor spre galben. Iar corpul care emitea această admirabilă lumină gălbuie avea acum mai bine de 1.000.000 de mile în diametru.

La fel de mare ca şi soarele Terrei.

După încă vreo câteva minute, se dilată ca un soare albastru uriaş, cu de zece ori diametrul lui Sol.

Apoi masa redeveni roz şi crescu *de o sută de ori* în zece minute. Mai strălucitoare decât Mira cea Magnifică, mai voluminoasă decât gloriosul Ras Algethi.

Însă de culoare roz, nu roşie. Un roz mai aprins decât înainte, însă nu roşu; în mod clar deci, nu era o

variabilă.

Jur-împrejur se întindea universul înstelat, strălucind de necunoscute obiecte luminoase, pe aproape sau la mari depărtări cu sutele, atârnând ca o lungă ghirlandă de lampioane chinezeşti.

Dedesubt se afla Terra.

Cemp contemplă această scenă în ceruri, apoi zări planeta familiară din imediata apropiere şi fu cuprins de o teribilă surescitare.

Se gândi: E posibil ca toate să fi crescut, ca transformarea Glis-ului să fi modificat toată această zonă de spațiu-timp ?

Vechile forme nu-şi mai puteau păstra starea lor comprimată, o dată ce gigantul roz, ultracolosal îşi desăvârşise evoluția oprită, cine ştie cum, la începutul vremurilor.

Astfel, Glis-ul era acum un soare tânăr, dar cu un roi de o mie opt sute douăzeci şi trei de planete, ca tot atâtea diamante, în cer.

Oriunde se întorcea, Cemp vedea planete atât de apropiate, încât arătau ca nişte luni. Tot neliniştit, efectuă un calcul rapid şi constată, cu uşurare, că toate planetele se aflau în interiorul zonei de încălzire a monstruosului soare fixat acolo la jumătate de an-lumină.

Când Cemp cobori cu viteza maximă pe care o putea suporta corpul său de Silkie, sub imensa pătură a atmosferei ce înconjura pământul, totul îi păru la fel – pământul, marea, oraşele…

Plană foarte jos deasupra unei şosele şi observă

maşini care goneau.

Se îndreptă către Autoritatea Silkie beat de bucurie şi văzu fereastra spartă, prin care sărise atât de dramatic, încă neînlocuită.

Când, câteva clipe mai târziu, ateriză în mijlocul aceluiaşi grup de oameni care asistaseră la plecarea lui, pricepu că se produsese un fel de *stază* a timpului, legată de micşorarea dimensiunilor.

Pentru Pământ şi locuitorii săi, acele optzeci de zile fuseseră optzeci de secunde.

Ceva mai pe urmă auzi spunându-se că oamenii avuseseră impresia unui scurt cutremur, că resimţiseră o tensiune în trup, o pierdere de cunoştinţă, o scurtă senzaţie de întunecare…

Acum, intrând, Cemp se transformă în om şi anunţă cu o voce tunătoare:

— Domnilor, pregătiţi-vă pentru cea mai remarcabilă noutate din istoria universului. Acel soare roz pe care-l vedeţi acolo, la orizont, nu este rezultatul unei distorsiuni atmosferice.

Şi, domnilor, pământul are acum o mie opt sute de planete-surori locuite. Să începem să ne organizăm pentru un viitor fantastic!

Ceva mai târziu, revenit în confortabila sa vilă din Florida, Cemp îi spuse Joanne-i:

— În prezent ne dăm seama din care motive nu se putea soluţiona problema Silkie. Două mii de Silkie-i erau prea mulţi pentru Terra. Însă cu acest nou sistem solar…

Nu se mai punea problema de a şti ce se putea face cu

cei 6000 de membri ai națiunii Silkie, ci de a căuta o cale prin care s-ar putea alcătui o sută de asemenea grupuri pentru a face față sarcinilor următoare.

Repede!

XXIII

Când sosi cererea de ajutor a Silkie-ului, Nat Cemp tocmai explora planeta ce primise denumirea astronomică de Minus 1109-93.

Cea de a 1109-a planetă, mai depărtată de pământ decât de noul şi puternicul soare, se rotea într-un unghi de nouăzeci şi trei de grade în raport cu pământul.

Purta un nume provizoriu. Nimeni nu pleca de la principiul că Terra era planeta cea mai importantă a noului sistem.

De altminteri, faptul n-ar fi avut nici o importanță..

Din cele trei planete, cu numărul 1107, 1108, iar acum 1109, încredințate lui Cemp, nici una nu era locuită. De o jumătate de zi, el plana între straniile şi zveltele blocuri, adevărate dantelării sub cer. Şi era de o tristă evidență că şi acolo perioada de tranziție fusese prea lungă, pentru ca viața să mai dăinuie. Numai pământul şi câteva alte planete dintre cele descoperite putuseră, într-adevăr, suporta transformarea.

Chemarea într-ajutor îi parveni lui Cemp pe când zbura pe deasupra unui vast complex de centrale electrice. O captă clar, scurt şi urgent prin sistemul de

relee mecanice dintre 1109 şi 1110. Suna astfel: *„Către toți Silkie-ii şi către toate serviciile guvernamentale: am primit un (cuvânt Silkie) mesaj de la Lan Jedd.*

Cuvântul Silkie special era o formă de gândire întrebuințată spre a descrie un fenomen de comunicare Silkie post-mortem. Când un Silkie păşea în moarte, trecea un prag la care se activa un fascicol nervos izolat. Fascicolul era un emițător telepatic ce transmitea simplu ultimele gânduri, percepții şi senzații ale acelui Silkie care, în momentul când pornea mesajul, era deja mort.

Numele Silkie-ului decedat, transmis astfel, îi cauză un şoc lui Cemp. Lan Jedd şi cu el fuseseră prieteni, atât cât puteau fi doi Silkie-i sau, mai degrabă, cât li se permitea să fie. Oamenii şi mai cu seamă Ființele Speciale nu încurajaseră niciodată legăturile între Silkie-i.

Lan şi cu el aleseseră să exploreze lotul de planete din marginea îndepărtată a sistemului, spre a putea vorbi nesupravegheați despre crescânda încordare dintre Silkie-i şi oameni.

Primind mesajul, pe Cemp îl izbi gândul îngrozitor că, exceptându-l pe transmițător, el era ajutorul cel mai apropiat.

Răspunse de îndată:

— Nat Cemp, sosesc imediat. Cine eşti?

— Ou-Dan! Transmit de pe 1113-86.

Identificarea emițătorului îl nelinişti. Acesta purta un tip şi un stil de nume curent la Silkie-ii meteoritici, a căror existență fusese încă necunoscută cu un an în urmă. Prezența acestor Silkie-i „originari” într-un sistem

solar mult lărgit era un factor necunoscut şi nesoluționat, iar Cemp şi Lan Jedd discutaseră mult pe tema asta.

Tresări la ideea că, poate, Ou-Dan, „citise” discuția dintre ei. Însă neliniştea lui Cemp era cauzată mai ales de lipsa de încredere în capacitatea de luptă a nou sosiților Silkie-i. Astfel că, timp de mai multe ceasuri avea să fie practic singur împotriva unui inamic foarte puternic şi misterios, care se şi dovedise destul de tare ca să ucidă un Silkie.

Cemp se proiectă afară din clădirea în care se afla. Câteva clipe mai târziu, el părăsea atmosfera, aplicând metoda Silkie de inversare gravitațională.

Literalmente, planeta îi expulza corpul care, în starea lui de Silkie-C, căpătase forma unui proiectil de zece picioare lungime. În această alcătuire, era pe deplin capabil să trăiască şi să opereze în vidul spațial.

Lăsând în urmă planeta, Cemp îşi păstră elanul de la pornire şi se deplasă în spațiu, suprimând gravitația tuturor obiectelor, cu excepția celor din direcția în care dorea să meargă. Aşa că planetele exterioare îl atraseră, iar el „căzu” cu o viteză în continuă creştere către destinație – o „navă” specială.

În ciuda accelerației inițiale, drumul era cel obişnuit, lin, al unui Silkie care călătoreşte singur prin spațiu. Mai multe ceasuri de nelinişte se scurseră deci, înainte să zărească nava în tenebre.

Aceasta era o rachetă defensivă, construită în cadrul unui program de urgență atunci când pământul devenise o forță a noului sistem solar.

Fără cuirasă, nava folosea arme concepute după principiile învățate de Cemp de la Glis şi făcea parte dimpreună cu altele din planul de necesitate adoptat pentru explorarea atâtor şi atâtor noi planete necunoscute.

De îndată ce fu la adăpost la comanda navei, Cemp o pilotă către Ou-Dan la o distanță de numai patru planete, ceea ce nu ridica nici o problemă rapidei rachete.

După pornire, Cemp îşi reactivă releul emițător. Ascultă, astfel, discuții ce aveau loc până în sectoarele cele mai îndepărtate; mai mulți Silkie-i se întrebau telepatic ce anume se putuse întâmpla.

Ei îşi spuneau că planeta pe care o explorase Lan Jedd avea, probabil, forme de viață puternice… dacă una dintre acestea sau chiar mai multe putuseră ucide un Silkie în plină formă, ca Lan! Aceasta era opinia generală. Pretutindeni în sistem, Silkie-ii se adunau, gata să facă front împotriva unui adversar primejdios.

Din nefericire, trebuia să aştepte o bună bucată de vreme înainte să intre în scenă aceste ajutoare îndepărtate. Cel puțin o zi pământeană, Ou-Dan şi Cemp aveau să fie singurele ființe vii pe acea scenă sau lângă ea.

Sosind cu viteza navei, Cemp află că trupul Silkie-ului mort fusese transportat de către Ou-Dan pe un meteorit ce se rotea în jurul lui 1113-86.

Ciudata beznă scânteietoare a spațiului, cu „cercul” ei negru şi enormul soare din depărtări, aruncând mii de reflexe pe fiecare muchie de rocă şi de metal a

meteoritului, alcătuiau peisajul.

Într-un cadru atât de vast, trupul zdrobit al Silkie-ului părea un atom în infinit. Zăcea pe tipsia netedă a unei stânci. Mort, semăna şi mai puțin decât în viață cu o ființă umană.

Nimic nu indica în ce fel se produsese distrugerea. Ou-Dan explică, prin telepatie, că trupul părea micşorat, dar că nu se redusese mult față de normal, ci doar cu maximum opt inchi.

Contemplându-şi în tăcere prietenul mort, Cemp înțelese că se întâmplase tot ce putea fi mai rău.

Un Silkie în plină maturitate, extrem de antrenat cu tot ceea ce presupunea aceasta ca simț al primejdiei şi facultății de folosire a puternicelor energii defensive şi ofensive, fusese atacat de o altă ființă, înfrânt şi ucis.

Ou-Dan, care semăna oarecum şi el cu un meteorit alungit, telepatiză:

— Lan tocmai mă anunțase că nu există supraviețuitori pe 1110, 1111, şi 1112, iar eu, care lucram în direcția opusă, constatasem aceeaşi situație pe 1115,1114 şi 1113, când mi-a sosit mesajul său de după moarte.

Un Silkie mort, gândi Cemp, şi un singur indiciu, acea scurtă comunicare a maturului şi puternicului Lan Jedd la o clipă după ce murise. Imaginea mentală a unei forme piramidale şi gândul: *S-a năzărit de nicăieri, din neant.*

Cântărind fantasticele implicații ale acestui mesaj, pe Cemp îl trecu un fior. Iuțeala inimaginabilă a atacului… venit de nicăieri.

Cemp îi transmise lui Ou-Dan:

— Vii cu mine, să aşteptăm pe vas? Armele navei ne vor fi de folos în cazul în care vom fi atacați.

Ou-Dan îl urmă pe Cemp într-o nişă-barieră, în inima maşinăriei navei.

— Însă nu rămân, spuse el.

Cemp simți în această hotărâre nu ostilitate, ci lipsă de interes. Gândul lui Ou-Dan depănă în continuare:

— Am rămas lângă cadavrul lui Lan din bună-cuviință, până la venirea altcuiva. Acum, că eşti aici, intenționez să mă întorc pe pământ.

— Suntem mai în siguranță pe navă, îl îndemnă Cemp.

Cemp îi atrase atenția că deviza unui Silkie pământean era de a nu-şi asuma un risc inutil. Or proiectul lui Ou-Dan de a pleca singur în spațiu reprezenta un astfel de risc.

— Ar fi un pur accident, fu replica, să dau peste ucigaş în această imensitate. După părerea mea, pe Lan l-a reperat atunci când s-a servit de sistemul său de legătură, ca să comunice cu mine. Încât cred că, cu cât eşti mai aproape de o navă, cu atât eşti mai primejduit.

Analiza nu era lipsită de adevăr. Dar, o dată ce Ou-Dan se alăturase la plecare grupului de explorare, de ce să plece acum? Cemp îl întrebă.

Ou-Dan îi răspunse că, întrucât Cemp îi salvase pe Silkie-ii de pe asteroidul Glis-ului cu opt luni în urmă, se simțea obligat să-i destăinuie că el considera cele ce se petrec drept o criză. Era însă, probabil, caracteristic pentru numeroase alte crize ce vor surveni în viitor, într-un sistem nou, alcătuit dintr-o mie opt sute douăzeci

şi trei de planete locuibile. Aşa că venise vremea să se rezolve problema drepturilor Silkie-lor în raport cu fiinţele umane.

Ou-Dan prezise că Silkie-ii originari nu vor întreprinde cu siguranţă nimic câtă vreme situaţia lor legală pe pământ nu va fi reglementată.

— Ceilalţi şi cu mine am vrut să participăm, ca să ştim despre ce este vorba, adăugă el, însă-ţi poţi spune chiar de pe acum că nu vom accepta să fim agenţi de poliţie, ca voi. Şi, fireşte, nu vom renunţa la facultatea noastră de a lua orice formă corporală. La urma urmei, continuă Ou-Dan tolerant, noi n-avem nici o obligaţie de pe urma faptului că voi v-aţi limitat la ciclul Silkie-om.

Discutară mental, ultrarapid, prin sincronizarea gândurilor cu undele purtătoare magnetice. Ar fi fost nevoie de o carte întreagă ca să cuprindă toate detaliile mesajelor schimbate între ei, atât de multe erau nuanţele cuprinse în discuţie.

Acum, pentru momentul de confidenţă, Cemp ridică o barieră. Nu ţinea să discute cu nimeni fantasticul subiect al transformărilor.

Primise, de altminteri, ordin de la Autoritatea Silkie, să păstreze secrete cunoştinţele sale în materie.

Silkie-ii originari – cum era Ou-Dan – aveau darul înnăscut de a lua orice formă de viaţă care putea conţine, dilata sau comprima numărul total al moleculelor lor. Şi nu numai forma omenească. Era totuşi o transformare la nivel elementar, comportând o asemănare generală, internă şi externă – nu prea rafinată, însă adecvată oricărui scop raţional. Mai mult, în prezenţa unei forme

de viață, ei o puteau reproduce rapid printr-un procedeu continuu de analiză şi recompunere, la orice grad de asemănare – cu condiția ca ființa copiată să fie foarte aproape.

Silkie-ii pământeni, pe de altă parte, fuseseră biologic limitați la transformarea om-Silkie-B, Silkie-C, care odată declanşată, continua automat. Dintre toți Silkie-ii tereştri, doar Nat Cemp putea depăşi ciclul Silkie-om.

Învățase din confruntarea cu remarcabilul kibmadin metoda perfectă de metamorfozare a acestuia. Îi era de ajuns să-şi amintească de o ființă întâlnită cândva, ca să-i devină asemănător în toate privințele.

După ce cumpănise în secret aceste gânduri, Cemp îi transmise lui Ou-Dan, încercând să temporizeze:

— Nu-i subestima pe oameni.

— Nu, ripostă Ou-Dan, câtă vreme vă duc de nas ca să fiți de partea lor.

— Chiar cu cei şase mii de Silkie-i originari adăugați la numărul nostru, zise Cemp, în întregul univers, populația Silkie totală n-atinge opt mii de capete. O asemenea minoritate trebuie să se adapteze populațiilor, nenumăratelor forme de viață planetare.

— N-am de ce să mă adaptez la nimic, protestă Ou-Dan. Sunt liber să fac ce-mi place.

Cemp zise:

— De-a lungul întregii istorii umane, de câte ori gloata a obținut dreptul de a face ce-i place, a refuzat deîndată să conlucreze fie şi pentru binele comun. Imediat, fiecare individ s-a declarat propriul său şef, socotind că opinia lui era la fel de bună ca şi aceea a vecinului. În chip

firesc, oamenii au căzut repede sub influența unor indivizi abili şi până la urmă au fost manipulați şi azvârliți într-o nouă sclavie. Şi, uite, acuma comiteți aceeaşi eroare, refuzând să cooperați.

— Să colaboreze ceilalți cu noi, fu răspunsul. Noi suntem ființele superioare!

— Dacă suntem aşa de mari şi tari, i-o-ntoarse Cemp, cum se face că am rămas aşa de puțini?

— Ei bine, spuse Ou-Dan la capătul răbdării, am avut nenorocul să ne ciocnim cu o rasă care posedă şi mai multe capacități decât noi. Cel puțin aşa spune legenda. Şi după asta, desigur, ne-am pomenit în acel asteroid, sub stăpânirea Glis-ului, iar numărul nostru a fost voit limitat.

Cemp observă cu blândețe că, prin controlul său, Glis-ul făcuse din Silkie-i nişte sclavi.

— În consecință, zise el, putem deduce că, multă vreme în urmă, Silkie-ii atinseseră stadiul în care refuzau să se unească pentru binele comun. Putem să ne imaginăm nişte egoişti umflați peste măsură, încăpățânați şi ridicoli, care nu se gândeau deloc la supraviețuirea speței.

Ni-i putem închipui pe Silkie-i refuzând cu îndărătnicie orice cod de legi, ştergând-o în spațiu la orice supărare, crezându-se absolut invulnerabili, continuă Cemp. Apoi, într-o zi, acolo, în sumbrele hăuri spațiale, şi-au găsit naşul, vânați unul câte unul de către un inamic necruțător.

— Nu văd cum noi, Silkie-ii liberi, am putea sta de vorbă cu cineva aşa de comformist, zise Ou-Dan.

— O persoană demnă de încredere ar fi cuvântul mai potrivit, îi răspunse Cemp. Poți fi sigur că îmi respect cuvântul. Este evident că tu şi ceilalți care gândesc ca tine nu ştiți nici măcar ce rol vreți să jucați.

— De ce să jucăm vreun rol? De ce să ne înhămăm la vreo treabă, oricare ar fi ea? De ce n-ar lucra ființele omeneşti pentru noi, decât noi pentru ele? Iată o întrebare perfect justificată.

Cemp se străduí să-i explice că ființele umane se simțeau bine în actuala lor asociere cu Silkie-ii. Dar că lucrurile n-ar mai sta aşa, dacă s-ar schimba condițiile de asociere.

Această eventualitate păru să-l lase rece pe Ou-Dan.

Iar Cemp înțelese că a-i cere să-i iubească pe oameni cuiva care n-avusese legături cu aceste ființe, ar fi prea mult. În timp ce el, născut dintr-o pământeană, îi iubea. Spuse deci ca să curme discuția:

— Vom ține curând o adunare generală. Vom mai vorbi atunci.

O asemenea reuniune fusese deja propusă de Charley Baxter, conducătorul Autorității Silkie. Şi pe el îl neliniştea atitudinea Silkie-lor de baştină, la fel ca şi pe Cemp.

Ou-Dan fu de acord să se pună capăt discuției.

— Nu mai am nimic de aflat aici. Cu bine, zise el.

Drept care se înălță în văzduh şi dispăru repede din vedere. Curând, undele magnetice nu-l mai înregistrară altfel decât înregistrau toate deşeurile şi epavele de meteoriți ce rătăceau prin spațiu.

În acel îndepărtat punct din spațiu, Cemp aştepta cu

toate sistemele de atac ale navei pregătite pentru o ripostă imediată. Aştepta şi nu ştia ce.

Nava, deschisă spre spațiul dimprejur, nu era luminată. Lumina artificială, oricât de mică intensitate ar fi avut, ar fi produs interferențe cu sensibilele sisteme ale echipamentului de apărare. Însăşi prezența lui Cemp ridica destule probleme echipamentului înconjurător – de care el trebuia să țină seama.

Periodic, efectua o verificare completă a acestui echipament, asigurându-se de fiecare dată că toate releele erau gata de declanşare, că fiecare sistem era reglat astfel, încât să permită prezența formei şi masei lui Silkie, precum şi a acelei părți din energia sa vitală pe care n-o putea reține în trup.

În aşteptare, Cemp privea „în jos", în direcția pământului. Priveliştea de acolo, de dedesubt, avea harul, întotdeauna nou, al unor alcătuiri şi al unor lumini dincolo de orice prag al abundenței. Erau acolo multe, multe şi strălucitoare făclii planetare, pe întunecatul cer al noului sistem suprasolar al Terrei, iar numărul incredibil de planete, fiecare de altă culoare, întregea o panoramă de o superbă frumusețe.

Pentru Cemp, acele repere erau dedesubt şi jos, pentru că de multă vreme se orienta conform terminologiei umane.

Sub forma de Silkie, el opera întotdeauna într-o poziție care, pentru o ființă umană ar fi fost „cu fața în jos". Astfel, el avea o dreaptă şi o stângă, mergea înainte şi înapoi, în sus şi în jos.

În decursul mai multor conversații pe care le avu cu

pământul îndepărtat, Cemp nu putu obține nici un fel de date suplimentare în privința precauțiilor pe care să le ia. Nimeni nu credea că o ființă vie s-ar putea apropia de el, fără să fie remarcată acolo jos, la limita sistemului solar.

Totuşi, „raportul" lui Lan Jedd arăta că nu va fi nici un avertisment.

Şi nici n-a fost.

În momentul atacului, Cemp aştepta în navă exact de patru ore, optsprezece minute şi patruzeci şi două de secunde, în timp terestru.

Ființa ce se expuse percepției lui câteva fracțiuni de secundă avea forma unei piramide răsturnate... era interesant de notat că în aceeaşi imagine transmisă de defunct, răsturnarea nu fusese înregistrată. Consultându-şi analogiile, ordinatorul de transmisie dăduse ca rezultat al analizei sale o piramidă stereotipă în poziție normală.

În realitate, baza stătea în sus, iar vârful în jos.

Aceasta fu tot ce avu Cemp timp să „vadă", căci creatura nu căzu în capcană decât un moment fulgerător. O percepție mai puțin rapidă decât aceea a unui Silkie, n-ar fi remarcat mai mult decât o vagă umbră, într-un spațiu luminat.

În ciuda fantasticei viteze cu care făptura dăduse înapoi, Cemp, grație percepției sale ascuțite de Silkie, putu să-şi examineze, în adâncul ființei lui, conştiința ce înregistrase automat mai multe informații.

Astfel, el continuă să vadă ce fusese aceea cu ajutorul unor serii de receptori nervoşi şi energetici, care-i derulau informația, ca s-o evalueze.

Înțelese, fascinat, că în momentul când căzuse în cursă creatura îl atacase şi încercase să-l ucidă. Fusese însă salvat de către sistemele de apărare ale capcanei.

Îl cuprinse o vie dorință de a studia lupta, de a descoperi numaidecât ce anume îl făcuse vulnerabil, de ce propriile-i ecrane nu funcționaseră.

Rezistă acestui impuls, zicându-şi: Lasă la o parte lupta. Examineaz-o la urmă.

Căci un atac nu însemna numai energie, forță sau altele. Mai era vorba şi de metodele de apropiere ale creaturii, pe care ştiința dorea să le cunoască. De unde venea fantastica ființă?

Studiind rederularea imaginilor, Cemp constată cu uimire că forma piramidală era în realitate o energie proiectată de o sursă. Nu izbutea să vadă clar ființa de la origine, pentru că ea se retrăsese prea repede.

Reflectând la incredibila rapiditate a acestui recul, îşi aminti de o discuție de natură ştiințifică şi speculativă pe care o purtase cu alți Silkie-i în legătură cu întâlnirea sa cu Glis-ul. Acum, retrăi în gând experiența sa cu Glis-ul, dar nu despre ea era vorba.

Concluzia îl îngrozi, căci ceea ce întrezărea era ceva, iar apoi nimic. De la ceva la nimic. De la nimic la ceva, de la ceva la nimic. Ce putea fi asta?

Unul dintre receptorii lui Cemp păstra o vagă percepție – atât de vagă, încât nu se concretiză decât după ce el o derulă mai bine de zece ori. Dar chiar şi atunci, rămânea neclară. Totuşi după atâtea reexaminări căpătă impresia, dacă putea fi numită aşa, că punctul de energie care era sursa aparentă a piramidei inversate mai

avea un punct la o imensă depărtare. Iar în spatele acestuia – dincolo – mai exista unul şi încă unul, şi altele, şi altele, pe o distanță infinită… Dar de ce distanță era vorba, Cemp nu se putea pronunța.

După ce examină şi reexamină imaginea atât de neclară şi de imprecisă, el compară, în consecință, ceea ce vedea cu o imagine fără sfârşit, reflectându-se în două oglinzi perfecte, puse față în față.

Nu era totuşi decât o analogie, căci imaginile nu se repetau decât în una singură dintre oglinzi. Era un fenomen unidimensional.

Incapabil să rezolve acest mister, îşi concentră atenția, cu inima strânsă, asupra bătăliei pe viață şi pe moarte pe care o dăduse.

La fel ca toate celelalte aspecte ale acestui contact de moment, lupta nu putea fi studiată decât confuz, prin examinarea consecințelor ei. Se vădi că începuse în fracțiunea de secundă în care sosise creatura. Capcana, constând, în prima fază, într-o moleculă de tip Glis, cu puterea de gravitație a unei planete, se îndreptase instantaneu către inamic. Da, *instantaneu,* deoarece, firește, nu exista decalaj pentru gravitație; nu intervenise nici un moment de aşteptare în timpul procesului de adaptare.

Molecula, această remarcabilă descoperire a naturii vechi a materiei, al cărei secret îl smulsese Cemp de la Glis, se proiectase cu forța unei întregi planete, fixându-se pe intrus. Îl stânjenise.

Astfel handicapat, agresorul făcuse totuşi ceva. Ce? Cemp nu-şi putea face o idee. Toate mijloacele majore de

apărare ale lui Cemp intraseră în acțiune – ecranele energetice, metodele magnetice de a azvârli înapoi radiațiile, ceea ce învățase de la kibmadin despre folosirea energiei de atac împotriva atacatorului…

Atacul nu se produsese pe o undă de energie. Mijloacele de apărare a lui Cemp nu fuseseră de nici un folos. Simțise o schimbare în tot corpul, o senzație bruscă de colaps şi distorsiune internă.

Gândurile i se învălmăşiseră în chip straniu. Incapabil să ridice o singură barieră, se simțise tras în vârtejul morții.

O fracțiune de secundă mai târziu, stânjenită de molecula Glis, creatura dispărea.

Iar bătălia lua sfârşit.

XXV

Cu cea mai mare urgență, Cemp luă legătura cu pământul. Fu potopit de întrebări.

Cineva avusese chiar aceeaşi idee ca şi el – că piramida era o armă ce opera după vreun sistem de oglinzi, plecând de la o distanță dată. Aşa încât, suna raționamentul, efectul nimic-ceva-nimic era ca o oglindă întoarsă cu fața şi apoi cu dosul în timpul necesar acționării unui comutator.

— Nu, răspunse Cemp. Era o formă de viață. I-am simțit vitalitatea.

Aceasta puse capăt primei părți a discuției.

Veni rândul lui Charley Baxter.

— Informația adusă de tine a fost introdusă pe computer, Nat, spuse el pe un ton grav. În aşteptare, vrei să vorbeşti cu soția ta?

— Cum să nu.

Gândul ce-i parveni de la Joanne reflecta iritare:

— Toți sunt al naibii de secretoşi în privința treburilor tale, începu ea.

Prin urmare, nu i se vorbise de primejdia prin care trecuse. Se simți uşurat.

— Ascultă, transmise el prin telepatie, explorăm în jur şi experimentăm o navă spațială de tip nou. Asta e tot ce sunt îndreptățit să-ți spun.

Era, mai mult sau mai puțin, adevărat. Adăugă:

— Dar tu cum te descurci?

Tentativa de diversiune izbuti. Joanne începu, cu indignare:

— Mi s-a-ntâmplat ceva îngrozitor!

Îi povesti că femei Silkie – Silkie de baştină – le vizitaseră pe nevestele Silkie-lor pământeni spre a le convinge să divorțeze. Una dintre aceste femei Silkie venise la Joanne şi-i ceruse să divorțeze de Cemp.

Îi atrăsese atenția, fără menajamente, că Cemp, fiind Silkie, va trăi cel puțin o mie de ani. Şi, natural, viața Joannei va fi mult mai scurtă. „Atunci”, spuse femeia Silkie, „de ce să nu privească adevărul în față numaidecât”… Câtă vreme Joanne era încă tânără.

Cemp avu sentimentul apăsător că problema era chiar cu mult mai gravă decât îşi închipuia Joanne. O mie de ani era răstimpul de viață pe care, din motive ce-l

priveau, Glis-ul îl acordase Silkie-lor spațiali. Nimeni nu ştia însă cu precizie care era limita vieții unui Silkie.

Totuşi Cemp nădăjduise întotdeauna că aceste probleme se vor soluționa de la sine, la momentul potrivit. Joanne nu împlinise treizeci de ani. Speranța ei de viață era cam de o sută cincizeci de ani. Mult timp înainte să atingă această vârstă, s-ar fi putut, eventual, ca omenirea să câştige imortalitatea.

Întrebând-o pe Joanne, Cemp află că ea îi şi spusese toate acestea femeii-Silkie, trimițând-o la plimbare, după ce-i întorsese amabilitățile.

Cemp socoti că nu era momentul să piardă timpul cu schimbările ce s-ar fi putut produce în încurcătura Silkie-oameni. Telepatiză cu căldură:

— Nu-ți face griji! Tu eşti dragostea mea!

— Ăsta-i punctul tău tare, răspunse cu dulceață Joanne, dar să nu crezi un singur moment că mă păcăleşti. Simt că în viața ta va interveni un eveniment capital şi, ca de obicei, tu iei lucrurile mult prea uşor.

— Ei bine… începu Cemp.

— Este, într-adevăr, o dilemă de nerezolvat, zise Joanne.

— Care, adică? întrebă Cemp, mirat. Înțelesese repede că pe Joanne n-o îngrijora primejdia, ci, lucru curios, tocmai lipsa lui de teamă. Ea răspunse aproape plângând:

— Dacă tu te simți atât de sigur în fața unui duşman aşa de puternic – ce are să se întâmple cu raporturile dintre Silkie-i şi oameni?

— Vrei să spui, presupun, că Silkie-ii nu vor mai avea

nevoie de oameni?

— Păi, nu e adevărat?

Cemp explică, plin de răbdare:

— Mai întâi, încrederea mea izvorăşte din logica nivelurilor şi nu se bazează pe calitățile mele.

Joanne respinse argumentul:

— Tot una-i. Logica nivelurilor e un instrument pe care-l poți folosi fie că eşti asociat cu oamenii, fie că nu.

— În al doilea rând, replică Cemp, nici măcar nu ştiu dacă am să îndrăznesc să mă folosesc de ea, deşi amenințcu asta.

— Ai să fii obligat s-o faci şi în felul ăsta vei învinge şi atunci vei ajunge pe o culme a puterii şi capacității.

— În al treilea rând, continuă Cemp, asocierea între Silkie-ii şi oameni există şi sunt nespus de fericit de ceea ce mi-a adus acest pact – pe tine. Ți se pare că sunt mai inteligent?

— N-nu!

— La cota inteligenței umane deci?

— Desigur… aşa presupun, spuse ea cu regret parcă.

— Gândesc ca o ființă umană, nu-i aşa?

— Dar eşti atât de puternic!

— Poate că ar trebui să mă consideri ca pe comandantul unui vas de război, zise Cemp. În cazul de față, vasul de luptă este corpul meu de Silkie, iar tu eşti soția mult iubită a comandantului.

Comparația păru să o readucă pe linia de plutire, căci îi surâse telepatic lui Cemp şi-i spuse:

— Mi se face semn să încetez; să ştii că te iubesc ca întotdeauna. La revedere, dragul meu.

Comunicarea încetă brusc.

Reveni Charley Baxter. Gândurile lui erau pline de îngrijorare.

— Ordinatorul, zise el, şi-a adus aminte, grație datelor aduse de tine, de un lucru pe care l-ai raportat cu luni în urmă – ceva ce-ți spusese Glis-ul în timpul agoniei lui.

…Glis-ul, înțelegând că Cemp era un Silkie primejdios, se îndreptase către un sistem sideral îndepărtat. Acest sistem, dacă se dădea crezare celor spuse de Glis în ultima lui sforțare de a se salva, era locuit de un vechi duşman al Silkie-lor.

Aceste ființe îşi spuneau Nijjan-i, un nume al rasei încărcat de semnificații. Creatori de universuri. Sau, într-un sens mai deplin, Poporul Care Cunoaşte Natura Lucrurilor Şi Poate Crea Universuri După Voia Sa.

Pe când Cemp cântărea cu nelinişte consecințele oribile, în cazul în care analiza s-ar fi dovedit corectă, Baxter îşi continuă argumentația:

— Nat, Glis-ul *mergea* undeva. Tu te-ai alarmat, l-ai amenințat. După câte spui, Glis-ul s-a oprit şi a încercat să facă pace cu tine. În acest caz, sistemul către care se îndrepta trebuie să fie în direcția pe care o luase el şi nu prea departe.

Întrucât astronomii aveau o linie spre Sol, precedentul soare al pământului, ei şi proiectaseră o alta, destul de dreaptă, către destinația originară a Glis-ului, undeva în spațiu, relativ aproape.

— Şi, spuse Baxter, sistemul se află acolo, la circa şase ani-lumină de tine, Nat.

Aceste amănunte erau, firește, interesante, însă Cemp

se simțea mult prea amenințat ca să-i ardă de altceva decât de lucruri absolut concludente. Telepatiză precipitat:

— Are ordinatorul vreo idee asupra felului în care l-a ucis Nijjan-ul pe Lan sau asupra a ce trebuie să fac eu, dacă se întoarce cu ajutoare?

Baxter răspunse tulburat:

— Nat, ştiu că-ți spun ceva îngrozitor în situația în care te afli, însă computerul n-are nici cea mai vagă idee. Nu ştie cum s-a năzărit creatura din neant, nici ce forță a folosit împotriva lui Lan şi a ta. Spune că n-are o programare corespunzătoare şi…

Aceasta fu tot ce avu timp Cemp să recepționeze.

În acea miime de secundă, perceptorii pe care-i proiectase dincolo de primul punct de releu al Nijjan-ului intrară în acțiune.

Întrucât exista o linie deschisă de comunicare cu pământul, Cemp înregistră pericolul şi lăsă înregistrarea să-i treacă prin trup şi să se transmită de-a lungul liniei.

Esențialul comunicării astfel realizate suna aşa:

— Nijjan-ul a revenit… Înainte să mă fi pregătit.

Un lung, foarte lung *înainte,* i se păru.

Creatura era acolo, aproape în aceeaşi poziție ca şi prima oară, în parte în interiorul navei, la vreo sută de paşi.

Însă singură. Acesta era singurul aspect liniştitor.

Proiecția piramidală răsturnată scânteia de pulsații energetice.

Cemp vedea acum că ființa de la sursa proiecției era, de asemenea, o piramidă inversată – însă oarecum

diferită. Baza era mult mai strâmtă. Şi, observă el, avea braţe şi picioare. Vietatea era lungă de şase picioare şi foarte frumoasă, cu o piele dură, strălucind de culori schimbătoare.

Chiar în clipa sosirii corpului străin, molecula Glis-ului încercă să se lipească de el. Însă, evident, Nijjan-ul se aştepta la aceasta, căci se echilibră în ciuda ei, iar apoi o ignoră cu totul.

Cemp fu conştient că fiinţa îl fixa cu intensitate, dintr-unul sau altul dintre punctele luminoase de pe partea superioară a corpului ei. Cemp transmise un gând pe o undă magnetică, ca să vadă ce o să se întâmple.

Răspunsul sosi numaidecât pe aceeaşi lungime de undă magnetică, dar cu mult mai multă putere decât era obişnuit Cemp să recepţioneze. El poseda însă propriii transformatori nervoşi, care coborâră tonul la nivelul lui. Astfel avu loc prima comunicare.

— Să stăm de vorbă, începu creatura.

— Ai o mulţime de lucruri de explicat, gândi cu asprime Cemp.

— Suntem perplecşi, veni răspunsul. Dintr-o dată un soare-nova apare la numai câţiva ani-lumină de sistemul nostru. Investigăm şi descoperim că sistemul brusc născut este cea mai mare familie planetară posibilă, a întregii galaxii. Doar câteva planete sunt locuite, mai multe au fost locuite cu multă vreme în urmă, deşi acum nu mai sunt. Întâmplător, una din unităţile noastre de explorare întâlneşte un Silkie, o fiinţă puternică şi cunoscută, în antichitatea noastră, ca duşman. Fireşte, îl distruge.

— Pretindem, replică Cemp, să-l executați pe acel explorator care şi-a îngăduit – şi încă în chip firesc – să distrugă un Silkie.

— A fost un reflex străvechi, pe care l-am modificat acum, replică creatura. Deci nu va avea loc nici o execuție. Asta s-ar fi putut întâmpla oricărui Nijjan.

— Tu ai fost acela? întrebă Cemp. Oare tu eşti – cum i-ai zis? – unitatea de explorare?

— Are vreo importanță?

— Probabil că nu.

Nijjan-ul schimbă subiectul.

— Ce sunt Silkie-ii în raport cu ființele umane? Ce rol aveți?

— Suntem poliția.

— Ah! Interesant!

Cemp nu vedea de ce şi, de altminteri, atenția îi era mai departe concentrată asupra explicației primite în legătură cu uciderea lui Lan Jedd. Trebuia să recunoască, deşi în silă, că dacă reflexul de atac se afla înrădăcinat în toate ființele acestea, de un noian de vreme, şi nu fusese niciodată anulat, ar fi greu să-i judece pentru crimă intenționată.

Dar nu transmise nimic din aceste reflecții.

— Foarte bine, zise el, iată-ne deci sortiți să ocupăm un spațiu doar la câțiva ani-lumină unii de alții. Şi avem o mie opt sute de planete locuibile. Voi câte aveți?

— Greu de răspuns la o astfel de întrebare. Noi nu gândim în termeni de planete. Desigur, îmi dau seama că acest concept poate să-ți scape, aşa că voi spune că avem, probabil, o planetă – locul nostru de baştină.

— Şi mai doriți şi altele?

— Nu în sensul la care vă aşteptați. Toate acestea sunt prea noi. Însă intențiile noastre sunt fundamental paşnice.

Cemp nu crezu o iotă, în această privință.

Totuşi, s-ar fi putut să fie adevărat. Trecerea erelor ar fi trebuit să pună un termen vechilor impulsuri de ură şi de distrugere. Pe pământ, o mie de descendenți ai unor duşmani milenari trăiau în bună pace unii lângă alții, aparent pentru veşnicie.

Desigur, nu era chiar acelaşi lucru. Nijjan-ii nu erau nişte urmaşi, ci anume aceleaşi ființe care, de foarte multă vreme, atinseseră culmile civilizației şi obținuseră nemurirea. Aceleaşi creaturi care, într-un trecut îndepărtat, îi urâseră pe Silkie-i şi încercaseră să-i extermine – după cum îi spusese Glis-ul lui Cemp.

În acele timpuri străvechi, puternicul Glis, dorind să-i aibă pe Silkie-i servitori, le oferise o relație în simbioză, ca preț al salvării pe care le-o aducea – iar Silkie-ii acceptaseră.

Dar situația aceasta luase sfârşit, o dată cu transformarea şi înfrângerea Glis-ului. Iar Silkie-ii erau din nou independenți. Numai că nu puteau spera nici un ajutor de nicăieri, de la nimeni din afară.

Era o concluzie dureroasă, dar Cemp nu se lăsă doborât.

— Nu pot să accept explicația dată, zise el. Într-adevăr, de ce, când am ajuns aici, iar reflexul tău de atac se presupune că e anulat, ai încercat să mă ucizi?

— A fost un gest de apărare, răspunse Nijjan-ul. Ceva

m-a stânjenit. Văd acum că e o manifestare gravitațională neobişnuită, însă în acel prim moment, am acționat în doi timpi, contraatac imediat şi retragere. De îndată ce am putut examina amenințarea, m-am decis să revin. Şi iată-mă. Aşa că să discutăm.

Era o explicație bună, totuşi Cemp era mai departe neîncrezător; nu crezuse povestea străinului, nu putea s-o accepte, considera că Nijjan-ul țintește să câştige timp. Îl apăsa convingerea disperată că pericolul creşte pentru el clipă de clipă. Îşi puse întrebarea: *De ce vrea el să câştige timp?* Răspunsul îi apăru evident: *ca să exploreze nava, desigur, structura, armele ei*

— Dacă ceea ce spui e adevărat, replică Cemp, atunci dezvăluie-mi metoda voastră de atac. Cu ce anume a ucis colegul tău un Silkie?

— Ar trebui să fiu nebun să-mi dau pe față avantajele. Cum aş putea cunoaşte intențiile *tale?*

Şi acest lucru era fundamental adevărat, dar atunci se aflau într-o situație fără ieşire. Totuşi Cemp mai putea afla câte ceva.

Trimise unde magnetice pe toate lungimile de bandă, destinate să provoace reacții pe corpul străin. Înregistra informația ce reveni pe undele magnetice ce treceau prin corpul Nijjan-ului în momentul în care sosiseră mesajele lui.

Se servi de radar şi citi datele ce țâşneau înapoi spre el.

Se sluji, de asemenea, de undele geon, aceste stranii modele de încetinire a timpului.

Folosi, de asemenea, şi energia Ylem – care semăna în

chip primejdios cu o armă. Dar intenția sa, pe care o telepatizase Nijjan-ului, era de a suscita o reacție.

Dacă obținu efectiv informații pe undele şi energiile ce se reflectau sau reveneau către el, Cemp nu le putu analiza.

Stăpânindu-se, se pregăti de eşec şi porunci:

— Pleacă. Dacă nu-mi dezvălui metoda uciderii, refuz să continui această discuție. Şi te asigur că nu va avea loc nici o negociere între grupurile noastre înainte de a ne face aceste dezvăluiri.

Nijjan-ul răspunse:

— Nu pot da asemenea informații, fără autorizație. Dar de ce n-ai veni cu mine ca să discuți cu…

Folosi un semnificant mental ce indica noțiunea de guvern, dar care avea un caracter aparte, pe care Cemp nu-l putea pricepe. Replică:

— Asta m-ar lăsa la discreția voastră.

— Cineva trebuie să negocieze. De ce nu tu?

Nu putea să nu-i recunoască cel puțin o calitate acestui Nijjan. Viclean sau ba, ştia să persevereze.

Telepatic, Cemp temporiză:

— Cum aş putea merge cu tine?

— Treci lângă mine de-a curmezişul şi în proiecția mea la o distanță de…

Şi Nijjan-ul numi o măsură în termenii unei anumite lungimi de undă magnetică.

O dată mai mult şi fără să vrea, Cemp simți admirație pentru această ființă şi gândi: *Pe cât îmi dau seama, dacă fac aşa ceva, asta a fi metoda lui de a mă ucide.*

Încă mai fascinant era faptul că îl manevra în aşa fel,

încât să şi-o facă cu mâna lui.

Extrema ingeniozitate a vicleşugului, în acest moment aproape final, atrase atenția lui Cemp asupra *acestui* aspect.

Dându-şi seama de asta, făcu două lucruri. Trimise o rază către mecanismul capcanei care controla molecula ce avea gravitația unei planete şi o dezlipi de Nijjan.

Motivul acestei prime manevre era acela că, probabil, creatura lupta din răsputeri împotriva gravitației; probabil că folosea o energie pentru a se menține la distanță de ea. În momentul desprinderii, trebuia să se apere împotriva inerției rezultate, echivalentă cu forța de împingere centrifugă a unei planete.

Al doilea lucru pe care Cemp îl făcu, în acelaşi timp, fu mai subtil. Încercă logica nivelurilor asupra comportamentului observat în ultimul moment la Nijjan.

Şi cum nu era sigur că va izbuti şi nici nu voia să deconspire ceea ce până atunci fusese secret între oameni şi Silkie-i, el contă că pierderea de gravitație va descumpăni marea creatură ce se lăsase atrasă în capcana sa, atât de sigură de superioritatea ei față de Silkie-i. Speră că Nijjan-ul se va tulbura o clipă, va fi vulnerabil un moment şi că, într-un fel sau altul, dezastrul va putea fi prevenit.

Comportamentul pe care Cemp crezuse a-l fi observat în mintea creaturii era o manifestare a faimoasei scheme a trădării.

Din punctul de vedere al logicii nivelurilor, acesta era un eveniment minor în creier. Deoarece aparținea unui ciclu de viață destinat să învingă, prin însăşi esența sa,

nu se putea întreprinde nimic decisiv împotrivă-i. Declanşând procesul, îl determina pe Nijjan să învingă încă mai mult – ceea ce aducea a ironie şi putea avea consecințe imprevizibile. Însă era singura soluție posibilă.

Trei lucruri se petrecură simultan. Molecula se desprinse; ciclul trădării se declanşă; iar Cemp intră în făgaşul razei de energie pe care o emana puternica piramidă.

Încercă o senzație care nu semăna cu nimic din ceea ce simțise vreodată. De sub el, din jurul lui, nava-capcană… pieri.

Percepu că se află într-un straniu… nu loc, căci nu era nimic acolo.

Dar… ce?

XXVI

Într-un grup, doar conducătorul poate trăda. Iar el trebuie să trădeze sau să fie gata să trădeze, altfel grupul nu există.

Toți ceilalți trebuie să se încline, să respecte necondiționat regulamentul; orice obiecție, fie şi numai în gând, este interzisă.

Trebuie să-i juri credință conducătorului „fără rezerve mentale”. Trebuie să susții codul şi, în chip ideal, să raportezi poliției conducătorului orice abatere comisă de alții sau de tine însuți.

Poți fi trădat (sacrificat), în orice moment, pentru binele grupului, aşa cum singur şi fără vreo altă explicație, hotărăşte conducătorul.

Periodic, tu însuți – sau vreun alt conformist – trebuie să fii trădat, ca simplă măsură politică, chiar când n-ai încălcat codul în nici una din prevederile lui.

Venind din partea conducătorului, trădarea, în sine, te învinovățeşte pe tine, cel ce ai fost trădat. Toate celelalte persoane din grup trebuie să se îndepărteze imediat de tine fără nici o rezervă mentală.

Regula trădării numai de către conducător se aplică întregului sistem al grupului, inclusiv corpului electiv – care reprezintă grupul asistenților din imediata apropiere a conducătorului.

Când un grup se măreşte, conducătorul îşi delegă drepturile la trădare unor persoane divers calificate, care acționează în numele său. Acolo unde acest procedeu de delegare continuă şi se generalizează, regimul devine mai blând, deoarece nu totdeauna subşeful este la fel de sensibil față de primejdia nonconformismului, cum e conducătorul.

Însă conducătorul care poate citi gândurile şi care aplică ciclul trădării după o metodă necruțătoare de control polițienesc, poate rămâne la cârmă… veşnic.

Astfel, trădarea aplicată consecvent triumfă la toate nivelurile; iar cel mai înalt nivel este…

Pentru Cemp, se petrecea un eveniment combinat. Avea impresia că acel cineva cu care se află în comunicare telepatică totală era mic. *Atât* de mic. Afară de cazul când – şi nu mai ştiu ce să creadă – el ar fi fost,

în fapt, foarte mare. *Incredibil* de mare – mai mare decât universul?... Ființa căreia Cemp îi capta gândurile respinse conceptul de imensitate. Era mai confortabil să te simți... micuț.

Bucuroasă de a nu fi decât un punct, ființa chibzui ce ar putea *să devină.* Ea se gândi, iar Cemp acceptă gândul, informația: *N'Yata va fi mulțumită că am această clipă de realitate finală.*

În stadiul său de dezvoltare, nu putea spera să se mențină decât un timp foarte scurt, recurgând la tot ce-i stătea în putință, presărând atâtea puncte luminoase câte putea în timpul de care dispunea... n-avea nici măcar o clipă de pierdut.

Ființa, atât de mică ea însăşi, proiectă, una câte una, fărâme de o şi mai redusă micime, în bezne. Fiecare fărâmă se lăsa greu, ca şi cum ataşamentul sau consanguinitatea ar fi împiedicat-o să se îndepărteze. Primii yarzi erau îngrozitor de greu de parcurs, prima mie de mile, dificilă, primul an-lumină din ce în ce mai uşor, distanța până la o galaxie, ca un fulg în vârtejurile vântului. Iar întunecații ani-lumină de după aceea păreau a fi lipsiți de orice obstacol.

Dintr-o dată, una din fărâmele pe care le expulzase astfel, atrase atenția ființei. Se gândi: *Nu, nu, nu trebuie să fac asta!*

Luptă atunci cu tendința unei subite treziri a interesului față de această fărâmă. Încercă să-şi mărturisească adevărul – că el fusese acela care expulzase fărâma, că tot el îşi proiectează interesul asupra acelei fărâme. Că, pentru sine, lucrul nu prezenta

nici un interes.

Se produse însă o curioasă răsturnare – convingerea că fărâma prezenta interes pentru el, că avea ceva atractiv în ea, independent de gândul pe care i-l acorda.

De cum avu această scăpare de conştiinţă, Cemp simţi că înalta şi pura energie a creaturii începe să scadă. I se păru că foarte repede – n-ar fi putut spune în ce interval de timp – fiinţa suferi o transformare emoţională; de la o stare radioasă, printr-o răbufnire momentană de furie – ah, cât de nesuferită! – ajunse sub stăpânirea unei iluzii: *Sunt, probabil, un zeu sau cel puţin un semizeu. Deci toate lucrurile trebuie să se supună în faţa mea.*

Revenise, gândi sardonic creatura, la nivelul trădării.

În fine, toate cele bune au un sfârşit.

Gândind acestea, ajunsese deja la celălalt punct, cel ce-i trezise automat interesul.

În fiecare din etapele acestor remarcabile evenimente, Cemp dădea – şi observa, totodată, prin mijlocirea unui alt sector al conştiinţei sale – o bătălie pe viaţă şi pe moarte, ce n-avea nici un rost.

Nimeni nu se lupta cu el.

Întocmai unui om ce cade printr-o gură de canal, pe care n-a văzut-o, într-o cloacă adâncă, colcăitoare şi dezgustătoare; asemeni unui copil care atinge un fir de înaltă tensiune şi este brusc curentat, aşijderi celui ce calcă pe nodul frânghiei care ţine aplecat un arbore şi se pomeneşte azvârlit la o sută de paşi, în timp ce copacul se îndreaptă – Cemp se lansase singur în echivalentul cosmic al vârtejului lăsat în urmă de o rachetă.

Fu, instantaneu, incapabil de a face față... Lupta împotriva unei forțe naturale ce-i depăşea experiența. Era în fața unei condiții fundamentale a spațiului, a cărei existență nu fusese niciodată bănuită de vreun om sau de vreun Silkie.

Cemp îşi ridică barierele, sustrase energie din nava-capcană, înlocui ceea ce fusese aspirat din el.

Punctul auriu se stinse.

Iar Cemp îşi dădu seama că se afla într-o vastă încăpere. Mai multe ființe omeneşti erau acolo, aşezate în fața unui uriaş tablou de comenzi, şi-l priveau uluite.

Pe când Cemp recunoştea personalul superior al Autorităților Silkie, Charley Baxter sări de pe scaunul său şi se repezi la el, făcând paşi mari pe covorul gros.

Cemp îşi mai dădu seama de un lucru – corpul său de Silkie părea lipsit de sensibilitate, cum nu mai fusese vreodată. Nu era o senzație neplăcută. Avea doar impresia că o parte din el păstra conştiința unui loc îndepărtat.

Îi trecu prin minte un gând alarmant: Sunt încă legat de celălalt loc. Aş putea fi smuls de aici dintr-o clipă în alta.

Şi, ceea ce era încă mai alarmant, nu mai avea alte arme de apărare. În afara unei foarte slabe idei de tărăgănare a timpului, îşi consumase toate posibilitățile.

În consecință, adevărata criză era în fața lui, afară numai dacă...

Cemp se transformă în om.

Era un act destul de necugetat Plecase de la premisa că o schimbare de structură l-ar elibera, fie şi cât de

puțin, de acea îndepărtată... conexiune. Întrucât fusese singura posibilitate ce-i mai rămăsese, efectua schimbarea imediat şi, în graba sa, lunecă şi aproape se prăbuşi la pământ.

Observă, cu uşurare, că tranziția părea să fi funcționat. Senzația de a fi dependent de o legătură aproape că se risipi. Dăinuia, însă doar ca o şoaptă într-o încăpere unde cineva a urlat cu un moment în urmă.

Charley Baxter ajunse lângă el şi Cemp îi strigă:

— Repede! Haidem la ordinator. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Trebuie să fiu descifrat.

Pe drum, careva îi întinse lui Cemp o cămaşă lungă. O îmbrăcă pe trupul gol, din mers.

Avu loc o scurtă, sacadată şi încordată discuție. Baxter întrebă:

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am câştigat ceva timp, răspunse Cemp.

Dădu explicații; desigur, era vorba de mult mai mult decât atât. În loc să fie instantaneu înfrânt, îşi manipulase şi dezorientase adversarul. Confruntat cu o ființă superioară lui, îşi folosise dibăcia şi şiretenia. Acum, avea o disperată nevoie de ajutor, ca să înțeleagă, să pătrundă fantastica întâmplare trăită.

— Cât timp crezi că avem? întrebă îngrijorat Baxter.

— Am impresia că ei lucrează cu toată viteza. Aşa că, o oră, nu mai mult, răspunse Cemp.

Cu rapiditatea lui electronică, ce-i păru lui Cemp cu totul nesatisfăcătoare, computerul îl studie şi dădu cele patru răspunsuri alternative. Din cele patru, doar două răspunsuri erau mai importante. Dintre acestea unul era

foarte straniu. „Am impresia, spunea ordinatorul, că tot ce a avut loc s-a petrecut în mintea cuiva. Totuşi, există amprenta a ceva fundamental în acest concept. Ceva… ei bine, nu ştiu… ceva esențial pentru orice pe lume.”

Era, firește, greu de acceptat Fundamental – esențial – era prea important Axiomatic, ceea ce e fundamental nu poate fi combătut ori respins de ceea ce ar fi mai puțin.

„Asta este, într-adevăr, tot ce vă pot spune, zise ordinatorul. Manipularea spațiului, de care se pare că sunt capabili Nijjan-ii, reprezintă ceva nou. S-ar părea că celulele sistemului lor s-au adaptat unor condiții ce le asigură un avantaj asupra altor forme de viață, un soi de bună stăpânire a esenței lucrurilor.”

Trecură printr-un moment greu. Pe când însuşi ordinatorul îşi mărturisise eşecul, Cemp simțea în interiorul său o schimbare în rău. Acel ceva din depărtări se adapta trupului său omenesc. Căpătă convingerea că, dintr-o secundă într-alta, va trece un prag.

Îi raportă în grabă lui Baxter ce simțea şi conchise:

— Speram să am timp să vizitez cartierul general de pe pământ al Silkie-lor originari, dar aş face mai bine să mă transform din nou în Silkie, şi chiar imediat.

Răspunsul lui Baxter dovedi că era conştient de pericolul la care era expus Cemp: să se regăsească în hăul cine ştie cărui vid spațial, cu trupul său omenesc lipsit de apărare. Întrebă zguduit de neliniște:

— Nu cumva te-ai transformat în om pentru că erai şi mai vulnerabil ca Silkie față de acela care încearcă să te târască cu el?

Era adevărat. Însă Cemp n-avea alegere. În forma sa

de Silkie ar fi fost, cel puțin provizoriu, mai apărat într-un mediu primejdios.

Baxter reluă cu o voce încordată:

— Nat, de ce n-ai lua altă formă?

Cemp se-ntoarse şi-l privi. O clipă, rămaseră tăcuți, față în față în sala îmbrăcată în pluş, cu fotolii adânci şi cu acele protuberante ieşind din pereți – singurele părți la vedere din ordinatorul uriaş. În sfârşit, Cemp spuse:

— Charley, consecințele a ceea ce sugerezi duc în necunoscut.

Baxter răspunse cu gravitate:

— Nat, dacă nu ne putem baza pe tine să ieşim la liman, înseamnă că, oricum, am încurcat-o, problema este de nerezolvat.

Senzația de schimbare iminentă devenea tot mai puternică. Însă Cemp se zbătea să câştige timp. Ceea ce-l sfătuia Baxter era tot atât de teribil ca şi amenințarea Nijjan-ilor!

Să se transforme în orice ar fi!

În orice fel de trup! În orice fel de formă! Să fie ceva cu totul diferit de cele trei corpuri pe care le cunoştea atât de bine!

Credea în spusele lui Charley. Însă adevărul conținut în spusele lui era legat de un trecut cunoscut – situația oameni-Silkie-i în care crescuse. Pentru cineva care n-ar fi avut antecedentele lui, acest adevăr n-ar fi fost valabil. Ou-Dan, Silkie-ul „de baştină”, o spusese cu o claritate de cristal.

Cemp avu cea mai stranie certitudine din viața lui, că era ca un om la marginea unei prăpăstii, în noaptea cea

mai adâncă, pregătindu-se să sară în vid şi beznă.

Ar fi fost, fireşte, un salt limitat. Pentru moment, nu putea efectua decât trei schimbări. Putea să devină un kibmadin sau creatura în care se schimbase kibmadin-ul… sau un Nijjan.

Îi explică lui Charley:

— Trebuie să ai o imagine mentală, ca să te ghidezi – să fii şi „văzut” ființa cealaltă; iar eu am văzut doar tare puține.

— Schimbă-te în Nijjan! îi spuse Baxter pe un ton stăruitor.

Cemp întrebă aproape cu nepăsare:

— Vorbeşti serios?

Apoi, cum, lăuntric, avea senzația că ceva începe să-i scape – o impresie foarte netă – îşi desfăşură foarte repede prin fața ochilor imaginea Nijjan-ului, aşa cum o înregistrase; o „desfăşură” cu ajutorul sistemului său transmorf.

În acelaşi moment, fiecare din celulele sale primi o descărcare electrică uniformă şi simultană, care acționă ca explozia unei capse de cartuş, eliberând energia conținută în celulă.

Transformarea se efectuă foarte repede, fiindcă energiile chimice astfel eliberate aveau nevoie să se unească instantaneu cu omologii lor chimici.

Era una din acele situații când, în teorie, întregul proces nu trebuia să dureze decât o secundă sau mai puțin. În realitate, fireşte, celulele vii se adaptau mai lent. Astfel, trecură cinci secunde înainte ca Cemp să se afle în noua lui stare.

Şi după cum observă, într-un loc necunoscut.

XXVII

Cemp îşi dădu seama că înregistra din nou gândurile celeilalte fiinţe.

Această fiinţă – Nijjan-ul – luă cunoştinţă de o prezenţă la stânga sa.

Privi în acea parte şi văzu că N'Yata se deplasase către el din îndepărtatul său centru vital, intrând în spaţiul lui.

Era o mişcare pe care o întâmpină cu bucurie şi cu admiraţie, căci ea se afla cel puţin cu o jumătate de stadiu deasupra lui, ca dezvoltare.

În împrejurări obişnuite, ar fi apreciat venirea ei, căci îl măgulea şi-i era instructivă. Şi, în mod normal, ar fi fost pentru el o ocazie ideală de a observa şi imita perfecţiunea ei mai înaltă.

Însă împrejurările nu erau nici normale, nici obişnuite. Ea venea spre a răspunde cererii sale de ajutor, neputinţei lui derutate în faţa lui Cemp.

Ce anume gândea ea în această privinţă i se citea în mişcări, iar el o percepu ca pe un punct auriu, de talia unui atom. Putu nota poziţia şi micimea ei, la stânga sa, graţie unei grile de linii de forţă.

Cemp făcu aceeaşi observaţie, dar curând îl străbătu un gând personal: *Oare cum de observ toate astea?* Apoi înţelese, cu propria-i energie, automat suscitată de o

emoție care (gândurile celeilalte ființe notară aceasta cu o grimasă autocritică) nu era încă decât la câteva vibrații deasupra trădării.

Odată mai mult, logica nivelurilor, cu implicita ei conştiință a naturii emoției, fu pentru Cemp unicul mijloc de apărare. Şi, bineînțeles, ca şi mai înainte, trădarea nu era tactica cea mai potrivită care să-i permită o biruință decisivă împotriva cuiva.

În plus, intuitiv, îi repugna să declanşeze la mai puternica decât el N'Yata vreun nivel final de triumf.

Ținând seama de aceste diverse restricții, îşi îndreptă unica sursă de apărare împotriva oricărei distrugeri implicite în emoția trădării. Cu subtilitate, îi murmură lui N'Yata o semnificație mai relaxată a trădării. Sugerând seducția. Şi dădu de înțeles că plăcerea depăşea efectele negative.

Era o contraofensivă abilă, căci punctul auriu îşi schimbă poziția în spațiu şi lunecă spre el, aşezându-i-se drept în față.

Câți ani-lumină presupunea această deplasare, Cemp nu-şi putea imagina. Căci N'Yata era încă foarte departe, iar vastele distanțe sfidau măsurarea prin mijloacele lui tehnice cu o jumătate de treaptă mai rudimentare, ce reflectau starea corpului de Nijjan, pe care el îl reprodusese.

Încă mai poți trăda! Acesta era gândul-senzație care curgea în prezent de la punctul auriu către Cemp. După ce-şi transmise mesajul, punctul începu să se îndepărteze. Cemp simți în mod distinct cum propriul său nivel de energie scădea la un nivel încă mai jos (decât

cel al trădării), al amărăciunii şi apatiei. Privind cum se îndepărta punctul, prima lui dorință fu de a muri, atât de mare era refluxul energiei sale vitale.

Recunoscu în aceasta o tentativă de crimă, făcută fără convingere, simți că, deşi ea ştiuse că el nu era adevăratul G'Tono, se aflase într-o încurcătură şi, până la urmă, nu se putuse totuşi decide să distrugă un alt Nijjan, chiar dacă acesta se dovedea a fi o copie.

Retragerea ei demonstra intenția de a studia problema. Simți că ea îl lăsa să se ducă…

Gândul i se curmă. Se afla din nou în sala ordinatorului. Îl privi pe Baxter şi-l întrebă prin telepatie:

— Ce s-a întâmplat?

Pe când punea această întrebare, Cemp deveni conştient de trei lucruri. Primul era doar interesant. În timpul… confruntării dintre el şi N'Yata, Baxter se îndepărtase.

Acum îl privea cu un aer bănuitor pe fața sa fină.

Cemp repetă întrebarea:

— Mi s-a-ntâmplat ceva. Ce-a părut că se petrece în tot acest timp? Era aceeaşi întrebare de mai înainte, dar mai amănunțită.

De această dată Baxter se animă. Răspunse cu voce tare:

— Nu-ți receptez gândurile. Aşa că dă-mi voie să-ți spun că simt în acest moment cum trupul tău de Nijjan radiază mai multă forță decât pot eu suporta. Fără îndoială, eşti într-o altă stare de energie.

Cemp îşi aminti propria-i problemă, când primise comunicarea Nijjan-ului. După ce cântări o clipă

dificultatea, căută să efectueze o reglare la ieşire, în banca de celule consacrată acestei probleme, apoi îi telepatiză lui Baxter, cu titlu de încercare.

O expresie de uşurare apăru pe trăsăturile feței delicate a lui Baxter.

— E-n regulă, m-am branşat. Ce s-a-ntâmplat?

Cemp îi raportă pe scurt experiența sa.

— Fără îndoială că modul original în care am aplicat logica nivelurilor l-a tulburat pe primul Nijjan pe care l-am întâlnit, G'Tono pe numele lui, dacă am înțeles bine. Făcându-l să urce în spirală până la situația triumfului deplin, am scăpat de ce o fi avut în minte să-mi facă. Iar acum, devenind dublul lui – în esență asta este tot ce am făcut – am pus-o, pentru un moment, în încurcătură pe N'Yata. Dar şi-a revenit foarte repede. Aşa că timpul presează.

— Crezi că…

— Aşteaptă, îl preveni Cemp.

O a doua stare de conştiință acapară spiritul lui Cemp, dar de această dată nu era numai interesant, ci şi urgent – conştiința de a fi un Nijjan.

Totul se petrecuse atât de repede! Momentul prefacerii, transferul instantaneu, confruntarea cu N'Yata, apoi reîntoarcerea…

Acum Cemp îşi dădea seama, ca Nijjan, că putea auzi sunete. Vocea umană a lui Baxter îi parvenise la nivel normal – nu numai auzul, ci şi vederea, pipăitul, senzațiile proprioceptive; aparent, o gamă fizico-emoțională umană.

Şi putea merge. Simți că posedă nişte apendice cu

forme bizare ce-l susțineau, echilibrându-l, îngăduindu-i să stea drept... şi nişte membre ca nişte braţe, ceva mai şerpuitoare.

Cemp nu se mira că avea conştiința facultăților umane. Schimbarea formei nu însemna schimbarea ființei, ci doar o alterare cameleonică a aspectului – modificare totală, diferită de un simplu camuflaj; nu doar un mod de a te topi în decor.

El era omul-Silkie Nat Cemp sub forma unui Nijjan. Celulele lui născute pe pământ alcătuiau materia fundamentală a noului corp, cu siguranță deosebite de cele ale unui Nijjan autentic.

Totuşi asemănarea, până în cele mai gingaşe amănunte, era suficient de complexă ca să-i trezească interesul lui Cemp. Îi dădea speranța că, având forma unui Nijjan, va putea, de asemenea, descoperi câteva dintre secretele capacităților acestei forme.

Atenția lui continua să treacă de la un punct la altul al corpului său de Nijjan.

Picioarele şi braţele – să ai aşa ceva în vidul spațial! – difereau de cele ale Silkie-ului terestru.

Forma de Silkie nu putea supraviețui în spațiu decât când carnea şi structura internă erau separate de vid prin substanță chitinoasă, dură ca oțelul. Din acest motiv, era necesar ca picioarele să fie masive. Aşa încât Silkie-ii n-aveau decât nişte cioturi, iar acolo unde ar fi trebuit să fie capul şi fața n-aveau decât o grimasă.

Evident, Nijjan-ii aveau aceleaşi capacități, fără a mai fi nevoiți să-şi schimbe forma. O substanță dură? Nu s-ar fi zis. Părea mai degrabă o structură moleculară diferită.

Însă nu era timp de *astfel* de cercetări.

La un nivel mai înalt, în trupul Nijjan-ilor se manifesta întreaga sensibilitate a lungimii de undă magnetică şi a radiației; în plus, conştiința gravitației şi a tuturor centrilor de stază ce permiteau Silkie-lor să opereze cu stabilitate în vidul spațial.

Şi pe deasupra…

Cemp percepu un alt ansamblu de centri de control la nivel înalt, situat în partea cea mai densă a formei piramidale. Însă aceste regiuni nervoase erau silențioase, nu difuzau energie, nu reacționau la nici unul din ordinele pe care le dădea el în grabă.

Poate că exista o activitate autonomă dincolo de pragul supraviețuirii chimice, în această masă a substanței nervoase, dar Cemp n-o putea detecta.

Se întrebă, cu îngrijorare, dacă acesta era lobul de control spațial al creierului de Nijjan. Şi n-avea timp să experimenteze. Nu încă.

Cel mai enervant era faptul că nici o imagine a vreunei energii piramidale mai însemnate nu se proiecta asupră-i. Prin urmare, nu se punea problema unui proces automat. Să fi fost o proiecție oarecare a celulelor de control spațial?

Nu mai avea timp nici să facă investigații în direcția aceasta, căci o a treia certitudine i se impunea atenției, într-un domeniu în care putea întreprinde ceva.

În plus, după judecata lui, era ceva legat de cea de a doua conştientizare pe care o avusese. În felul acesta, nu renunța să afle ce însemna să fii Nijjan, spre a se ocupa de ceva mai urgent. În orice caz, nu cu totul.

— Aşteaptă... Încă puţin, îi repetă el lui Baxter.

După ce-i transmise rugămintea, Cemp plasă un alt gând pe raza magnetică ce putea fi citită de om.

Gândul era îndreptat către cartierul general terestru al Silkie-lor spaţiali. El fu trimis pe o linie deschisă, aşa încât nu se miră când primi răspunsuri mentale, dintre care unul de la o femeie Silkie.

Răspunsurile se asemuiau.

— Noi, Silkie-ii spaţiali, ne-am decis de comun acord să nu discutăm individual problemele noastre.

— Ceea ce am de spus este foarte urgent. Aveţi un purtător de cuvânt? întrebă Cemp.

— Da. Pe I-Yun. Însă trebuie să veniţi aici. El nu va vorbi decât în prezenţa mai multora dintre noi.

Aceasta implica o gândire, o acţiune de grup, decizii ale mai multora, nu numai ale unei singure persoane. Luând – fulgerător – în consideraţie aceste restricţii, Cemp avu o intuiţie spontană, un gând, cu siguranţă de o importanţă capitală.

— Voi fi acolo în... începu Cemp.

Se întrerupse şi întorcându-se către Baxter, îl întrebă:

— Cât de repede m-ai putea conduce la cartierul general al Silkie-lor spaţiali?

Baxter se îngălbeni.

— Ar dura prea mult, Nat, protestă el. Un sfert de ceas, douăzeci de minute...

— În douăzeci de minute. Până atunci, adunaţi-vă cu toţii într-o sală! zise Cemp, completându-şi comunicatul către Silkie-ii din îndepărtatul lor cartier general.

După care, o convinse mental pe Baxter, care tot mai

protesta, să alerge pur şi simplu către ascensorul cel mai apropiat.

Capetele se întoarseră, ochii se holbară, văzând trupul argintiu al Nijjan-ului şi fiinţa omenească, gonind cot la cot. Însă Cemp apucase să-i explice lui Baxter şi să-l convingă.

Încât tot ce putea face Autoritatea fu făcut.

Un ascensor ce cobora se opri la semnalul de urgenţă şi-i transportă pe acoperiş. Un helijet pe punctul de a decola fu reţinut printr-o comandă prioritară a turnului de control şi curând se înălţă deasupra uriaşelor clădiri ale Autorităţii Silkie, depărtându-se cu mai multe grade de destinaţia sa iniţială. Câteva minute mai târziu, aparatul coborî către zona de aterizare a imobilului cu trei etaje care fusese atribuit Silkic-lor spaţiali drept cartier general provizoriu.

În timpul zborului, Cemp reluă legătura la nivel magnetic. Se adresă celor trei care-l recepţionau, le spuse cine era duşmanul şi explică:

— Deoarece nu am reacţionat faţă de el sub forma mea de Silkie, presupun că noi, Silkie-ii pământeni, n-avem nici unul din vechile reflexe referitoare la Nijjan-i. Dar ne-am gândit că Silkie-ii siderali ar fi putut păstra vreunul.

Se lăsă o lungă tăcere, apoi o altă minte transmise prin rază magnetică.

— Aici I-Yun. Toate restricţiile au fost momentan suspendate. Trimiteţi, ca răspuns, toate adevărurile de care aţi putut lua cunoştinţă, toate.

Primul a fost gândul femeii Silkie.

— Dar s-au perindat atâtea generații de atunci! protestă ea. Credeți că după atâta vreme mai avem o memorie ancestrală?

— Dacă aşa s-au petrecut lucrurile, nu pot decât să sper, răspunse Cemp, dar…

Şovăi. Îi trecuse prin minte un gând şi mai fantastic. Glis-ul îi dăduse impresia că un anumit număr de veritabili Silkie-i originari mai existau încă.

Scurta lui ezitare luă sfârşit. Transmise gândul.

Un Silkie-bărbat îi răspunse stupefiat:

— Vreți să spuneți că ar avea o sută de mii de ani?

— Poate nu tocmai atâta, zise Cemp. În fapt, calculez după gândurile-senzații pe care le-am înregistrat, că n-au trecut o sută de mii de ani de când şi-a ataşat Glis-ul pe Silkie-i. Dar între cinci şi zece mii de ani, da.

Din nou tăcere. Apoi:

— Ce aşteptați de la un asemenea Silkie? Să poată înfrânge un Nijjan? Nu uitați că, după câte ştim, Silkie-ii au fost cei învinşi şi decimați. Şi, de altminteri, cum să-i găsim pe acei bătrâni? Nimeni nu-şi mai aminteşte de ceva aşa de vechi; Glis-ul a avut grijă cu tehnicile sale de ştergere a memoriei. Aveți vreo metodă pentru stimularea unor reflexe aşa de vechi?

Cemp, care se afla în posesia metodei perfecte gata de pus în aplicare, dori să ştie câți Silkie-i erau prezenți în clădire, în acel moment.

— Oh! cam o sută, răspunse I-Yun.

Părea să fie un eşantion destul de mare. Cemp întrebă dacă se adunaseră cu toții, aşa cum ceruse.

— Nu, dar îi putem aduna, dacă doriți.

Cemp dorea foarte tare.

— Şi repede, presă el. Vă jur că nu e timp de pierdut.

După câteva clipe, emise un nou mesaj magnetic:

— Domnul Baxter şi cu mine aterizăm în acest moment pe acoperiş. Vom fi în sala cea mare într-un minut.

Timp de un minut transmise curenții de gândire grupului, explicându-le analiza sa.

Chestiunea capitală era de a şti, dat fiind că Silkie-ii fuseseră efectiv decimați într-un trecut îndepărtat de către Nijjan-i, cum au supraviețuit unii dintre ei?

Deoarece supraviețuitorii sau urmaşii lor erau singurii Silkie-i pe care-i avea la îndemână, iar răspunsul era, probabil, adânc ascuns în subconştientul lor, acesta putea fi extras printr-o stimulare a moleculelor A.D.N.-A.R.N. ancestrale.

Cemp şi Baxter ieşiră din ascensor şi întinseră pasul printr-un coridor către masiva uşă verde.

În acest penultim răstimp, gândul lui I-Yun dădu la iveală un scrupul:

— Domnule Cemp, telepatiză el cu îngrijorare, am cooperat cu dumneata mai mult decât am fi fost dispuşi s-o facem cu oricine de pe pământ. Însă cred că, înainte de a merge mai departe, ar trebui să ştiu ce anume…

În acel moment Baxter împinse uşa verde, iar Cemp intră în sală.. Cemp fu conştient că Baxter se înapoiase pe coridor, alergând cât îl țineau picioarele; retragerea îi era, oricum, apărată de un ecran de energie pe care-l ridicase Cemp în momentul când trecuse pragul. Conveniseră ca Baxter să plece, pentru ca Cemp să nu fie

nevoit să-şi disperseze atenția, apărându-l.

Baxter venise până acolo, fiindcă voia să vadă sala în care aşteptau Silkie-ii spațiali. Având această pre-reprezentare, putea obține restul prin canalul telepatic pe care Cemp îl lăsase deschis pentru el.

În caz de urgență, experiența lui putea să fie folositoare. Aceasta fusese înțelegerea…

XXVIII

De cum intră, Cemp văzu numeroşi bărbați şi femei, aşezați sau în picioare. Corpul său de Nijjan avea percepție vizuală în toate direcțiile, aşa că remarcă, de asemenea, patru forme de Silkie-i, plutind pe sub tavan, de o parte şi de alta a uşii. Gărzi? Aşa presupuse.

Cemp le acceptă prezența ca pe o precauție normală. Propriile-i sisteme rapide de apărare împotriva lor intrară în acțiune; îşi pregătise un semnal magnetic care, în cazul când ar fi fost atacat de către un adversar periculos, ar fi ridicat automat un ecran.

Majoritatea ocupanților vastei săli nu erau din cale afară de atrăgători, căci pentru Silkie-ii spațiali nu era uşor să ia forma omenească. Însă aveau, totuşi, o aparență umană. La sosirea lui Cemp, îşi ațintiră în chip firesc privirile spre el.

Toți ochii văzură în aceeaşi clipă corpul său argintiu şi sclipitor de Nijjan.

Cemp nu putea şti câți indivizi erau de față, nu-i

numără nici atunci, nici mai pe urmă. Însă auzi numaidecât un zgomot de haine sfâşiate, în timp ce veşmintele cădeau ferfeniță.

Zgomotul însoțea transformarea simultană a majorității de la forma omenească la aceea de Silkie. Numai vreo doisprezece, dintre care opt femei, începură să gâfâie, fără să mai facă vreo sforțare pentru a se transforma.

Dar... trei indivizi se schimbară în Nijjan-i şi se îndepărtară numaidecât. Alergară în trei direcții, oprindu-se fiecare în câte un colț, însă nu părăsiră încăperea.

Cemp aşteptă încordat, înregistrând cu toți receptorii şi neştiind bine ce avea să urmeze. Se întâmpla ceea ce nădăjduise şi, până în acel moment, nu fusese dezamăgit. Trei. De necrezut aproape, trei dintr-o sută reacționaseră – prin ce? Cemp dorea din tot sufletul să creadă că se declanşase un reflex primar prin prezența Nijjan-ului.

Acesta să fi fost, aşadar, mijlocul de apărare împotriva unui Nijjan? Să devii un Nijjan?

Lucrul părea cam elementar. Ridica prea multe întrebări.

Cemp receptă un gând de la Baxter:

— Nat, nu crezi că veteranii Silkie-i de altădată au fost ucişi pentru că, luați prin surprindere, nu s-au putut transforma destul de repede în Nijjan-i?

Argumentul părea rațional. Decalajul, mereu acest decalaj în sistemul de transformare, îi pusese în primejdie pe Silkie-i pe timpul unei fracțiuni de secundă.

Însă întrebarea rămânea în picioare: odată prefăcuți în Nijjan-i, ce ştiau ei oare? şi ce puteau întreprinde contra *adevăraților* Nijjan-i?

Din beznele unui noian nesfârşit de milenii, de dincolo de pâclele uitării, create de Glis în efortul lui de control total, un răspuns venise acum. Ca o lumină pură, proiectând imagini, strălucea din adâncurile trecutului spre prezent. Se mai găsea şi altceva în imaginile date la iveală, afară de ceea ce apărea la suprafață? Mai mult decât transformarea însăşi?

Secundele se scurgeau cu repeziciune, iar Cemp nu percepu nimic în plus, nimic special.

Spiritul neliniştit al lui Baxter înregistra probabil decepția prietenului său, căci un gând sosi de la el:

— Nu există oare o asociere pe care ei o obțin prin transformare, un motiv pentru care transformarea a reuşit?

Cemp captă acest gând, şi-l însuşi, îl transferă în undă magnetică şi-l trimise celor trei Silkie-Nijjan-i.

Obținu atunci primul răspuns neautomat.

— Vreți să-mi cunoaşteți reacțiile clipă de clipă? zise unul din ei. Ei bine, reflexul declanşat n-a provocat decât un decalaj transmorfic obişnuit. Nu estimez la mai mult de şapte secunde timpul de transformare. Până să mă transform şi imediat după aceea, primul meu impuls a fost să fug – însă, fireşte, n-am alergat decât câțiva paşi şi apoi am înțeles că nu erați un Nijjan autentic.

În acel moment m-am oprit din fugă. A urmat o perioadă de nelinişte internă – bazată pe amintiri, bineînțeles, fiindcă n-aveam nici un motiv de teamă. Asta

e tot.

— N-ați avut impulsul de a folosi energii de apărare sau de atac? întrebă nerăbdător Cemp.

— Nu. Doar să mă transform şi să-mi iau tălpăşița.

Unul dintre ceilalți doi Nijjan-i-Silkie-i nu putu adăuga decât un singur amănunt nou:

— Aveam convingerea că unul dintre noi era condamnat şi mă simțeam abătut, întrebându-mă cui i-a venit rândul de astă dată, spuse el.

— Dar, insistă Cemp, nu presimțeați *în ce fel* ați fi fost uciși? Presupun că n-ați avut nici o idee prin ce mijloace apăruse printre voi Nijjan-ul, fără nici un avertisment?

— Nici-una, răspunseră toți trei la unison.

Interveni un al treilea gând de la Baxter:

— Nat, ar fi mai bine să ne întoarcem la ordinator.

Pe drum, Baxter luă o hotărâre şi mai importantă.

Întâi lansă un cod de urgență cu circuit închis, ce putea fi înțeles numai de către cei cărora le era destinat; apoi, prin sistemul de alarmă al Autorității Silkie, proiectă mental un avertisment către „toți Silkie-ii şi Ființele Speciale" – adică ceva mai mult de şase mii de persoane…

În acest avertisment, Baxter descria primejdia Nijjan-ă şi singura soluție, găsită până în prezent pentru Silkie-i – să se schimbe în Nijjan-i şi să se împrăştie!

După ce-şi completă mesajul, îl prezentă pe Cemp, care difuză pentru Silkie-i doar imaginea Nijjan-ului.

Puțin după aceea, Baxter şi Cemp ajunseră la ordinator care declară: „Cu toate că aceste noi informații nu furnizează indicii suficiente asupra metodelor de

controlare a spațiului de către Nijjan-i, putem acum înfățişa date privind natura bătăliei ce a dus la decimarea treptată a vechii națiuni Silkie. Metoda a constat în a-i extermina unul câte unul, sistem niciodată modificat".

Ordinatorului i se păruse instructivă împrejurarea că însăşi N'Yata, femeia Nijjan-ă de categoria cea mai înaltă, nu făcuse o tentativă serioasă de a-l ucide pe Cemp, atunci când acesta luase formă de Nijjan.

Analiza îi pricinui lui Cemp gânduri negre. Era clar acum că, mai întâi molecula Glis-ului, iar apoi folosirea moderată a logicii nivelurilor asupra trădării, îl salvaseră în primele două confruntări.

Se întreba, abătut, care ar putea fi *natura* acestui spațiu pe care nici un om, nici vreun Silkie n-o bănuiseră măcar în vis.

…De la nimic la ceva, iarăşi la nimic; apoi trupul cocârjat-dezumflat al lui Lad Jedd, acestea erau singurele indicii.

„Spațiul" – răspunse ordinatorul la întrebarea lui Cemp – „este considerat ca o imensitate ordonată şi neutră în care energia şi masele de materiale se întrepătrund, urmând un număr însemnat, însă limitat de legi. Distanțele spațiale sunt atât de vaste, încât viața a avut prilejul să evolueze cum i-a plăcut, conform nenumăratelor jocuri ale hazardului, pe un număr important, însă limitat de planete unde – fără îndoială accidental – s-au dezvoltat condiții adecvate".

Definiția nu făcea decât să sporească proasta dispoziție a Iul Cemp. Ea părea justă. Totuşi,

acceptând-o în litera ei, cum putuseră Nijjan-ii să parcurgă acele distanțe enorme; aparent în afara timpului? Una sau mai multe dintre premise trebuia modificată. Cel puțin aşa se părea.

— Nu trebuie să uităm, spuse el pe un ton potolit, că noi luăm în considerație un univers evoluat. Poate că, în epocile sale timpurii, spațiul era mai puțin – cum ziceai? – neutral. Se pune deci problema de a şti cu ce poate să fi semănat un spațiu dezordonat.

— Acesta este un lucru ce poate fi aflat acum, când se poate aplica logica nivelurilor.

Baxter tresări.

— Poftim? Logica nivelurilor să se aplice aici? În ce chip?

„Reflectați!" răspunse calculatorul. „Va trebui să sosească, de la eul central al unui Nijjan, o comandă care să pună în acțiune zonele de control spațial. Problema cu care ne confruntăm este că nu cunoaştem această comandă, dar ştim că un anumit fel de gândire o stimulează. Fireşte, cineva o să trebuiască să forțeze o confruntare primejdioasă, pentru a declanşa acest ciclu."

— Mai ai încă impresia că ceea ce am putea declanşa este mai colosal decât ceea ce i s-a-ntâmplat Glis-ului şi mai fundamental? întrebă repede Cemp.

— Absolut.

— Dar – îl stârni el – ce ar putea fi mai colosal decât un obiect aparent mic, precum Glis-ul, dilatându-se spre a deveni cel mai mare astru al universului pe care-l cunoaştem?

— Acesta este lucrul ce trebuie descoperit şi presupun

că numai dumneata eşti acela care-o poate face.

Cemp, căruia nici prin gând nu-i trecuse una ca asta, presupuse, la rândul său, că el va fi acela.

Cu aceste gânduri, simțind ironia situației, dar totuşi resemnat, Cemp se transformă în Silkie. Se aştepta să perceapă numaidecât atracția aceea îndepărtată, prin toate celulele lui.

Dar nu simți nimic. Nici un fel de presimțire a vreunui îndepărtat segment de spațiu. N-avea cea mai vagă senzație de dezechilibru undeva în adâncul lui. Calmul îi domnea în tot trupul, ce se simțea într-un perfect echilibru cu tot ce-l înconjura.

Cemp îi raportă lui Baxter situația, apoi se transformă cu prudență în om. Însă nici în această stare nu simțea vreo atracție din depărtări.

Câteva minute mai târziu, ordinatorul exprimă ceea ce, între timp, devenise evident: „Ei nu-şi iau nici un risc. Nu şi-au asumat niciodată riscuri față de Silkie-i. Va trebui să-i scoateți din bârlog… sau altfel veți fi exterminați până la ultimul, acum că au dat de voi”.

Cu colțul ochiului, Cemp observă că, pe când asculta această analiză, Baxter avea o expresie stranie, de parcă ar fi căzut în transă sau ar fi fost hipnotizat.

Cemp nu pierdu vremea. Îl scutură de braț şi-i strigă:

— Ce gând ai primit? Ce comandă s-a dat?

Baxter încercă să se degajeze din această strânsoare de oțel, apoi, încetând orice rezistență, murmură:

— Mesajul pe care-l primesc este absolut ridicol. Refuz să…

XXIX

Clopoțelul de la uşă sună pe armonioasele sale note muzicale. Joanne Cemp îşi întrerupse treaba la bucătărie şi gândi: *A sosit momentul revelației, Noaptea uitării s-a sfârşit.*

După ce gândi astfel distrat, ca şi cum ar fi fost vorba de ceva obişnuit, ea se îndreptă spre uşă. Şi, dintr-o dată, două lucruri o izbiră simultan. Şocul fiecăruia dintre ele îi provocă o reacție de o intensitate fără seamăn în întreaga ei viață.

Primul dintre acestea se materializă astfel: Noaptea uitării!... Revelația!... Dar e de-a dreptul demențial! De unde mi-a putut veni o asemenea idee?

Cel de-al doilea fu provocat de faptul că nu recepta nici un gând de la persoana care sunase la uşă.

O trecu un fior. Putea să descifreze gândurile prin metoda directă telepatică mai bine chiar decât soțul ei Silkie. Însă de la persoana din fața uşii nu percepea nimic. Totdeauna i se păruse surprinzător cât de tari erau Ființele Speciale în domeniul transmiterii gândurilor. Această aptitudine era atribuită unei combinații unice a A.D.N.-A.N.R., în celulele câtorva ființe omeneşti, ce nu se întâlnea la oamenii obişnuiți şi nici la Silkie-i.

Iar acest simț deosebit nu înregistra nici o prezență în fața uşii. Nimic. Nici un sunet, nici un gând, nici o imagine sau alt semn de la vreo ființă.

Joanne se întoarse scurt, trecu în camera ei şi-şi luă revolverul. Era un fleac împotriva a ceea ce-şi închipuia că ar fi o Silkie-e spațială, venind într-o a doua vizită. Însă cea dintâi nu fusese mută mental.

Totuşi împotriva unui om, revolverul ar fi fost eficient; cu atât mai mult cu cât n-avea nici o intenție de a deschide uşa. O clipă mai târziu, Joanne puse în funcțiune televizorul cu circuit închis şi văzu – nimic.

Avu deci acest gând: S-a sunat de la o distanță de mai mulți ani-lumină, ca să ți se spună că va veni cineva. Ți-ai făcut datoria. Dureroasa schimbare în laborator din Nijjan în om se va inversa… Păcat că Nijjan-ii n-au nici un mijloc natural de a trece dintr-o formă în alta. Oricum, schimbându-ți forma prin această metodă grea te-ai putut mărita cu un Silkie terestru. Procedând aşa, i-ai adormit vigilența şi l-ai descifrat. Şi acum, când în fine Silkie-ii spațiali au ieşit la iveală, putem, în sfârşit, să decidem soarta acestei rase primejdioase; iar ceea ce ați făcut, tu şi cu celelalte Ființe Speciale, va pecetlui soarta acestor făpturi care pun în primejdie Universul.

Joanne încruntă din sprâncene, dar nu răspunse; rămase tăcută şi tulburată. Ce lucru fără noimă!…

Gândul urmă: Eşti sceptică, fără îndoială, dar vor sosi curând şi dovezile! Poți, de pe acum, să pui orice întrebare vrei.

Cu inima bătândă, Joanne reflectă, reconsideră, luă o hotărâre şi refuză să răspundă.

Vedea în acest mesaj o minciună, o amăgire pentru a depista locul unde se află, în cazul în care ar fi răspuns. La drept vorbind, adevărat să fi fost şi tot n-ar fi avut

importanță. Ea aparținea în întregime pământului.

Își spuse: Asta e ultima confruntare între Silkie-i şi Nijjan-i, iar totul e o grămadă de scorneli ale Nijjan-ilor. N-avea intenția să accepte o asemenea soluție, chiar dacă descindea din Nijjan-i.

Cât timp durară aceste momente de tensiune, Joanne îşi păstrase propriile gânduri în afara undelor telepatice. Totuşi spaima se cuibărise în ea şi înțelegea că acel mesaj fusese probabil receptat de către toate cele 4.700 de Ființe Speciale de pe pământ. Şi era îngrozită la gândul că dintre aceste atât de numeroase persoane careva ar fi putut fi aşa de nebun, încât să răspundă.

Căpătă oribila certitudine că un răspuns ar fi dezastruos pentru toată lumea, căci toate Ființele Speciale ştiau, fără excepție, atât de multe lucruri fundamentale despre Silkie-i.

Chiar pe când ea se zbătea în ghearele neliniştii, cineva răspunsese. Două femei şi trei bărbați îşi proiectară aproape simultan protestele indignate, iar Joanne percepu fiecare nuanță de emoție ce întovărăşea aceste replici necugetate.

Prima persoană spuse:

— Dar o mulțime de Ființe Speciale au murit în ultimele două sute de ani.

O a doua interveni în discuție:

— Deci ele nu pot fi Nijjan-i nemuritori!

Cea de-a treia declară:

— Dacă ceea ce spuneți e adevărat, rezultă că Silkie-ii şi Nijjan-ii ar putea trăi împreună.

A patra persoană – un bărbat – îşi arătă disprețul:

— De această dată, ucigaşi demenți ce sunteți, vă veți lovi de unii mai puternici ca voi!

Sosi şi cel de-al cincilea răspuns uman telepatic, la capcana Nijjan-ă:

— Nu ştiu ce sperați să dobândiți cu minciuna asta, dar eu o resping.

Numai atât putură răspunde cei cinci condamnați. Mai târziu, reconstituirea celor întâmplate arătă că, în toate cazurile, răspunsul indicase Nijjan-ilor locul în care se afla fiecare. De îndată, un Nijjan sosi acolo – în casă, pe stradă, oriunde – şi răpi persoana.

În momentul răpirii, un singur țipăt mental de disperare scăpase uneia dintre femei. Ceilalți patru îşi îndurară soarta în tăcere.

Iată ce se întâmplase: la scurtă vreme după ce-l lăsase pe Cemp în navă alături de corpul lui Lan Jedd, Ou-Dan, Silkie-ul spațial, percepuse o mişcare rapidă lângă el.

Altceva Ou-Dan n-a mai avut răgaz să observe. Într-o fracțiune de secundă el fu supus unei presiuni interne împotriva căreia n-avea nici un mijloc de apărare. Aceasta ar fi putut fi chiar clipa morții lui, căci, luat prin surprindere, era cu totul neputincios. Însă Nijjan-ul G'Tono, după cele două eşecuri în fața lui Cemp, voia un prizonier, şi nu un cadavru. Nu încă.

Peste câteva clipe, Ou-Dan, în stare de inconştiență, se afla pe planeta lui G'Tono.

Studiul mecanismelor interne ale Silkie-ului îi dezamăgi întrucâtva pe diverşii Nijjan-i veniți de departe să-l examineze. Nimic, în diferitele memorii ale lui Ou-Dan nu explica în ce fel se salvase Cemp de la

distrugere, în timpul confruntării cu G'Tono.

Răpitorii descoperiră curând deosebirile dintre Silkie-ii tereştri şi cei spaţiali şi aflară de la Ou-Dan că Cemp era un Silkie pământean. Nijjan-ii traseră deci concluzia corectă că Silkie-ii spaţiali, consideraţi a nu fi de încredere, nu fuseseră puşi la curent cu secretul tehnicii speciale folosită de Cemp.

Studiindu-l pe Ou-Dan, marile creaturi pierdură minute întregi, poate chiar un ceas, datorită unei stări ce radia din acesta. Ou-Dan dezaproba şi dispreţuia într-atât legăturile dintre oameni şi Silkie-i, încât sentimentele lui ridicau o barieră. Astfel, un interval decisiv de timp, Nijjan-ii nu citiră în gândurile lui că Fiinţele Speciale reprezentau un grup omenesc unic.

În acest răstimp vital, Baxter răspândi printre Fiinţele Speciale informaţia privitoare la Nijjan-i, iar Cemp, împreună cu el, vorbiră cu Silkie-ii spaţiali şi luară legătura cu ordinatorul. Şi astfel, în momentul răpirii celor cinci Fiinţe Speciale, Terra era gata pregătită, cum nu mai fusese până atunci.

Nijjan-ii obţinură soluţia fundamentală de la cei cinci captivi umani. Câteva clipe mai târziu, cunoaşterea logicii nivelurilor se împrăştia de-a lungul şirului de planete ale Nijjan-ilor, a milioanelor şi milioanelor de asemenea planete.

XXX

Pe planeta lui G'Tono se afla un munte abrupt, înalt de mii de picioare. Pe culmea acestui munte se ridica palatul lui G'Tono.

În sala tronului, poporul de caracatițe trebăluia de zor, parte cu treburi rituale, parte cu munci legate de prezența celor cinci captivi umani şi a Silkie-ului spațial Ou-Dan.

Qvintetul de Ființe Speciale se simțea ceva mai puțin primejduit; nu mai era pe deplin convins că-l aşteaptă moartea fără judecată. Ou-Dan, care suferise vătămări interne de pe urma interogatoriului, zăcea fără cunoştință într-un ungher, uitat de toți, cu excepția câtorva paznici.

În fundul sălii, în partea opusă celei în care se găseau oamenii – la o distanță de mai multe sute de paşi – se înălța un mare tron sclipitor. Pe tron stătea o figură încă şi mai strălucitoare în stare naturală decât toate obiectele neînsuflețite care-l înconjurau – G'Tono în persoană!

O duzină de creaturi din neamul caracatițelor stăteau prosternate pe dalele de marmură, în fața tiranului lor. Chipurile lor blânde şi bulbucate atingeau podeaua tare. Era pentru ele un privilegiu neprețuit şi, la câte o jumătate de oră, îşi cedau cu regret locurile unui nou grup, însuflețit de aceeaşi adorație.

G'Tono nici nu se sinchisea de poporul său slujitor. Angajase o discuție mentală cu N'Yata, la 2.400

ani-lumină, iar subiectul conversației privea soarta captivilor săi.

G'Tono socotea că cele cinci Ființe Speciale şi Ou-Dan îşi împliniseră rostul şi trebuiau dați morții conform principiului trădării. N'Yata considera că n-ar fi bine să se ia o decizie definitivă câtă vreme situația Silkie-lor pământeni nu va fi pe deplin pecetluită, odată cu nimicirea tuturora.

Ea făcu observația că ideea de trădare nu se aplica decât atunci când făcea parte dintr-un sistem de control. Nici un control nu exista încă pentru ființele umane şi nici n-avea să existe înainte ca Terra să devină domeniul unui Nijjan.

G'Tono începu să se simtă plin de superioritate masculină față de N'Yata. Socoti, aşadar, că răspunsul ei reflecta o încântătoare slăbiciune feminină, o inutilă prudență acum, când problema oameni-Silkie fusese rezolvată. Nijjan-ii intraseră în posesia conceptului de logică a nivelurilor. Cu aceasta, gândea el, se risipea orice primejdie.

— Parcă ai crede, protestă el, că s-ar mai putea întâmpla ceva rău.

— Să aşteptăm, răspunse N'Yata.

G'Tono replică disprețuitor că, la urma urmei, Nijjan-ii îşi aveau raționalitatea lor, bazată pe o îndelungată experiență. Nu era necesar să se aştepte rezultatul unei secvențe logice, din moment ce aceasta fusese începută în termeni motivați.

După cafe îi comunică temeiurile pentru care, orice s-ar fi întâmplat, Silkie-ii erau de pe acum înfrânți.

De aici înainte, zise el, atacurile Nijjan-ilor se vor produce aşa fel, încât niciodată un Silkie să nu se mai poată „plimba”, cum cu atâta abilitate izbutise Silkie-ul Cemp. Mai mult încă, imensa majoritate a Nijjan-ilor, cu toate că filtraseră prin barierele lor mentale informația despre logica nivelurilor, refuzaseră, din fericire, să ia parte la lupta propriu-zisă.

G'Tono explică:

— Oricât ne-am supărat noi la început pentru refuzul lor de a participa, ceea ce au făcut – sau mai degrabă ceea ce n-au făcut – este, în realitate, favorabil taberei noastre. Şi se întrerupse, ca să lămurească această afirmație. Câți aliați avem?

— I-ai văzut aproape pe toți, răspunse N'Yata. În jur de o sută.

Acest număr redus îl puse pe gânduri pe G'Tono. Îi privea cu un oarecare cinism pe Nijjan-i; dar raționamentul lui părea just. Era adevărat că Nijjan-ii întâmpinau dificultăți când era vorba să se pună de acord. Ce de mai indivizi semeți, fiecare cu planeta lui, al cărei despot absolut era! Acolo unde, fără excepție, fiecare era rege sau regină, ego-urile aveau tendințe de a nu-şi mai vedea lungul nasului! Când şi când, fireşte, câte o regină catadicsea să comunice cu câte un rege, cum făcea N'Yata cu el. Şi, câteodată, regii erau receptivi la chemarea unei regine. Observase, ros de gelozie, că cei o sută de Nijjan-i care-i răspunseseră la cererea de voluntari lansată de N'Yata aparțineau cu toții genului masculin.

Dar această semeție a marii majorități era, după

G'Tono, o dovadă a indestructibilității Nijjan-ilor. Risipiți în tot universul, fără contacte cu propria lor speță, în ansamblul lor Nijjan-ii nu puteau fi hăituiți cu toții nici într-un milion de ani, chiar presupunând că ar fi existat cineva atât de abil şi de puternic, încât să poată ucide Nijjan-i. Numai că o asemenea persoană, un astfel de grup sau de rasă nu exista.

— Iar acum, când dispunem de singura armă periculoasă a Silkie-lor, logica nivelurilor – poziția noastră este absolut inatacabilă, declară G'Tono.

N'Yata ripostă că ea mai studia încă logica nivelurilor şi că nu erorile pe care le-ar putea comite Nijjan-ii în viitor o nelinişteau; era chiar de părere că riscul unor mari greşeli era imposibil. Însă voia să ştie în ce fel vor repara G'Tono şi ea greşelile comise.

G'Tono rămase uluit.

— Singura eroare importantă, obiectă el, ar fi să-i îngăduim acestui Silkie Cemp, să ne constrângă, pe mine sau pe tine, să-l transportăm aici prin sistemul nostru de control spațial. Măcar că eu, adăugă el sfidător, aş fi prea fericit să fiu primul care să aflu o asemenea metodă. Mă-ntreb dacă ar îndrăzni să vină? În ce chip s-ar putea el măsura cu mine, când din pornire eu sunt mai puternic decât oricare dintre Silkie-i?

Cugetase intens în timp ce vorbea şi acum descoperise o scăpare în logica lui N'Yata, precum şi o cale de a-i impune punctul lui de vedere.

— După cum văd eu lucrurile, zise el, singurul element care ne-ar putea face vulnerabili ar fi captivii aceştia. Vei fi de acord, cred, că exterminarea lor

neîntârziată e o măsură de precauție, dacă nu chiar şi mai mult. Nu încerca să te amesteci!

Nu aşteptă un răspuns de la N'Yata şi slobozi imediat o rafală de energie de înalt nivel asupra celor două femei şi trei bărbați ca şi asupra neajutoratului Ou-Dan. Cei şase prizonieri fură pur şi simplu dizolvați până în ultimele elemente ce-i alcătuiau; muriră instantaneu.

După care G'Tono reluă enumerarea avantajelor:

— La urma urmelor, zise el, fără controlul spațiului Silkie-ii sunt prizonierii pământului şi ai vecinătăților acestuia sau, în cazul cel mai bun, rămân tributari vitezelor scăzute ale obişnuitelor călătorii spațiale. Consider că în trei săptămâni pământene aş putea, eventual, să mă aştept să văd sosind pe planeta mea o navă de pe pământ. În cazul ăsta, dacă mă pofteşti, voi veni să petrec câtva timp la tine. Şi, sincer vorbind, ce-ar putea ei face? Unde să mă caute? Un Nijjan poate dispărea în depărtări într-o fracțiune de secundă.

Se întrerupse, pradă unei ameţeli subite…

N'Yata telepatiză furtunos:

— Ce se întâmplă?

— Eu – îngâimă G'Tono.

Mai multe nu spuse. Ameţeala se preschimbă într-o stare demențială ce-l copleşi, încât se prăbuşi ca un butuc de pe tronul său pe dalele de marmură, se rostogoli şi rămase, nemişcat ca un mort.

XXXI

Nijjan-ii minţiseră; faptul acesta îi deşteptă lui Cemp cel mai viu interes.

O examinare rapidă a înregistrărilor cu ajutorul ordinatorului stabilise, cu numeroase date amănunţite, că Fiinţele Speciale nu puteau fi cu nici un chip Nijjan-i.

Era greu de crezut ca Nijjan-ii să-şi fi expus pe unul dintre ei unui contraatac la acest nivel. Şi totuşi aşa se părea că stau lucrurile.

Cemp îi împărtăşi lui Charley Baxter concluziile lui şi văzu că acestea îl pasionau. Omuleţul zise:

— Ai dreptate, Nat! O minciună e un dezastru complet într-o lume în care indivizii cunosc curentele de energie în cauză şi le pot controla, cum pot Silkie-ii.

...Pentru că un obiect existent reprezintă adevărul incarnat. Este aici – orice ar fi – fără paradox, fără comentariu.

Nu poate să nu fie. Sau cel puţin n-are cum să nu fi fost; dacă era materie, iar aceasta a fost convertită în energie sau viceversa, există mai departe prin vreunul din aspectele formei sale eterne.

O minciună în legătură cu un obiect reprezintă o tentativă de transformare a „eului" său. Fundamental, efortul implicit în minciună tinde să creeze o dihotomie acolo unde aceasta nu poate exista. Nu există un contrariu şi totuşi minciuna pretinde că este unul.

În consecinţă, de îndată ce se evocă o dihotomie

într-un spirit, se creează simultan o confuzie.

Este o posibilitate mult prea importantă ca să ne scape.

Expunându-i lui Baxter planul său, Cemp observă:

— Va trebui să trimiți după mine o navă spațială, pentru că am să fiu blocat acolo.

— Nu crezi că ai să te poți înapoia prin aceleaşi mijloace cu care vei ajunge în Nijja? întrebă cu aer nedecis Baxter.

— Nu. Cineva va supraveghea totul şi va remarca.

— Îi vor trebui trei săptămâni navei ca să ajungă acolo, obiectă Baxter.

Cemp n-avea timp să-şi facă probleme în această chestiune. Trebuia ca etapele bătăliei să aibă loc într-o întrecere cu timpul. De când începuse lupta între G'Tono şi el, duşmanul de-abia dacă îşi acordase răgazul să studieze sumar noile informații înainte de a izbi din nou.

— În concluzie, spuse Cemp, nu pot fi sigur de izbândă. Cred că o să-l dobor pe cel care a mințit, însă asta nu va soluționa problema. Deci voi lua măsuri ca oricine i-ar veni aceluia în ajutor să fie la rândul lui condamnat. Însă o asemenea reacție în lanț nu poate dura decât până în momentul în care ei îşi vor da seama de ea.

Baxter replică, presant:

— Acum, când aceste ființe stăpânesc logica nivelurilor, pot s-o declanşeze la tine, aşa cum o declanşezi şi tu la ei.

Dat fiind că nu există apărare împotriva logicii nivelurilor, lui Cemp nici măcar nu-i trecuse prin cap

ideea. Şi cum nu-i servea la nimic s-o ia de la capăt, acum, când i se atrăgea atenția asupra acestei primejdii… continuă să nu se sinchisească de ea. Se transformă în Nijjan şi emise următorul gând:

— Doresc să-ți aminteşti momentul când ai primit mesajul mincinos, ce-ți spunea că eşti un Nijjan.

Unor experți de talia lui Baxter şi Cemp le trebui mai puțin de un minut ca să studieze schema undelor, să măsoare subtilele variante create de Nijjan-i pe lungimea de undă a Ființelor Speciale – şi să suprapună fiecărei variante *toate* cele două sute şaptezeci şi opt de dihotomii, cunoscute ca fiind cele mai derutante dintre contrariile verbale care, încă de la începuturile comunicării prin limbaj, bruiaseră mental ființele umane.

Adevărat – fals… bun – rău… drepte – nedrepte… Primind pentru întâia dată, într-un interval de câteva secunde, o asemenea baie de nebunie, un creier viu se putea cufunda într-o stare de totală confuzie mentală.

În punctele-cheie ale acestui ansamblu de cuvinte, Cemp plasă directive stricte de ordin hipnotic, destinate să influențeze creierul Nijjan-ului-receptor în timpul stării sale confuzionale, astfel încât mai întâi să-l transporte pe Cemp prin spațiu, folosindu-se de experiența lui anterioară; iar în al doilea rând să instaleze o logică a nivelurilor fundamentale în creierul receptor al Nijjan-ului…

Cemp sosi – aceasta făcea parte din ordinul hipnotic dat lui G”Tono – în exteriorul atmosferic al planetei acestuia. Coborând către suprafață, văzu un mare oraş la țărmul unui imens ocean.

Ateriză pe o plajă izolată a acestui ocean, unde mugetul valurilor şi aerul marin îl ademeneau. Punând frâu dorinței subite de a regăsi mediul acvatic, porni la drum către oraş.

În cartierul mărginaş, intră cu îndrăzneală în prima locuință întâlnită, ce-i păru bizară cu uşa sa joasă şi largă. Odată pătruns înăuntru, trebui să se aplece, deoarece tavanul avea mai puțin de şase picioare înălțime. Înăuntru se aflau trei caracatițe mătăhăloase. El le văzu, ele însă nu. Cemp le manipula mecanismul halucinogen, drept care ele îl putură vedea, dar îl considerară ca pe unul de-al lor. După ce le studie capacitățile mentale, Cemp ieşi cu prudență pe una din străzile apropiate şi se sui pe un acoperiş, ca să observe creaturile-caracatiță care se perindau.

Întocmai precum, corect, analizase, aceste ființe nu prezentau nici un pericol pentru el şi, cu siguranță, nu erau capabile să se apere. Cercetă cugetele a mai multor sute de asemenea creaturi şi nu detecta nici un gând suspect. Bunătatea fundamentală a ființelor studiate îi inspiră manevra următoare.

Câteva minute mai târziu, apăru în fața mai multor membri importanți ai guvernului, îi hipnotiză, ca să-l vadă ca pe o ființă umană, şi îi întrebă în gând:

— Cine este cel care poate trăda?

Înspăimântate, creaturile ministeriale dădură înapoi. Nu înțeleseseră semnificația întrebării lui, căci spuseră că nimeni, în Nijja, nu trădase vreodată pe cineva.

Răspunsul îl amuză şi îl întristă pe Cemp. Însemna că, aşa cum bănuise, pe întreaga planetă nu exista decât

un singur ciclu al trădării, Nijjan-ul autentic fiind trădătorul, iar toate celelalte ființe, subiectele.

Emise o altă întrebare:

— Această planetă s-a numit dintotdeauna Nijja?

Ființele nu cunoşteau decât o singură altă denumire. Studii arheologice privind antichitatea indicau că în epoca în care apăruse vorbirea, cu nu se ştie câte milenii înainte, numele planetei era Thela, ceea ce însemna Patria celor Bravi. Pe de altă parte, în limba lor, Nijja voia să spună Ţara celor Puri.

Numele avea, probabil, o semnificație în limba lor ca şi în aceea a adevăraților Nijjan-i. O semnificație diferită, bineînțeles.

— Înțeleg, zise Cemp.

Şi înțelegea prea bine.

Mai puse deci o întrebare:

— Unde-l pot găsi pe cel care pretinde puritatea?

— Ah, nu-l puteți vedea decât cu ajutorul poliției.

— *Cum altfel?* gândi sarcastic Cemp.

Chiar atunci, pentru că se scursese timpul anume şi sosise momentul trezirii lui G'Tono, îi transmise un gând pe lungimea de undă a Ființelor Speciale:

— Eu sunt acel Silkie care te-a înfruntat după ce i-ai ucis asociatul Silkie – şi ştiu sigur acum că tu l-ai omorât. După câte înțeleg, planeta aceasta lămureşte ceea ce voiai să spui când afirmai că Nijjan-ii n-au planetă în sensul obişnuit. *Toate* planetele controlate de un Nijjan fac parte din sistemul Nijjan – cu alte cuvinte, locul cel mai apropiat în care se poate afla la putere un singur Nijjan. E corect?

O dată cu mesajul, Cemp proiectă şi gândul ce avea să declanşeze ciclul logicii nivelurilor, pe care-l fixase în creierul lui G'Tono. După care, Cemp se adresă iarăşi punctului focal, la o depărtare de aproape trei sute de mile:

— Ai face bine să-mi vorbeşti, până nu e prea târziu.

Câteva clipe mai târziu o senzație ciudată afectă sistemul transmorfic al lui Cemp – N'Yata, se gândi el. Îşi aminti de teama lui Baxter că şi el ar putea fi atacat, or tocmai asta i se întâmpla. I se păru extrem de interesant să constate că îi era atins tocmai mecanismul schimbării formei; în fond, nu era de mirare, însă nimeni n-o prevăzuse. În timpul acestui gând, îşi acceptase dezastrul personal. Îi păru rău, o clipă, pentru Joanne. Se gândi că el va muri, pe când ea va trebui să trăiască fără el. Cât îi privea pe Nijjan-i, îl trecură fiorii, aducându-şi aminte ceea ce prezisese ordinatorul: „logica nivelurilor Nijjan-ilor va depăşi în importanță ceea ce i se întâmplase Glis-ului". Se miră din nou: *Ce s-ar putea mai mult?*

Pusă în fugă, întrebarea se risipi. Brusc, nu mai avu timp să observe decât ce se petrece cu el.

XXXII

Lui Cemp i se înfățişă mai întâi un caleidoscop de imagini vizuale.

Văzu trupuri şi chipuri de Nijjan-i – dacă partea de

sus a piramidei putea fi considerată un chip. Imaginile se perindau, nu tocmai pe tăcute, căci de la unele dintre ele ajungeau până la el gânduri.

Cemp avu impresia că plutea într-un vid atemporal, unde fiecare serie de gânduri ale Nijjan-ilor îi parvenea distinct şi separat.

— Dar cum a făcut el??

— Ce se petrece, de fapt?

— De ce să nu-i venim de hac şi să rezolvăm ulterior problema între noi?

— Pentru că noi nu ştim măcar ce parte a creierului Nijjan a fost folosită pentru atac, de-aia. De altfel, n-avem încă dovada că-l putem ucide. La acest Silkie, logica nivelurilor pare să fie un fenomen temporal. La noi, desigur, e spațial.

Pe când aceste gânduri şi altele asemănătoare intrau în percepția lui Cemp, el mai era conştient de o agitație în creştere, în marile depărtări ale lumii Nijjan-e. Alte spirite, puține la început, apoi mai multe, apoi cu zecile de mii îşi ațintea cu uimire atenția spre el, pradă gândurilor *lor*... Şi căzură în plasa dezastrului lui G'Tono. Asemeni unui muşuroi de furnici, răscolit de o lovitură zdravănă de picior, sistemul Nijjan începu să foiască zgomotos, să se frământe cu nenumărate reacții. Lucrul de care se temeau trezi o clipă mirarea şi interesul lui Cemp – două corpuri nu pot ocupa acelaşi spațiu sau două spații acelaşi corp; şi aceasta era primejdia care-i pândea acum.

Mai fundamental, continuum-ul spațiu-timp, deşi era un mecanism cu o autoîntreținere de o imensă, însă nu

şi nesfârşită complicaţie avea nevoie de Nijjan-i, ca să dureze. *Acesta* le era gândul. În aşa chip, încât dacă un Nijjan era suprastimulat, spaţiul putea produce o reacţie.

În acest mod fusese ucis Jedd Lan – un Nijjan, suprastimulându-se conştient, provocase o mică, precisă reacţie în spaţiul ocupat de trupul lui Lan.

Împinge în univers, în spaţiu. Lucrul acesta i-ar putea dăuna unui Nijjan. Împinge un Nijjan; universul l-ar împinge înapoi sau s-ar adapta împingerii într-un mod fundamental.

Ce vor să zică? se gândi Cemp. Ce tot spun?

Un raport simbiotic între univers şi Nijjan-i. Dacă unul se destabiliza, celălalt îl urma. Iar Nijjan-ii se destabilizau.

Pe când raţionamentul lui Cemp ajungea la acest punct, observă că, într-o străfulgerare, toate spiritele alarmate ale Nijjan-ilor se puneau de acord.

Atunci N'Yata îi telepatiză lui Cemp:

— Vorbesc în numele Nijje-i. Suntem pe punctul de a fi distruşi de o reacţie în lanţ. Am putea face ceva ca să ne salvăm? Am putea cădea la o învoială? în noi, continuă N'Yata, cu disperare, conştiinţa legăturii dintre viaţă şi toţi atomii universului nu s-a tocit. Într-un fel sau altul, în îndepărtatele vremuri ale începutului lucrurilor, am găsit automat o metodă de păstrare a conştiinţei, fără a ne pune în permanenţă în pericol. Alte forme de viaţă au fost silite să-şi suprime orice contact direct cu spaţiul şi conţinutul acestuia. Nijjan-ii pot fi, deci, nimiciţi, dacă li se impune o stare de ordine în haosul în care nu poate dăinui decât viaţa – şi tocmai

constrângerea asta ai exercitat-o asupra noastră.

Era cea mai neverosimilă poveste pe care o auzise Cemp vreodată.

— Nu sunteți decât o bandă de mincinoşi, replică el cu dispreț, iar dovada este că G'Tono a putut cădea victimă unei doze mărite de contrarii. Adevărul este, continuă el, că n-aş putea avea încredere în nici una din făgăduielile voastre.

Urmă o scurtă, dar grea tăcere şi, în cele din urmă, un suspin mental dinspre N'Yata:

— Este interesant, zise ea cu resemnare, cum singura rasă de care ne temeam mai mult – Silkie-ii – a putut efectua acum cu succes un atac împotriva noastră. Din cauza nemăsuratului orgoliu al nenumăraților Nijjan-i, noi suntem deosebit de vulnerabili. De cum trece pe ascultare, fiecare Nijjan are un ciclu de logică a nivelurilor care se declanşează în el, iar noi nu putem face nimic ca să-l avertizăm din timp. Vrei, prin urmare, să spui, că nu intenționezi să angajezi nici o discuție pe această temă.

Era mai mult decât atât, după câte vedea Cemp. Între aceste două rase nu exista nici o posibilitate de colaborare. Ăsta e adevărul, gândi Cemp, chiar dacă soarta universului ar fi depins de asta. Exterminarea Silkie-ilor de către Nijjan-i fusese prea de tot nemiloasă.

Şi, în plus, acum nu mai era nimic de făcut. Odată pusă în acțiune logica nivelurilor, ea nu mai putea fi întreruptă. Ciclul se completa în *ei* şi în *el* şi avea să facă tot ceea ce pretindea *logica.*

Se declanşase un mecanism cerebral. Schema acestui

mecanism fusese implantată cu ere în urmă şi nu putea fi altfel.

Nu avu timp să-şi ducă la capăt gândurile.

Se petrecu o întrerupere. Două evenimente interveniră aproape simultan.

O stare de angoasă țâşni din gândurile trimise de N'Yata, către cele ale lui Cemp.

— Ah, se întâmplă! zise ea.

— Ce se întâmplă? țipă mintea lui Cemp.

Poate că ea îi răspunse, dar el nu percepu nimic. Deoarece chiar în acea clipă fu cuprins de o stranie, lăuntrică emoție.

Urmă cel de al doilea eveniment. Era pe pământ, cu Joanne, la începutul căsătoriei lor. Ea era acolo, el era acolo, amândoi cât se poate de reali. Afară strălucea soarele.

Totul se întunecă brusc.

Înțelese că se află într-un timp şi mai îndepărtat. Cu mai bine de o sută de ani înainte de a se naşte.

Aceasta este schimbarea timpului în mine însumi, gândi Cemp. Logica nivelurilor acționa asupră-i, îl azvârlea tot mai adânc în timp, într-un soi de călătorie în memoria genetică.

Noapte. Cer negru. Un Silkie cobora în tăcere din cer... Tresărind, Cemp înțelese că era primul Silkie care sosea pe pământ, cel care ar fi fost, după cum se pretinsese mai târziu, creat în laborator.

Scena ce-i trecuse fulgerător prin fața ochilor se şterse, făcând loc priveliştii oraşului din interiorul meteoritului Glis-ului. Se aflau acolo Silkie-ii spațiali şi –

după câte i se păru – el însuşi, de asemenea. Probabil că era strămoşul său, cu celulele sale transmorfice, memoria A.D.N.-A.R.N. a primelor trupuri.

Se succedă apoi o altă scenă în spațiu. Un astru alb-albăstrui în depărtare. Alți Silkie-i în jurul său, în beznă. Şi, în toți, o fericită linişte.

Cemp avu impresia că era vorba de timpuri într-adevăr foarte îndepărtate, douăzeci de mii de ani pământeni, mai mulți poate, înainte de a-i fi întâlnit pe Nijjan-i.

Acum, o scenă încă mai primitivă. Cu milioane de ani în urmă. Ceva – el însuşi, însă altfel, mai mărunt, mai puțin inteligent, mai animal – cocoțat pe un mic pietroi, în spațiu. Beznă.

O altă scenă. Miliarde de ani. În locul tenebrelor, o lumină orbitoare. Unde? Cu neputință de situat. În interiorul unui soare? Bănui vag că da.

Era nespus de cald. O titanică erupție de materie îl aruncă în întunecimi îndepărtate.

Proiectat şi mai înapoi.

Din ce se îndepărta mai mult în timp, Cemp se simțea cumva legat de G'Tono şi de ceilalți Nijjan-i, agățat, într-un fel, de ceea ce, în lipsa unor date mai concrete, considera a fi un raport mental.

Datorită acestei legături şi acestei interacțiuni ce se continuau, Cemp fu în stare să perceapă dezastrul Nijjan-ilor, de la o distanță sigură în timp.

Posibil deci ca el să fi fost singura ființă vie care să fi asistat dintr-un post de observație privilegiat la distrugerea unui univers cu diametrul de opt miliarde de

ani-lumină, din care galaxia Terrei nu era decât un minuscul fir de praf cosmic.

XXXIII

Începutul a fost cu totul asemănător momentului în care ciclul trădare/biruință fusese declanşat în G'Tono pentru a obține o ultimă victorie, în timpul celei de-a doua confruntări cu Cemp.

Sosi repede clipa în care toate aceste trupuri de Nijjan-i conectate între ele atinseseră linia de demarcație între ultramic şi supramare. Însă de această dată victimele n-aveau alegere. Nu mai era vorba să câştige. Era un ciclu al logicii nivelurilor în ultimele sale consecințe, operând prin şi asupra a numeroşi indivizi, dintre care fiecare poseda potențialul acestei stări terminale.

Fiecare piatră cuprinde în ea istoria universului; orice formă de viață a evoluat, pornind de la o stare primitivă spre a ajunge la una sofisticată. Atingi resortul acestei evoluții într-o ființă vie – sau într-o piatră – şi *ea trebuie să-şi amintească.*

Pentru milioanele de Nijjan-i venise sfârşitul. Procesul prin care treceau n-avea de-a face cu menținerea identității.

În clipa dinainte, fiecare Nijjan era o entitate, o ființă vie cu un loc anume în spațiu şi cu o masă; apoi în momentul următor centrul cerebral Nijjan, care avea

facultatea de a-l deplasa pe individul Nijjan în spațiu, încercă să-l mute simultan în toate spațiile. Instantaneu, întreaga rasă Nijjan-ă se dezintegră în toți atomii ce-i alcătuiau pe membrii ei.

La nivelul obiectului, procesul îi risipi, plasă un atom ici, altul colo, în miliarde de miliarde de locuri diferite. În momentul în care toți Nijjan-ii deveniră la fel de mari ca universul, acesta se inversă în raport cu ei, îşi reluă adevărata normalitate, ordinea perfectă, inerentă unui punct de mărimea unui atom, neafectat de alți atomi.

Nu era un fenomen de micşorare. O întoarcere pe dos, da, iată analogia cea mai bună. Plesnirea unei băşici.

Cemp, se afla doar în ascultarea lui G'Tono şi a celorlalți, simți cum i se dilată propria-i gândire odată cu Nijjan-ii condamnați, cum se dilată până la o stare corespunzând mărimii universului cu care Nijjan-ii acționaseră reciproc.

Odată devenit, în felul acesta, pur mental, mai mare decât spațiul şi timpul, Cemp îşi izgoni amețeala din minte şi privi în jur. Distinse, de îndată, ceva în imensele întunecimi. Distras de ceea ce vedea, uită punctul care fusese universul.

Atunci punctul dispăru.

Scânteia minusculă, universul, care sclipise o clipă cu atâta intensitate, pâlpâi şi se stinse.

Cemp luă cunoştință, în parte, de pieirea ei, însă nu-şi putu dezlipi imediat atenția de la priveliştea care-l făcuse s-o uite.

Privea „arborele".

Postul lui de observație era atât de departe, la atât de

enormă distanță de orice lucruri, încât acum vedea arborele de aur.

Timp de o părere, se sforță să-şi întoarcă privirile de la acest obiect sclipitor.

Când, în sfârşit, după ceea ce păru a fi câteva secunde, Cemp putu lua din nou în considerație dispariția universului, gândi: *De câtă vreme s-a dus? De o mie de ani, de un milion, de o mie de miliarde de ani sau de nici un fel de timp?*

Poate, într-un viitor îndepărtat, când va ajunge la acest post de observație nu printr-o proiectare artificială, ci prin evoluție, va putea calcula scurgerea de timp a unui asemenea fenomen.

Se mai gândi un răstimp, fascinat, la fenomenul acela, când simți că poziția i se destabiliza. *Oh, oh,* se gândi el, *mă voi inversa din nou.*

Prima dovadă a acestei instabilități fu dispariția arborelui magnific. Înțelese că nu are, probabil, decât câteva clipe ca să-şi găsească universul.

Cum se găseşte un univers?

Cemp descoperi atunci că nu era chiar o problemă. Întreaga semnificație a logicii nivelurilor se baza pe certitudinea că toate formele de viață cunosc rădăcinile lor interne, originea lucrurilor şi că, prin însăşi natura structurii lor, ele se echilibrează în funcție de celelalte lucruri.

În nici un moment, cea mai măruntă insectă, planta, piatra sau grăuntele de nisip nu încetează interacțiunea. Atomii din miezul stelelor îndepărtate iau parte la această interacțiune.

Nu producerea acestei interacțiuni ridica probleme, ci faptul că, dacă funcționezi în baza ei, conştiința multor lucruri trebuie să-ți fie redusă.

În mod normal, această atenuare nu e conştientă. Prin urmare, sensibilitatea față de multe lucruri bune scade automat, se reduce aproape la zero, astfel că în acest univers numai Nijjan-ii îşi păstrează, aparent, prin vicisitudinile evoluției lor, metoda celulară a cunoştinței, a conştiinței spațiului şi a controlării lui.

Pe când Cemp îşi readucea în memorie universul lui, intră în interacțiune cu el şi universul începu să redevină ceea ce ştia el esențial că este. Şi, dintr-o dată, fu acolo, un punct luminos.

Înțelese, prin interacțiunea pe care continua să o simtă, că universul se realcătuia în miezul profund al structurii lui, răspunzând exact memoriei universale ce se păstra în Cemp.

O idee viguroasă i se impuse: Înainte să devină exact ce-a fost, de ce nu l-aş schimba eu?

Desigur, nu era timp pentru considerații amănunțite. Câteva gânduri-fulger, judecăți rapide, decizii imediate – şi, iată! Acum sau niciodată. Pentru veşnicie.

Nijjan-ii?

Într-un fel Cemp înțelegea că ei socotiseră necesar să se protejeze, pe ei şi continuum-ul spațiu/timp, prin nimicirea raselor capabile să le pună în joc hegemonia. Erau deci mai puțin vinovați decât îi judecase. Dar, în realitate, universul n-avea nevoie de o seminție capabilă să-l distrugă. Sosise vremea ca lumea să devină permanentă.

Cemp refuză să-i includă pe Nijjan-i în amintirile sale despre univers.

Dar pe ființele umane, pe Ființele Speciale, pe Silkie-ii spațiali, da. Soluția imediată a lui Cemp a fost ca, în universul său, să devină cu *toții* Silkie-i tereştri, cu aptitudinea de a lua orice formă şi cu voința neştirbită de a juca, pretutindeni în spațiu, rolul poliției binevoitoare.

Şi fără excepție, vor cunoaşte metoda de control spațial a Nijjan-ilor, dar posibilitatea lor de a interacționa cu spațiul va fi limitată la scara necesară deplasărilor. În plus, nici un Silkie nu avea să fie supus logicii nivelurilor, iar toate efectele ciclului ce fusese declanşat în el se vor inversa. În cazul în care vor apărea probleme, Silkie-ii vor fi nemuritori.

Nu va exista rasa kibmadină – față de aceste creaturi perverse Cemp nu simțea nici o compasiune.

Pământul, la rândul său, îşi va regăsi propriul soare.

Va fi bine astfel? Nu era nimeni să-i răspundă prin da sau ba.

Gândi aceasta, iar pe urmă fu prea târziu ca să-şi mai amintească altfel.

Într-o străfulgerare, perfecțiunea ordonată a unicei luminițe din tenebre… se modifică, se dilată. Sub privirile concentrate ale lui Cemp, punctul gălbui atinse momentul inversării. .

Cât îl privea, sosise clipa să redevină mic. Ceva îl apucă şi cu o forță irezistibilă îl comprimă – impulsionându-l.

Când reintră în simțurile sale, universul înstelat se întindea în jurul lui, în toate direcțiile.

Realiză că se afla undeva, prin spațiu, cu corpul său de Nijjan intact. Pentru această alcătuire hipersensibilă, pe care acum o înțelegea, orientarea în spațiu era un instinct. Se afla aici: *acesta* era pământul. Cemp procedă la manipularea controlului spațial după metoda Nijjan-ilor şi interacționă cu un alt spațiu, depărtat la mai mulți ani-lumină, a cărui existență o presimțea. Supuse acest spațiu unei inversări la scară redusă, deveni un punct, el însuşi deveni un punct… de la ceva, la nimic, la ceva.

Şi sări peste 80.000 de mii de ani-lumină spre a se regăsi în clădirea Autorității Silkie şi a-i spune lui Charley Baxter:

— Nu te mai obosi să trimiți nava după mine. Nu mai am nevoie de ea.

Omulețul îl privi cu ochi strălucitori.

— Nat! exclamă el. Ai izbutit. Ai câştigat!

Cemp nu răspunse numaidecât. O întrebare îi stăruia în minte: Întrucât, în timp ce universul fusese distrus şi renăscuse, el se aflase într-o transformare de timp, fusese martor şi participase la o a doua formare a continuum-ului? Sau la cea dintâi?

Pricepu că nu va cunoaşte niciodată răspunsul la această întrebare.

De altminteri… nu fusese, oare, totul o plăsmuire, o dorință ce-i învolburase spiritul, pe când era în stare de inconştiență, visul cel mai straniu al tuturor timpurilor?

La dreapta sa se afla o fereastră înaltă ce dădea într-un vast balcon, de unde Silkie se putea înălța în văzduh. Cemp ieşi în balcon.

Era noapte. Bătrâna lună pământeană plutea pe cerul întunecat şi toate familiarele constelații, pe care le cunoştea atât de bine, erau acolo.

Privind, din acel loc, drept, în picioare, Cemp se simți străbătut de un fior, sentimentul profund al permanenței şi al finalității biruinței sale.

— Mă duc la Joanne, îi spuse lui Charley Baxter, care venise lângă el.

Lansându-se în universul prietenesc care era Terra, Cemp se gândi că avea să-i povestească nişte lucruri nemaipomenite celei pe care o iubea.

*****

NEW ENGLISH LIBRARY

A. E. VAN VOGT

THE SILKIE